

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIV • Núm. 1.243 • 1,60 €

17 • juliol • 2003

«Hem après a volar com els ocells,
a nedar com els peixos; però no hem
après l'art senzill de viure plegats com a germans»
Martin Luther King

El 9 de juliol es va obrir la causa de beatificació de l'insigne arquitecte a la seu de la Congregació per a les Causes dels Sants

Comença a Roma el procés de Gaudí

El dimecres 9 de juliol, a les deu del matí, va tenir lloc l'acte d'obertura del procés de beatificació d'Antoni Gaudí a la seu de la Congregació per a les Causes dels Sants, a Roma. Van assistir-hi el cardenal Ricard M. Carles i membres de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí, encapçalats per Josep Manuel Almuzara, arquitecte i president de l'associació, i Josep M. Tarragona, biògraf de Gaudí.

L'obertura de la causa de beatificació a Roma suposa un avenç important en el procés. La congregació estudiarà els documents presentats des del punt de vista formal per declarar-ne la validesa i acceptarà el nomenament d'un relator, que iniciarà la postulació en la preparació de la *positio*, sobre la qual deliberaran un grup de teòlegs de la mateixa congregació i els cardenals designats per a l'estudi de la causa de Gaudí. Si el vot és favorable, la congregació emetrà el decret de l'heroïtat de les virtuts. I per poder arribar a la beatificació, caldrà acreditar un miracle.

Pàg. 17

El cardenal Carles va presidir la delegació catalana a Roma.

Llardecans celebra l'ordenació diaconal de Josep M. Cebrià

El diumenge 6 de juliol, l'església de l'Assumpció de Nostra Senyora de Llardecans va celebrar amb joia l'ordenació diaconal de Josep M. Cebrià, un pagès de 59 anys que sempre ha estat al servei de l'Església. El bisbe Francesc X. Ciuraneta va definir el diaconat com un «ministèri per socórrer els pobres» i va convidar Josep M. Cebrià a complir amb fidelitat aquest servei als pobres amb necessitats espirituals, morals, materials, «com a testimoni de Crist, que es va fer pobre».

Pàg. 24

El Vaticà aprova l'experiència

Teologia per internet de l'Iscreb

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb) ha rebut l'aprovació definitiva de la Congregació per a l'Educació Catòlica per oferir la diplomatura en Ciències Religioses per Internet, en català i en castellà, una aventura que va començar a funcionar fa tres anys i que ja es consolida. D'aquesta manera, l'Iscreb esdevé la primera institució superior d'ensenyament al món que rep el permís per poder atorgar graus acadèmics —titulacions— de Teologia per via telemàtica. A través d'aquest sistema, l'Iscreb permet a les persones que disposen de poc temps o que no tenen possibilitats de desplaçar-se de rebre una sòlida formació acadèmica i pastoral. «En aquest sentit, permet posar la teologia a l'abast de tothom», afirma en una entrevista el Dr. Antoni Matabosch, director de l'Iscreb.

Pàg. 18

en primer pla

Foto: UAC de València

Unió Apostòlica del Clergat

Uns quaranta membres d'aquesta associació es van aplegar a Rubí en la seva trobada anual

La trobada que organitza la Unió Apostòlica del Clergat de Catalunya se celebra cada estiu en una diòcesi diferent. Si l'any passat es va fer a Solsona, enguany ha estat el torn del bisbat de Barcelona. Del 30 de juny al 3 de juliol, uns quaranta membres de la Unió Apostòlica del Clergat de Catalunya però també de València es van aplegar a la casa d'espiritualitat de la Sagrada Família de Rubí. Mn. Giuseppe Magrin, president internacional de la Unió Apostòlica del Clergat, no es va voler perdre la cita i va ser un dels conferenciants d'excepció de la trobada, juntament amb Mons. Joan Carrera i Mons. Joan Esquerda Bifet, entre d'altres.

La Unió Apostòlica del Clergat està integrada per bisbes, preveres i diaques diocesans que es dediquen a créixer i fer créixer en qualitat i nombre el clergat diocesà, a partir de la vivència de la comunió exigida pel sagrament de l'orde. És present en 52 nacions i aplega prop de 35.000 ministres ordenats diocesans.

Pàg. 3, 4 i 5

Seu Vella: l'esplendor retrobada

L'exposició del 800 aniversari retorna 91 obres d'art sacre a l'antiga catedral dels lleidatans

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 La llibertat religiosa al món, motiu de preocupació

Pàg. 19 Ha mort el monjo de Montserrat Joan Rion

Pàg. 22 La coberta de Sta. Maria de Montblanc, oberta a les visites

Pàg. 23 Els Germanets de l'Evangeli celebren a Tarrés el primer capítol

Pàg. 29 Ramon Llull, proposat com a patró d'Internet

Editorial

Germandat sacerdotal

Esdevenir sacerdot en els temps que corren no és tasca gens fàcil. El Senyor, sens dubte, crida molts a seguir-lo, però en aquest món en què vivim, on el materialisme i les comoditats s'imposen, seguir la vocació sacerdotal es converteix en un camí amb moltes traves i dificultats. Per això als països anomenats occidentals s'observa una gran dificultat per trobar joves que siguin capaços de fer una opció generosa i decideixin entrar als nostres seminaris. A Catalunya aquesta realitat fins i tot és més preocupant que en altres territoris veïns. Tot i això, sorgeixen vocacions que superen tots els contratemps i que arriben al final del camí i es converteixen en joves i il·lusionats sacerdots. Perquè això sigui realitat han de passar uns quants anys d'internat als seminaris, estudiant teologia i filosofia, resant i enriquint-se espiritualment, vivint en comunitat fraterna durant la setmana i col·laborant pastoralment a les parròquies els dissabtes i diumenges.

Però no tot queda resolt quan el bisbe de torn imposa les seves mans sobre el nou prevere. Després, el camí continua sent difícil, i si no es posen els mitjans necessaris, alguns sacerdots poden caure en el desànim, la soledat o l'abandó espiritual. Per evitar-ho es poden seguir diverses propostes:

Trobaríem els sacerdots que decideixen viure en comunitat en una mateixa rectoria. Encara que siguin de pobles o parròquies diferents decideixen viure plegats, per fomentar la convivència, per ajudar-se mútuament i per compartir moments d'oració. Aquesta fórmula té una altra versió més simple, que és la d'aquells sacerdots que encara que viuen cadascun a casa seva per atendre millor les necessitats de la seva feligresia, es troben contínuament amb els seus veïns per dinar, xerrar o ajudar-se pastoralment.

O també podríem esmentar els preveres que vivint en comunitat o en solitari formen part d'alguna associació o germandat sacerdotal. Entre els membres d'aquest grup es creen vincles d'amistat i d'ajuda mútua que perduren amb el pas dels anys,

encara que les persones siguin destinades a parròquies o serveis ben distants geogràficament. Aquests grups organitzen activitats molt propícies per als seus associats, com per exemple xerrades de formació, debats sobre temes que afecten el clergat, recessos i exercicis espirituals, curssets pràctics de pastoral...

Hi ha el perill que algun d'aquests grups sigui molt fort quant a nombre i qualitat dels seus membres i pugui exercir com un grup de pressió en una diòcesi intentant imposar els seus criteris. En aquest cas es perdria tot el seu sentit ja que la seva actuació, lluny de respondre a l'ajuda mútua personal i espiritual dels seus membres, es convertiria en un intent de control no tan sols dels seus associats, sinó de la resta del clergat diocesà. Els prelatos i els bisbats ja tenen els seus òrgans de consulta i decisió canònics com són el Col·legi de Consultors, el Consell Presbiteral, el Consell Pastoral diocesà, els arxiprestos...

El bé que poden fer aquests grups és molt gran, per això és important que existeixin, siguin eficaços i no perdin el seu sentit fundacional. Aquesta setmana a les nostres pàgines de *Catalunya Cristiana* hem volgut conèixer un d'aquests grups sacerdotals que és present a Catalunya i a la resta del món com és la Unió Apostòlica del Clergat, per saber quina n'és la història i la realitat actual.

No oblidem que, a més de l'ajuda mútua entre sacerdots, els laics tenen un paper molt important perquè els preveres se sentin acompanyats, recolzats i estimats. El clergue renuncia a una família (esposa i fills) per dedicar-se plenament al servei de la seva comunitat, per això la feligresia ha de ser la família del sacerdot i comportar-se com a tal. S'han superat, per sort, moltes distàncies que hi ha hagut històricament entre el consagrat i el poble, com si fossin dues castes que no poguessin barrejar-se. Ara els preveres, sense perdre la seva dignitat sacerdotal, viuen en una gran proximitat amb els fidels que els han estat confiats, i aquesta experiència de companyia, encara que no sigui física, fa superar el sentiment de soledat.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Tomás Mor, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giral i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

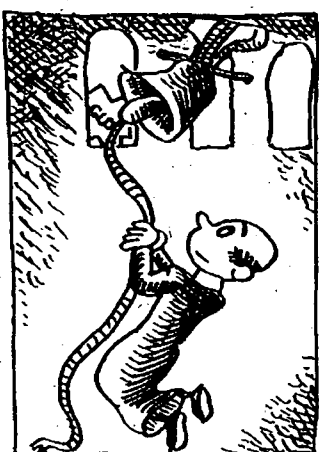
Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

LA FRASE: «NO ES POT REPICAR I ANAR A PROCESSÓ» NO VA TENIR EL MATEIX SENTIT DESPRÉS DE LA UAC.

en primer pla

Unió Apostòlica del Clergat

■ Rubí va acollir del 30 de juny al 3 de juliol la trobada anual d'aquesta associació de clergues diocesans

La casa d'espiritualitat de la Sagrada Família de Rubí va acollir del 30 de juny al 3 de juliol la trobada anual de la Unió Apostòlica del Clergat (UAC). Una quarantena de membres de la UAC de Catalunya i també de València van respondre a la convocatòria. La

Unió Apostòlica del Clergat està integrada per bisbes, preveres i diaques diocesans que es dediquen a créixer i fer créixer en qualitat i nombre el clergat diocesà, a partir de la vivència de la comunió exigida pel sagrament de l'orde.

Encara que la trobada es va obrir la tarda del dilluns amb l'acollida dels participants, les primeres conferències no es van impartir fins a l'endemà. Per ordre d'intervenció, van ser: *El prevere, predicador de la pau: espiritualitat sacerdotal*, per Mons. Joan Esquerda Bifet, prelat d'honor del Sant Pare i canonge de la basílica de Santa Maria la Major de Roma; *Perfil biogràfic i carisma peculiar del P. Poveda, antic membre de la Unió Apostòlica*, a càrrec d'Immaculada Balfagón, membre de la Institució Teresiana; *La comunitat, constructora de pau*, per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i *L'espiritualitat diocesana i els ministres ordenats*, a càrrec de Mn. Giuseppe Magrin, president internacional de la UAC.

El dimecres 2 de juliol va començar amb la intervenció de Mn. Jaume González Padrós, cap d'estudis de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, que va presentar la carta encíclica *Ecclesia de Eucharistia*. Després d'una nova intervenció de Mons. Esquerda Bifet (*El sacerdot, ministre de la comunió*), a la tarda, els participants van fer una visita comentada al claustre, el museu i l'església del monestir de Sant Cugat del Vallès.

Finalment, el darrer dia de la trobada, Mn. Antoni Oriol Tataret, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, va parlar de la «*Pacem in Terris*» de Joan XXIII en el seu 40è aniversari, mentre que Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians, va oferir una *Reflexió cristiana sobre la societat catalana i espanyola*. La trobada va acabar a la una del migdia amb l'Eucaristia i la conclusió de les jornades, a càrrec del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona. La trobada de l'any vinent serà a la diòcesi de Lleida.

35.000 ministres ordenats diocesans

La Unió Apostòlica del Clergat és present en 52 nacions i aplega prop de 35.000 ministres ordenats diocesans, entre diaques, preveres i bisbes. La realitat, però, és que la gran majoria dels membres de l'associació són preveres (95%), i que són

pocs els bisbes i cardenals que en formen part, entre ells el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat vaticà.

Un dels membres més destacats que la UAC ha tingut al llarg de la seva història ha estat el papa Pius X, que s'hi va inscriure el 1881, quan era pare espiritual del Seminari de Treviso (Itàlia). De fet, ell va participar en la fundació de la Unió Apostòlica del Clergat d'Itàlia, que actualment té prop de 5.000 membres, i com a Papa va escriure tres documents per afavorir-la. El cardenal Ricard M. Carles, durant la seva etapa de prevere de la diòcesi de València, també en va formar part.

Per indagar en els orígens de la Unió

minar a Vitòria, i actualment té molta força a Catalunya, a la part de Llevant (Castelló, Mallorca, Múrcia, València) i al nord d'Espanya (Astúries, Galícia, País Basc, Pamplona). El lleidatà Mons. Joan Esquerda Bifet va ser un dels grans impulsors de la Unió Apostòlica del Clergat a Espanya i, més especialment, a Catalunya. De fet, en va ser president internacional durant dotze anys. La Unió Apostòlica del Clergat té representació al conjunt de les vuit diòcesis amb seu a Catalunya.

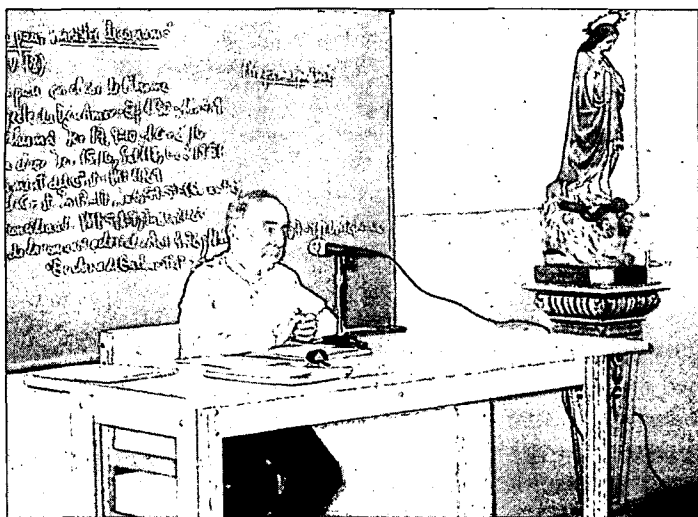
Organització diocesana

En la línia d'Església, comunió d'Esglésies particulars, posada en relleu pel Concili Vaticà II, la Unió Apostòlica del Clergat es defineix essencialment com a diocesana, no únicament pel que fa als seus membres, mitjans i objectius, sinó també en la seva organització. Per constituir-se en associació oficialment reconeguda, cal que almenys la integrin cinc ministres ordenats que comparteixin l'ideal i l'entusiasme de la Unió Apostòlica. Cal que sigui erigida mitjançant un decret del bisbe diocesà, que al seu torn ha de donar el seu vistiplau al nomenament d'un director diocesà.

D'altra banda, totes les unions diocesanes d'un país s'ajunten per conformar una federació nacional, al capdavant de la qual hi ha un president, confirmat en el càrrec per la conferència episcopal pertinent. En el cas espanyol, el president nacional és Mn. Valentí Balaguer, rector de la parròquia Mare de Déu dels Desemparats de l'Hospitalet de Llobregat. Finalment, les federacions nacionals d'arreu del món s'uneixen per constituir la confederació internacional, presidida actualment per l'italià Mn. Giuseppe Magrin, amb el corresponent vistiplau de la Santa Seu.

Els cenacles

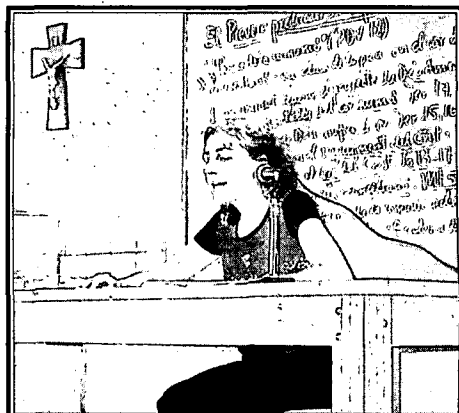
Els cenacles són les reunions de grup dels membres de la Unió Apostòlica del Clergat. Consisteixen principalment en trobades mensuals d'una o mitja jornada,

Mons. Joan Esquerda Bifet ha tingut un paper rellevant en la difusió de la UAC.

Apostòlica del Clergat hem de viatjar fins a París, concretament a la basílica del Sagrat Cor de Mont-Martre. Va ser allí on l'any 1862 la UAC va començar a fer els primers passos de la mà de Mn. Víctor Lebeurier i d'onze preveres més. Primer es va anomenar Associació del Sagrat Cor de Jesús, per passar més endavant, l'any 1880, a prendre el nom amb què la coneixem actualment. La seva seu va ser París fins al 1991, any en què es va traslladar a Roma (Via Alberico II, 4, 00193 de Roma) gràcies a la donació desinteressada d'un matrimoni membre de la Unió Apostòlica de Laics. La inauguració de la nova seu, que va tenir lloc el 12 d'abril del 1991, va ser a càrrec del cardenal Giovanni Battista Re, prefecte de la Congregació vaticana per als Bisbes.

Pel que fa a l'Estat espanyol, la Unió Apostòlica del Clergat va començar a ca-

Immaculada Balfagón, durant la seva intervenció.

Sant Pere Poveda

Immaculada Balfagón, membre de la Institució Teresiana, va ser l'única dona que va acudir a Rubí per pronunciar una conferència, i ho va fer per presentar el *Perfil biogràfic i carisma peculiar del P. Poveda, antic membre de la Unió Apostòlica*. Recordem que el P. Pere Poveda, juntament amb quatre espanyols més, va ser canonitzat el 4 de maig per Joan Pau II durant la seva darrera visita a Madrid.

«El P. Pere Poveda, el 1911, s'inscriu a la Unió Apostòlica del Clergat, vinculant-se al centre de Madrid, ja que era en aquell temps l'únic sacerdot a la diòcesi d'Oviedo inscrit a la Unió», va explicar Immaculada Balfagón; «va formar part d'aquesta associació durant tota la seva vida, complint fidelment els deures que li foren requerits».

Poveda va néixer a Guàdix el 1894 i va morir màrtir a Madrid durant la guerra civil espanyola (1936). Va ser un home que va saber captar la importància de la funció social de l'educació, i va realitzar una important feina humanitària i educativa entre els marginats i mancats de recursos. Va fundar la Institució Teresiana, que l'11 de gener del 1924 va rebre l'aprovació pontificia com a pia unió. A partir d'aquesta data, i tal com va explicar Immaculada Balfagón, «Poveda es retira dels òrgans directius, confiant plenament l'obra a aquelles que ell considerava que havien fet carn l'esperit de la mateixa».

per a una revisió i discerniment comunitari del propi camí humà, espiritual, intel·lectual i pastoral, a partir de la Paraula de Déu i dels documents de l'Església sobre el ministeri ordenat.

Així, en el preàmbul dels estatuts de la Unió Apostòlica del Clergat, aprovats l'any 1998 per la Congregació del Clergat, s'explica que «formar part de la Unió és fer un camí de santificació personal per mitjà de l'encontre fraterm per a un equilibri de vida i una responsabilitat evangelitzadora. El grup o cenacle (Mt 26,20) és el mitjà privilegiat per assolir-la. Els membres es reuneixen periòdicament per experimentar la caritat fraterna, fer revisió de vida i aconseguir sosteniment i estímul per a la seva activitat apostòlica». (C.M.)

L'ENTREVISTA

Mn. Giuseppe Magrin és president internacional de la Unió Apostòlica del Clergat

La conversa amb Mn. Giuseppe Magrin, president internacional de la Unió Apostòlica del Clergat, té lloc el dilluns 30 de juny a la parròquia Mare de Déu dels Desemparats de l'Hospitalet de Llobregat. Només falten unes hores perquè comenci a Rubí la trobada anual de la Unió Apostòlica del Clergat a

Catalunya, i Giuseppe Magrin té previst pronunciar una conferència (*L'espiritualitat diocesana i els ministres ordenats*).

N'hi ha prou de veure el resultat final per comprovar que la nostra xerrada ha estat extensa i molt profunda en contingut. Transmet amb convicció el nucli essencial de l'associació que pre-

sideix des del 1991: la comunió eclesial, l'espiritualitat diocesana i la voluntat de fer créixer en qualitat i nombre el clergat diocesà. Nascut a Vicenza l'any 1938, diòcesi de Pàdua, Giuseppe Magrin va ser ordenat l'any 1963. «Tinc quaranta anys de presbiterat, no de sacerdoci», aclareix. I la puntualització no és perquè sí.

—Sempre parla de *prevere* i no de *sacerdot*.

—Nosaltres volem habitar-nos a parlar de *preveres* i de ministeri *presbiteral*, perquè va més enllà del sacerdot com a home del sacre, el que dona l'Eucaristia i l'absolució dels pecats. Diem *prevere* perquè és l'home del consell i del discerniment, l'home de la pregària, l'home que dona els sacraments, i també l'home que juntament amb el bisbe forma el cos sacerdotal del Crist i fa créixer aquest cos sacerdotal fins a esdevenir profètic i real. I quan és profètic i real, pot ser guiat en la comunió pel diaca.

—Aquest canvi de mentalitat té a veure amb la reforma radical que la Unió Apostòlica del Clergat va iniciar fa vint anys?

—La Unió Apostòlica del Clergat va fer un replantejament molt fort sobre el ministeri ordenat, sobre la comunió eclesial i sobre la visió d'una Església no piramidal sinó comunional. És una teologia que nosaltres empenyem amb insistència i que va ser suggerida al Concili Vaticà II; suggerida però no rebuda encara. El Dret Canònic diu que «els ordes són l'episcopat, el presbiterat i el diaconat» (cànon 1.009). Bisbe i prevere per al cos sacerdotal, i el diaca per al servei, no per servir, sinó per guiar com un pastor. És un error molt greu de l'Església del passat considerar el diaconat només com un pas més vers el presbiterat.

També és una visió nova de l'Església com el Concili Vaticà II la proposa: una Església com a comunió d'Esglésies. I a partir de la nostra Església local, que forma part de l'Església universal, nosaltres ens lliurem a viure la comunió entre tots els ministres ordenats, amb una visió co-

Mn. Giuseppe Magrin va passar uns dies a Catalunya.

—El més gran és que estem avesats a treballar sols i a fer-ho sense diaques. El bisbe ens envia a una parròquia i ho fem tot nosaltres mateixos. Per això la dificultat més gran rau a pensar una pastoral plegats. Hi hauria d'haver un diaca i un prevere a cada parròquia, per guiar plegats de forma corresponsable la mateixa parròquia com les dues mans del bisbe. Més encara: hi hauria d'haver un prevere i un diaca per a un màxim de 5.000 cristians.

Una altra dificultat és el treball amb els laics. No estem preparats per treballar amb

tagonistes de l'evangelització en el món. Es tracta d'una visió nova, en la qual els laics passen de ser els nostres col·laboradors a ser els veritables protagonistes d'una nova evangelització en el món.

—Per què els costa, però, als preveres deixar de veure els diaques i laics com els seus servidors?

—És simplement una qüestió de poder. Una mentalitat inconscient de poder. Tots hauríem de ser servidors —bisbes, preveres i diaques. Però entre els laics també es dona aquesta mentalitat; per exemple entre homes i dones. Per què les dones no poden fer el mateix que els homes? Són iguals. En un clima de comunió, tots tenim ministeris diferents però som iguals. Sant Pau diu: «Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist» (Ga 3,28).

—Per què la Unió Apostòlica dels Laics?

—Vaig fundar la Unió Apostòlica dels Laics considerant que va ser pensada pels primers fundadors, però mai realitzada per raons diverses. Totes dues associacions estan lliurades al mateix ideal; és a dir, viure l'espiritualitat diocesana i fer créixer en qualitat i quantitat el clergat diocesà. Per això participem tots en els mateixos cenacles o reunions de grup.

—Què és l'espiritualitat diocesana?

—L'espiritualitat és un camí en l'Esperit Sant que fa cada cristià per ser de Crist i evangelitzar el territori on viu. Llavors, l'espiritualitat diocesana és el camí

i l'experiència en l'Esperit Sant d'una comunitat diocesana guiada pel seu bisbe, amb els preveres i diaques.

Cada diòcesi té la seva espiritualitat, el seu camí en l'Esperit que ve donat per la seva història, tradició, cultura i geografia, i que és comuna a tots els membres d'aquesta comunitat. Hi ha, per tant, tan-

«Hi hauria d'haver un diaca i un prevere a cada parròquia»

tes espiritualitats diocesanes com diòcesis hi ha en el món.

Vida en comunitat

—Més que mai, es parla de la reagrupació de parròquies i de la possibilitat que els preveres visquin en comunitat. Quins aspectes positius pot aportar això?

—Nosaltres ja vam suggerir que dos o tres preveres de muntanya visquessin plegats en una mateixa casa canònica. Afavoreix una vida de pregària, de revisió, una vida de formació humana. Estar junts requereix molta paciència, tolerància, una visió conjunta de les coses.

—Durant massa temps s'han trobat sols en l'exercici del seu ministeri?

—Sí, i això ha creat una mentalitat molt diferenciada els uns dels altres. No n'hi ha prou amb la formació permanent quatre cops l'any, cal experimentar una vida comunitària sense regles per confrontar-nos humanament i pastoralment. No con-

«Cal proposar les vocacions a partir de la necessitat»

munional a l'interior de la nostra Església local, amb una visió universal en el conjunt de l'Església catòlica i amb una visió ecumènica entre totes les Esglésies cristianes. Per mostrar la comunió trinitària entre l'Església local i tota l'Església universal, i mostrar d'aquesta manera que som icona de la comunió trinitària per a la família humana disgregada.

—Quins obstacles dificulten la comunió eclesial autèntica?

els laics, per ajudar-los a esdevenir protagonistes d'evangelització. Precisament, la Unió Apostòlica del Clergat, en els seus estatuts nous, subratlla aquesta visió: que els laics són protagonistes de l'evangelització, no només de la nova evangelització, sinó de l'evangelització nova en els mètodes, en la mentalitat de comunió... I nosaltres, ministres ordenats, som com aquella locomotora que empeny des de darrere els vagons, que són els laics, pro-

El president internacional, durant la seva conferència a Rubí.

trolar-nos, sinó formar-nos.

En aquest sentit, a la Unió Apostòlica del Clergat tenim un projecte molt nou i no realitzat mai. Consistiria en el fet que els preveres de cada zona pastoral visquesin units en comunitat, mentre que a cada parròquia hi hauria un diaca casat que ajudaria en les organitzacions necessàries per a la bona marxa de la vida parroquial. Un altre projecte per subratllar l'esponsalitat de la nostra incardinació diocesana (nosaltres estem vinculats a una diòcesi com l'espos a l'esposa) seria mostrar el signe d'aquesta sponsalitat. Així com els bisbes porten un anell, nosaltres, preveres, podríem

portar-ne un una mica més estret, i els diaques, un anell de la mateixa forma, però més petit encara. Per indicar la continuïtat, la gradualitat del sacrament de l'orde i la mateixa sponsalitat a la diòcesi.

—Quina és la mitjana d'edat dels 35 mil membres de la Unió Apostòlica del Clergat?

—A Europa, és una mitjana molt alta,

d'uns 60 anys. La Unió envellaix molt ràpidament, perquè tota aquesta visió profètica no ha penetrat en tots els seus membres. Per això, quatre vegades l'any, enviem un butlletí a tots els directors diocesans per donar aquesta visió nova que ja s'inclou en els estatuts.

—En quins aspectes concrets es dediquen a fer créixer en qualitat i nombre el clergat diocesà?

—Fent penetrar a les parròquies i a les famílies una mentalitat nova del ministeri ordenat. Cal proposar les vocacions a partir de la necessitat concreta d'una diòcesi, que vol i necessita un pastor. Déu crida a partir

d'una necessitat, no només a partir d'un sentiment interior.

Quan es detecta aquesta necessitat, cal que tots els feligresos hi reflexionin i pensin en qui seria un bon candidat al clergat diocesà, en qui reuneix les característiques necessàries. Cal examinar la vocació a partir d'un servei absolutament necessari perquè existeixi l'Església. Sant Ignasi

«Hi ha tantes espiritualitats diocesanes com diòcesis hi ha al món»

Testimoni

Una unió que agermana

Fa uns trenta anys que vaig conèixer la Unió Apostòlica del Clergat (UAC). Va ser gairebé per casualitat, però, és clar, en cristià no hem de dir mai *casualitat* perquè tot és providència. Jo em trobava al Seminari menor de la Conreria, on feia de professor, i em va arribar la notícia que aquell estiu hi hauria a la Conreria una convivència presbiteral de membres de la UAC de les diòcesis catalanes (aquestes convivències són anuals i es fan cada any en una diòcesi diferent). M'hi vaig interessar i vaig decidir formar-ne part. Com que la UAC consta de grups («cenacles») que mensualment fan reunió de pregària, reflexió, intercanvi i amistat, vam decidir amb quatre professors més del Seminari constituir-nos en grup. I així va anar la cosa. Dos d'ells ja són a la casa del Pare (Mn. Via i Mn. Casamor) però encara en restem tres que amb tres més, bons amics nostres, podem continuar fent els cenacles, ara a Barcelona, ja no a la Conreria.

S'ha dit moltes vegades, i amb raó, que no és bo que el prevere estigui sol. L'Església recomana en el Dret Canònic la vida comuna dels ministres de l'altar (c. 280) i també elogia les associacions clericals que es constitueixen per a la santificació dels seus membres (c. 278). Jo vaig veure en la UAC, que és internacional, una d'aquestes associacions recomanades, i certament no m'ha decebut. A més dels cenacles, les trobades trimestrals que fem a la diòcesi, i les convivències anuals contribueixen notable-

ment a la vida de germanor presbiteral autèntica.

Com que la nota característica de la UAC consisteix a privilegiar la fraternitat que brolla dels sacraments de l'orde per afavorir una vida de comunió inspirada en el model dels apòstols, i això és realment el que s'hi troba, he de dir que m'he sentit molt bé dins la UAC, molt acollit i ajudat en la meua vida. Se sent l'autèntica germanor i l'estimació que en Crist convé que ens tinguem els qui estem dedicats al ministeri.

El núm. 31 dels estatuts de la UAC diu que els seus membres es comprometen a fer-la conèixer i ben de gust ho faig ara amb l'exposició d'aquesta meua vivència, desitjant que l'ajuda que brinda a l'estament sacerdotal sigui rebuda per més clergues (els diaques també en poden formar part) i pugui fructificar per a una germanor cada vegada més apostòlica com tots desitgem.

Mn. Francesc Nicolau

Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya
Membre de l'equip responsable de la UAC de Barcelona

La Unió Apostòlica dels Laics

La Unió Apostòlica dels Laics és una associació internacional de cristians sorgida l'any del Jubileu (1 de gener del 2000) com a associació paral·lela a la Unió Apostòlica del Clergat. Totes dues entitats comparteixen seu internacional a Roma i tenen els mateixos objectius i el mateix esperit, però són organitzativament autònomes.

Està formada per laics que volen aprofundir i desenvolupar l'espiritualitat de la mateixa diòcesi, el sentit del valor sacramental de la pertinença a la pròpia comunitat diocesana, i que es dediquen amb una constància particular a fer créixer en qualitat i nombre el clergat diocesà a partir d'una vivència de comunió exigida per la mateixa naturalesa de l'Església.

La Unió Apostòlica dels Laics és present en cinc nacions —Índia, Indonèsia, Itàlia, Madagascar i República Democràtica del Congo—, i està començant a Àustria i Luxemburg.

A l'Estat espanyol encara no té cap grup. Així com són necessaris cinc membres per començar un grup diocesà de la Unió Apostòlica del Clergat, en el cas dels Laics en calen quinze.

d'Antioquia diu que no hi ha Església sense diaques, preveres i bisbe.

—Per aconseguir-ho, caldrà canviar la mentalitat de les famílies i de l'entorn social.

—Els laics tenen un paper molt important a ajudar els pares que estan en contra de la vocació dels fills al presbiterat o de les dones que no volen que els marits siguin diaques. Cal crear un clima nou que afavoreixi les vocacions al ministeri ordenat diocesà.

Des del 1862

—La Unió Apostòlica del Clergat va néixer el 1862. Quina necessitat tenien els sacerdots d'aleshores d'unir-se en associació?

—Per ajudar-se recíprocament, especialment els preveres del món rural, simplement per ajudar-se en la pregària, en la

vida espiritual i en la vida pastoral. No hi havia formació permanent del clergat i els bisbes no tenien cura dels preveres del món rural, estaven abandonats a la seva sort. Va ser llavors quan aquesta associació va ser considerada molt necessària per alguns vicaris generals i alguns rectors de Seminari.

—Per què només el clergat diocesà?

—L'altre clergat, el clergat regular, té les seves regles, la seva formació, el seu carisma, no té necessitat d'una formació permanent com el clergat diocesà.

—Encara són vigents aquestes necessitats?

—Són vigents sota una altra forma. Fa molts anys la formació dels preveres associats a aquesta associació era molt singular, perquè es feia a través d'un butlletí mensual de control personal. Cada dia els preveres consignaven en un butlletí tot el que feien, és a dir, les pregàries, l'ofici de les hores, les misses, i com ho feien; en definitiva, tot el que un prevere diocesà havia de fer per ser fidel i sant. Cada mes aquest butlletí s'enviava al director diocesà de l'associació, que en verificava la fidelitat i després de cinc dies comunicava la seva resposta. D'aquesta manera, es va produir una direcció espiritual molt important entre el director diocesà i els membres agregats a aquesta associació. Ara tenim cotxes, tenim telèfons, Internet, i ja no cal aquest sistema. L'hem substituït pels cenacles o la revisió de vida mensual en comunitat (tres o quatre preveres associats d'una zona es troben per revisar i veure si són fidels a la formació permanent del clergat).

Reportatge: Carme Munté

LOURDES

A l'anada parada al Canal du Midi, i al retorn nit a San Sebastián del 16 al 19 d'agost i del 27 al 29 de setembre
Sortida des de BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC...

Viatges ©Alemany

• Pau Claris, 151 - Tel. 932 723 670
• Major, 10 - Tel. 938 833 330-Vic
TRUQUÍ I L'INFORMAREM

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

Del 4 al 14 d'agost

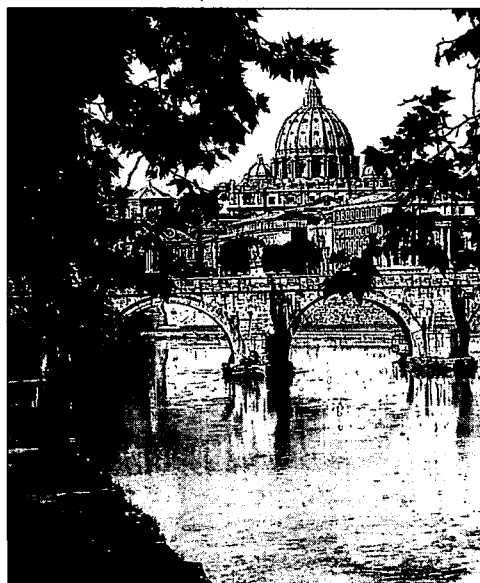

Viatge a Rússia

St. Petersburg / Petrodvoretz / Pushkine / Novgorod
Moscou / Zagorsk

A la descoberta d'una tradició ortodoxa mil·lenària

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la
canonització de
la Mare Teresa
de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

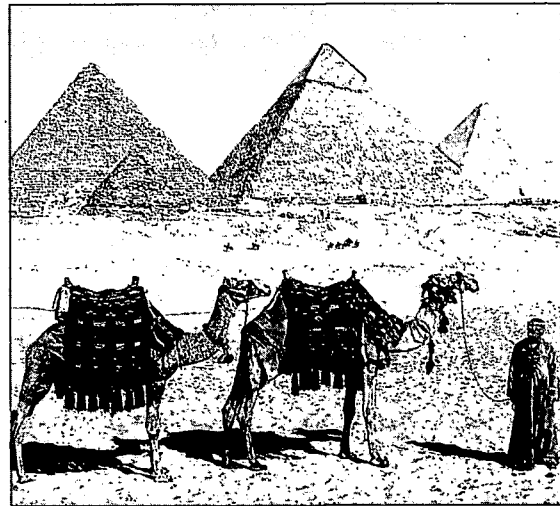
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat
faraònic al
cristianisme
primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Itàlia

església en el món

La llibertat religiosa al món, motiu de preocupació

■ 938 cristians van ser assassinats el 2002

ROMA.— El cinquè informe sobre la llibertat religiosa al món, publicat per Ajuda a l'Església Necessitada d'Itàlia, fa un balanç preocupant: 938 cristians morts, 629 ferits i 100.345 detinguts a causa de la seva fe. I aquestes dades corresponen només als cristians. L'in-

forme mostra un panorama inquietant, sobretot en algunes zones del món com Nigèria, el Sudan, la Xina, Cuba o Bielorússia. No obstant això, hi ha casos esperançadors, com el de Timor Est, on la nova constitució deixa una obertura a la llibertat religiosa.

L'informe, de 450 pàgines, ofereix una fitxa tècnica de cada país. D'Espanya, per exemple, cita el cas de Fàtima i el xador com a únic cas que posa en perill la llibertat religiosa. A Europa, Bielorússia i Ucraïna ocupen el rànquing pitjor, amb lleis restrictives pel que fa a la llibertat religiosa, juntament amb Romania. El director d'Ajuda a l'Església Necessitada a Itàlia, Atilio Tamburrini, va recordar que la seva associació «no és Amnistia Internacional en catòlic», en el sentit que la missió no és només de denúncia sinó de treball de camp: «Estem arrelats en les realitats locals des de fa més de 50 anys, i ens preocupen les discriminacions que reben catòlics i altres creients.»

Rússia ocupa moltes pàgines de l'informe (de la 84 a la 114). S'hi explica que «el dret a la llibertat religiosa encara està amenaçat», particularment per a l'Església catòlica, que ha tingut problemes amb els visats d'alguns dels religiosos i sacerdots catòlics. L'erecció a diòcesi de quatre administracions apostòliques presents a Rús-

sia va desencadenar les crítiques per part de l'Església ortodoxa russa, que veu l'evangelització dels catòlics com un acte de proselitisme.

Pel que fa a Amèrica, l'informe de la llibertat religiosa s'inicia amb Mèxic i s'hi afirma que «les relacions entre l'Església i l'Estat són cada cop més serenes». Es fa palès que a Colòmbia han mort 127 cristians, assassinats per la narcoguerrilla. A Cuba, hi ha 86 cristians empresonats, que viuen en condicions inhumanes. En canvi, diu l'informe, «als Estats Units creix l'esperança per l'obertura de la llibertat de culte

Portada de l'informe elaborat per Ajuda a l'Església Necessitada.

a llocs de feina i institucions escolars». A Jamaica se subratllen «els esforços per incrementar l'harmonia interreligiosa» i a Haití, l'Església catòlica lluita contra els ritus vodús, molt presents al país.

Quant a Àsia, es fa saber que és el continent on es respecta menys la llibertat religiosa, sobretot palesa amb els atacs sistemàtics contra els cristians. Malgrat això, hi ha «significatives obertures, com el felix exemple de Qatar», assenyala l'informe, on s'han obert espais per a la tutela constitucional de la llibertat religiosa.

Els països més conflictius segueixen sent l'Índia, Aràbia Saudita, Indonèsia (amb

menys persecució que l'any passat) i Birmània. Corea del Nord té cent mil cristians en camps de concentració i a la Xina hi ha una intolerància constant per part del Partit Comunista envers les religions, no només cristianes. El pare Bernardo Cervellera, director d'Asia News i missioner a la Xina durant molts anys, va explicar durant la presentació de l'informe que «a la Xina la religió es valora com a suport a la política: l'element religiós ha quedat absorbit dins la política», i això és preocupant, va dir, «ja que el govern vol interferir en la vida religiosa, nomenant bisbes i controlant fins i tot la fe dels fidels». El pare Cervellera va fer saber que la persecució a la Xina afecta també els cristians protestants, els musulmans, els budistes, els fidels de les religions tradicionals xineses i moviments com Falung Gong.

L'informe parla d'Àfrica en termes força positius i remarca els processos de pau a Angola i a la República Democràtica del Congo. Amb tot, esmenta els problemes existents al Sudan, on des de fa vint anys hi ha una guerra civil que veu la població cristiana i animista del sud com a víctima del procés d'islamització i arabització imposat pel règim de Khartum. Nigèria suspèn radicalment l'examen de llibertat religiosa i de drets humans en general. A causa de la introducció de la llei alcorànica en alguns estats, hi ha problemes greus entre la societat civil. Austràlia no presenta especials problemes pel que fa a la llibertat religiosa, exceptuant la violència en camps de refugiats.

L'informe 2003 està dedicat al fundador d'Ajuda a l'Església Necessitada, el pare Werenfried van Straaten, que va morir aquest hivern.

Miriam Díez Bosch

VATICÀ

El turisme com a lluita contra la pobresa

ROMA.— Encara que la data oficial sigui el 27 de setembre, el Papa ha fet públic el missatge per a la XXIV Jornada Mundial del Turisme 2003, que enguany vol ser un revulsiu contra la pobresa: «El turisme: element impulsor de lluita contra la pobresa per a la creació del comprimit i l'harmonia social.» Joan Pau II es pren molt seriosament el fenomen del turisme i el considera una eina per edificar «la civilització de l'amor». El Papa demana que es «repensi el turisme a la llum de la doctrina social de l'Església», i que s'entengui el fenomen centrat en la persona i no com a simple bé de consum. Mons. Stephen Fumio Hamao, president del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Immigrants i els Itinerants, va dir a la presentació del missatge que «tota l'Església s'ha de sentir cridada a fer que totes les activitats, inclosa la turística, siguin la realització de la nova fantasia de la caritat que ens fa solidaris».

Per la seva banda, l'arquebisbe Agostino Marchetto, secretari d'aquest Consell Pontifici, va fer esment dels aspec-

tes positius del turisme: «Contribueix al desenvolupament de la persona, ajuda a recuperar l'equilibri interior, és una font de riquesa...», però va voler recordar els punts negatius, especialment les condicions de misèria de molts països considerats objectius turístics de primer ordre. El Papa és explícit: «No ens podem deixar portar per interessos egoistes, i abandonar nombrosos germans i germanes en la misèria o, encara pitjor, a una mort inexorable.»

En el missatge, el Papa fa una crida al turista individual, convidant-lo a no confondre vacances amb «repòs dels valors» i li suggereix que conegui la situació dels països visitats i les necessitats de les persones que hi viuen. L'arquebisbe Marchetto va definir el turisme, des d'un punt de vista cristià, com a «ocasió per dedicar-se a una contemplació més distesa del rostre de Crist que trobem en el proïsme». «El turisme —recorda el Papa— ha de ser una eina per lluitar contra la pobresa, incrementar les possibilitats de feina de les persones que treballen en l'àmbit turístic i instaurar l'harmonia social.» (M.D.B.)

El diàleg, antídoto per a les tensions mundials

ROMA.— «El diàleg valent i perseverant és especialment útil per encarar les nombroses tensions que hi ha al món, que preocupen i exigeixen la col·laboració activa de tots per tal de resoldre-les, tenint sempre ben presents els fonaments de la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat.» El Papa va llençar aquest missatge al nou cap de la missió de la Jamahiriya Àrab Lìbia Popular i Socialista, Abdulhafed Gaddur, que li va presentar les credencials l'1 de juny. En el seu discurs de salutació, Joan Pau II va fer referència a la situació al Pròxim Orient, «que tant em preocupa», i «al terrorisme que pot colpejar qualsevol lloc del món indiscriminadament i conver-

teix ciutats, pobles i la humanitat sencera en llocs insegurs».

El Papa no va oblidar els conflictes propis d'Àfrica «que impedeixen moltes regions construir el seu desenvolupament». La solució als conflictes, segons el Papa, passa pel diàleg: «El diàleg basat en lleis morals sòlides, facilita la solució dels conflictes i afavoreix el respecte a la vida de tots els éssers humans. (...) L'Església, conscient del paper que té la religió en la consolidació de la cultura de la trobada, de la comprensió recíproca i de la col·laboració activa, desitja dur a terme la seva missió de pau.» Joan Pau II va agrair al govern de Lìbia el respecte per la petita comunitat catòlica present. (M.D.B.)

El Papa acabarà aquest estiu un llibre sobre la seva vida com a bisbe

ROMA.— Entre les activitats que el Papa té previstes per als dies de vacances a Castelgandolfo, hi ha la conclusió d'un llibre sobre la seva experiència pastoral i humana com a bisbe a Polònia. Aquest seria el tercer treball autobiogràfic que escriu en el seu pontificat. El 1996 va publicar el llibre *Do i misteri*, amb motiu del seu 50è aniversari de vida sacerdotal, i el març d'enguany, es va publicar *Tríptico romano*, un poemari amb les seves reflexions sobre la relació entre Déu i l'home. (ACI)

LÍBAN

Mor el patriarca caldeu Raphael I Bidawid

BEIRUT.— El 7 de juliol va morir a Beirut (Líban) sa beatitud Raphael I Bidawid, patriarca de Babilònia dels caldeus. El patriarca tenia 81 anys i estava a l'hospital des de feia uns quants mesos. Havia nascut a Mossul (Iraq) el 1922. Als 11 anys va entrar al Seminari Menor de Mossul i tres anys després va ser enviat a estudiar Filosofia i Teologia a Roma. Ordenat sacerdot el 1944, va aconseguir el doctorat en Filosofia i Teologia. El 1947 va tornar a Mossul i va desenvolupar el servei pastoral a la comunitat caldea a la qual pertanyia. Jove capellà, li va ser confiat aviat el càrrec de vicerector del Seminari on ensenyava francès i Teologia Moral. El 1956 va ser nomenat bisbe d'Amadya. En aquella època era el bisbe més jove del món amb 35 anys. El 1996 va ser transferit a la diòcesi de Beirut. El 1989 els bisbes caldeus van obrir el seu Sant Sínode a Bagdad per escollir el nou patriarca que havia de succeir Mar Pulus II Chekho. Es va escollir sa beatitud Raphael I Bidawid. La cerimònia de la seva presa de possessió va ser molt emotiva. El 1989 va rebre el pal·li de mans de Joan Pau II. (Fides)

UGANDA

Carta pastoral de Mons. Odama, arquebisbe de Gulu

KAMPALA.— «He volgut donar veu als més febles que són víctimes des de fa 17 anys d'aquesta guerra absurda», diu Mons. John Baptist Odama, arquebisbe de Gulu, que ha difós una carta pastoral sota el títol *He vist la humiliació del meu poble*. A la carta, expressa la solidaritat amb les víctimes de la guerra i llença una crida a la pau. «Cada vegada veig el patiment provocat per aquesta violència insensata», diu l'arquebisbe, «i em ve al cap el fragment de l'Èxode que diu que Déu va sentir el crit d'angoixa del seu poble. Amb la meua carta intento cridar més fort perquè la comunitat internacional hi intervingui el més aviat possible». «Són sobretot les dones i els infants les víctimes innocents d'un conflicte que va començar ja fa temps. També l'Església es veu abocada a continuar la seva missió d'evangelització. És hora ja de dir prou.» La guerrilla del l'Exèrcit de Resistència del Senyor (LRA) fustiga des de fa anys el nord d'Uganda, i colpeja sobretot la població civil. Els darrers mesos l'LRA ha intensificat els assassinats i segrestos de joves. Per això, molts joves es veuen obligats a refugiar-se a les parròquies i a les missions a la recerca de seguretat. (Fides)

Hongria

Celebrat el V Congrés Mundial de Pastoral Gitana

■ Van participar-hi 203 congressistes de 26 països

BUDAPEST.— El Pontifici Consell per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, juntament amb la Conferència Episcopal Hongaresa, va organitzar del 30 de juny al 7 de juliol, el V Congrés Mundial de la Pastoral dels Gitanos. El tema escollit va ser «Església i gitanos: per una espiritualitat de comunió». El congrés va estudiar la situació del poble gitano en la societat i la tasca de l'Església en aquest àmbit.

La delegació espanyola que va assistir al congrés estava formada per vuit persones, encapçalada pel bisbe de Còria-Càceres, Mons. Ciriaco Benavente, promotor de la Pastoral Gitana. Guadalupe Romero, responsable del Departament de Pastoral Gitana de la Conferència Episcopal, assenyalava a *Catalunya Cristiana* que els dies viscuts a Budapest han estat «una experiència molt bona tant pel que fa als continguts, com per l'acollida i la vivència de comunió». El congrés va aplegar 203 participants de 26 països, especialment europeus, tot i que també d'Amèrica i Àsia.

Segons Romero, la riquesa d'aquesta trobada ha consistit en «l'intercanvi entre tots». I indica alguns dels temes tractats: *Lès «polítiques» de foment de la promoció humana i social dels gitanos: punt de vista des d'Itàlia*; una taula rodona de professors i estudiants gitanos sobre *Gitanos i escola: problemes emergents i propostes educatives* o *La tutela dels drets dels gitanos en el fenomen migratori i en els processos d'integració*.

Amb motiu d'aquest congrés, el Papa va enviar un missatge en què mostrava la seva satisfacció pel tema escollit, «Espiritualitat de comunió», i subratllava l'atenció, comprensió i solidaritat de l'Església envers el poble gitano, tantes vegades rebutjat. Ja a l'inici de les sessions, l'arquebisbe Stephen Fumio Hamao, president del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants, recorda Guadalupe Romero, expressava el desig que «els gitanos sempre fossin ben acollits i feia una crida a ells mateixos a defensar i promocionar els seus drets».

En aquestes jornades ha destacat la participació, per primera vegada, d'un consistent grup de sacerdots, religioses i laics gitanos. A la delegació espanyola hi havia Antonio Jesús Heredia Cortés, sacerdot gitano de 33 anys ordenat fa un any, i Alfredo Escudero, també gitano i laic.

La promoció dels gitanos ha estat un dels temes tractats.

Una preocupació de l'Església és com arribar als gitanos. Guadalupe Romero comenta que a Espanya «cal agrair el document dels bisbes *L'Església d'Espanya i els gitanos*, en què reconeixen que cal atendre, des de la fe, el fet diferencial dels gitanos». Així, les persones que treballen en la Pastoral Gitana destaquen la tasca que cal fer en l'evangelització del poble gitano, ja que n'hi ha molts d'evangèlics.

Fruit del congrés és un document final en què els congressistes demanen el reconeixement ple dels drets humans dels gitanos i de les seves llibertats fonamentals; la concessió de documents idèntics als d'altres ciutadans; el compromís dels governs

de garantir el dret d'acollida, etc. Alhora, tot fixant la mirada en l'Església, «cridada a donar suport al compromís pastoral a favor dels gitanos arreu del planeta, en la consciència dels llaços profunds que uneixen l'evangelització amb la promoció humana», han demanat a les Esglésies locals esforços per treballar a favor dels gitanos i trencar prejudicis.

De Budapest, Guadalupe Romero s'ha emportat aquesta fotografia: «Gent que, vocacionada veritablement, s'ha abocat en el món dels gitanos, feliços, i això fa que aquesta espiritualitat de comunió sigui una realitat.»

Rosa María Jané Chueca

VATICA

Mons. Sean O'Malley, nomenat arquebisbe per a Boston

ROMA.— El Papa ha nomenat Mons. Sean Patrick O'Malley, fins ara bisbe de Palm Beach, successor del cardenal Bernard Law a l'arxidiòcesi de Boston, la jurisdicció més fustigada per l'escàndol de pederàstia que va afectar l'Església als EUA. Segons els analistes, el nomenament de Mons. O'Malley, caputxí de família irlandesa, és positiu per a l'Església local. El nou arquebisbe arriba a Boston amb la reputació guanyada de conciliador i gran carisma, a més d'haver servit a dues diòcesis que, com Boston, van tenir problemes seriosos per denúncies d'abusos sexuals. Des de desembre del 2002, quan el cardenal Law va presentar la seva renúncia al càrrec, l'arxidiòcesi de Boston ha estat a càrrec del bisbe auxiliar Mons. Richard Lennon. Mons. O'Malley va néixer a Ohio el 1946, va ingressar a l'orde caputxí i va ser ordenat sacerdot el 1970. (ACI)

El Papa resalta la puresa i la castedat de l'amor autèntic

ROMA.— En adreçar-se als pelegrins congregats per a la pregària de l'Angelus, el 6 de juliol, el Papa va destacar la importància de la «puresa de cor» en el món d'avui. Tot recordant la celebració del centenari de la mort de Maria Goretti, va ressaltar el missatge que aquesta santa ofereix de manera particular als joves: «Recorda que la felicitat de debò exigeix coratge i esperit de sacrifici, rebuig de tot compromís amb el mal i disponibilitat per pagar amb el sacrifici d'un mateix, fins i tot

amb la mort, la fidelitat a Déu i als seus manaments.» «Cal reafirmar amb claredat que la puresa del cor i del cos ha de ser defensada, ja que la castedat «custodia» l'amor de debò», deia Joan Pau II. I afegia: «La puresa de cor exigeix un entrenament diari de la voluntat i una disciplina interior constant. Exigeix, abans que res, el recurs assidu de Déu en la pregària.» D'altra banda, el Papa va convidar a aprofitar les vacances estiuenques per «créixer espiritualment». (N.E.)

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestioandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

LLOGUERS • ALQUILERS

JEAN PAUL SOULET, ADMINISTRADOR DIOCESÀ DE PERPINYÀ

«No es tracta només d'assegurar el culte, sinó d'anunciar l'Evangelí»

Des que el bisbe André Fort va marxar de la diòcesi rossellonesa a finals de l'any passat per prendre càrrec de la seu d'Orleans, Perpinyà està òrfena. L'encarregat d'assegurar el funcionament ordinari mentre s'espera el nou bisbe és

l'antic vicari general, Mn. Jean Paul Soulet. Es tracta d'un home humil i eficaç, de tracte fàcil, pacificador, ben conscient que fa un servei i que espera tornar a ser un sacerdot diocesà més. Precisament l'experiència com a administrador

diocesà li ha fet aprofundir la bellesa del ministeri del prevere. Malgrat tot, té pressa perquè arribi el nou nomenament perquè és conscient que cal definir línies pastorals a llarg termini, i que això és feina del bisbe.

—Com es troba la diòcesi de Perpinyà sis mesos després de quedar-se sense bisbe?

—Les decisions ordinàries es prenen, però no les que afecten a llarg termini l'orientació de la pastoral i de la missió. En aquest sentit sentim un buit. Per exemple, es veu que s'han de canviar sacerdots i, al mateix temps, es constata que es tenen pocs mitjans en ministres; cal canviar la perspectiva, i no consisteix només a canviar un sacerdot per un altre o a respondre a les necessitats territorials: calen decisions a llarg termini a les parròquies. Tenim idees generals i s'hi continua reflexionant, però la decisió no la podem prendre sense un bisbe ni ignorant què és el que voldrà. D'altra banda, també se sent el buit del bisbe des de la perspectiva que ell és un lligam amb l'Església universal. No és que ens sentim deslligats, però cal aquest signe físic que assegura que som catòlics i que no estem sols entre nosaltres.

—Exercint la responsabilitat pastoral d'una diòcesi, entén més bé el paper que té ordinàriament un bisbe?

—De fet, comprenc millor què és ser sacerdot diocesà. La possibilitat d'anar a veure diverses comunitats em permet entendre més clarament el lligam diocesà a un territori, a la personalitat de la gent d'aquí, tant sacerdots com laics, és a dir, què és tenir unes arrels humanes i espirituals amb gent precisa. En aquest sentit, el bisbe assegura la unitat de la diòcesi, sobretot la nostra, que té una gran diversitat. Penso que la primera missió del bisbe que vindrà serà fer la unitat i guardar-nos a tots en una mateixa perspectiva pastoral. Per això, cal que tothom tingui la consciència que no s'és sacerdot per a un mateix sinó per a una diòcesi i un esquema pastoral que dona el bisbe. Però al mateix temps també m'adono, com deia abans, del paper del bisbe que fa sortir d'aquesta realitat dioce-

sana vital per veure més lluny i lligar-nos amb l'Església universal, que és diferent de nosaltres i que viu coses diferents a les nostres. Finalment també és el que obre pistes pastorals.

—El càrrec d'administrador pot ser un entrenament per a l'episcopat?

—Una cosa no té res a veure amb l'altra.

Amb l'administrador passa el mateix que amb un vicari: serveix i quan arriba el rector torna a ser un més entre tots.

—Quin model de bisbe seria el més convenient per a la diòcesi? Potser algú d'aquí?

—No, per la mateixa raó que no és convenient que un rector surti de la mateixa parròquia. Si fos d'aquí hi hauria la càrrega d'una història i d'unes relacions, mentre que el fet de no conèixer la gent dona més llibertat d'acció. Però la raó principal és que el bisbe és un do de l'Església per a la diòcesi.

Igual que la gent d'una parròquia no escull el rector, el bisbe es rep de Crist, i el fet que sigui d'un altre lloc és un signe que l'Església l'envia, encara que no sigui exactament com voldríem.

—I encara s'haurà d'esperar molt?

—Som l'única diòcesi vacant a França, per tant espero que se'n pugui trobar un aviat!

—Què s'espera del nou bisbe?

—Abans el nunci apostòlic demanava un perfil... sort que ara ja no es fa perquè és difícil! També és el que ell esperaria de nosaltres, i en aquest sentit desitjo que hi hagi una col·laboració lleial. Segurament que no satisfarà tothom i que caldrà descobrir-se mútuament amb la seva personali-

tat i projectes i els de la diòcesi. Però el que sí que tots podem esperar és una col·laboració en la mútua escolta per a un servei comú.

—Quines serien les grans línies d'aquest servei?

—El Vaticà II i el Sínode promulgat per Mons. Chabbert, antecessor de Mons. Fort,

parròquies, malgrat la manca de gent, estiguin obertes a la missió. No es tracta només d'assegurar el culte, sinó d'anunciar l'Evangelí als joves, als adults, als infants... És complex perquè hi ha molts mètodes, i cal veure com treballar conjuntament amb comunitats que tenen una perspectiva evangelitzadora forta.

—Davant dels actuals conflictes socials a França, quina resposta pot donar l'Església?

—La resposta concreta no la pot ni l'ha de donar l'Església perquè no és el nostre paper. Això li toca a la política. Ara bé, l'Església pot fer sentir la veu de l'Evangelí perquè serveixi a les persones que participen en les negociacions. Cal recordar que hi ha una doctrina social que proposa sense imposar perquè les coses vagin bé. El cor d'aquesta doctrina social és la persona. El conflicte actual és entre l'home i els diners, i l'Evangelí, amb l'Església que el segueix, ha d'estar al costat de l'home de manera que siguin quines siguin les decisions que es prenguin, la prioritat estigui en les

persones. Al mateix temps hem d'admetre que hi ha una forma de realisme; en concret, respecte a la jubilació hi ha un problema agut. Aquí cadascú està cridat a un realisme que el faci sortir de la pròpia ideologia o corporativisme. S'imposen conversions de mentalitat per arribar a un diàleg social que sigui fecund, encara que el joc entre la participació social per les manifestacions i els negociadors no sigui fàcil. En aquest sentit, l'Evangelí és el contrari de la ideologia: no defensa un sistema, sinó les persones.

Guillem Farré

Jean Paul Soulet.

el 1988. També les pistes donades en l'última etapa, com la col·laboració dels laics en equips pastorals, que actualment estan inscrits en la nostra manera de fer. També hi ha el treball del que hem anomenat «Grup d'Informació i Reflexió», que reuneix intel·lectuals cristians per escoltar les necessitats de la societat i donar una resposta que la gent pugui tenir en compte. Un altre aspecte és el de les vocacions, que donen el seu fruit. Per exemple, mitja dotzena d'ordenacions diaconals i sacerdotals previstes per al curs que ve. I, sobretot, tenim el repte de fer viure les comunitats orientant-les cap a la missió. Cal que les

TURQUIA

Nou impuls ecumènic del simposi sobre Pau de Tars

ANTIOQUIA.— «Ha estat un simposi que ha obert noves perspectives al diàleg ecumènic i interreligiós.» Així comenta el P. Domenico Bertogli, religiós caputxí missioner a Antioquia, el simposi dedicat a Pau de Tars, que va tenir lloc del 28 al 29 de juny. La trobada, sobre el tema *Pau apòstol entre Tars i Antioquia, arqueologia, història, religions*, ha estat organitzat per l'Institut Franciscà d'Espiritualitat de la Universitat Pontifícia Antonianum de Roma amb col·laboració amb la Universitat Mustafa

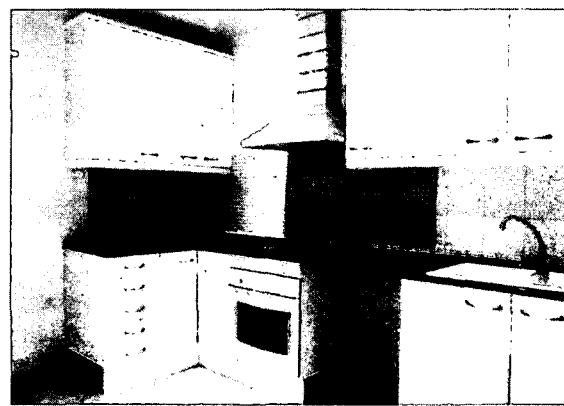
Kemal d'Antioquia i amb l'Associació Cultural Eterea. Al simposi es va parlar dels llocs en els quals l'apòstol Pau va viure, de la carta als efesis i als colossencs i de la seva persona. Destacada va ser la cerimònia ecumènica del 29 de juny a la Gruta de Sant Pere, una gran cavitat a la muntanya que domina Antioquia, considerada com la primera església cristiana de la zona. Va ser presidida per Mons. Edmond Farhat, nunci apostòlic a Turquia, i va comptar amb la participació de representants de l'Església ortodoxa i Armènia. (Fides)

TP Ingenieros

Rehabilitació de

- ☒ xalets
- ☒ cases
- ☒ façanes

També instal·lacions industrials

Tel. 657 804 816

tp.ingenieros@menta.net

Indústria, 96 / 08025 Barcelona

Espanya

Solidaritat amb la gent del mar

■ Exhortació pastoral del bisbe promotor de l'Apostolat del Mar

OURENSE.— Per al 16 de juliol, festivitat de la Mare de Déu del Carme, Dia de la Gent del Mar, Mons. Luis Quinteiro, bisbe d'Ourense i promotor de l'Apostolat del Mar, va escriure una exhortació pastoral titulada *El mar, repte a la solidaritat*. En aquest escrit, assenyala la proximitat de l'Església a totes les persones que tenen relació amb el mar.

El bisbe indica la necessitat que la gran família de la gent del mar romanui unida. Una mostra n'és la «solidaritat i la fraternitat que, novament, s'han posat en relleu recentment amb motiu de l'enfonsament del *Prestige*». Enguany, l'Església vol mostrar, un cop més, la seva proximitat amb les persones que viuen del mar, «compartint les vostres preocupacions i sofriments i treballant amb tots vosaltres per aconseguir unes condicions més justes i més dignes per a la vostra vida», afirma Mons. Quinteiro. I recorda unes paraules de Joan Pau II en el motu proprio *Stella Maris*, del 1997: «L'Església també acompanya els homes del mar, i es preocupa de les peculiars necessitats espirituals d'aquestes persones que, per motius

de diversa índole, viuen i treballen en l'ambient marítim.»

L'escrit de Mons. Quinteiro vol ser un missatge d'esperança i ratifica que «el nostre compromís cristià ens impulsa a un esforç renovat de proximitat i de col·laboració per a la millor solució de tants problemes urgents dels homes del mar i de les seves famílies». També destaca que les necessitats del món del mar van més enllà de les purament materials. Així, subratlla que cal «conrear (...) els principis cristians que regenerin una cultura arrelada en els principis bàsics de la nostra fe i que sempre va estar tan present en el món del mar». El text acaba amb la invitació de Joan Pau II «a ser testimonis joiosos de l'amor de Déu al nostre món. (...) *Duc in altum*

(tira mar endins)».

L'Obra de l'Apostolat del Mar és l'organització eclesial que promou l'atenció pastoral específica adreçada a la gent del mar i està cridada per l'Església a sostenir l'esforç dels fidels instats a donar testimoni en aquest ambient amb la seva vida cristiana. (C.C.)

Nou bisbe per a Plasència

PLASENCIA.— El Papa ha nomenat bisbe de la diòcesi de Plasència el prevere Amadeo Rodríguez Magro, fins ara vicari general de l'arxidiòcesi de Mèrida-Badajoz. La diòcesi de Plasència es trobava vacant des que el 2 de març el seu titular en els darrers nou anys, Mons. Carlos López Hernández, prengué possessió del govern pastoral de la diòcesi de Salamanca. Des d'aleshores, ha regit la diòcesi de Plasència com a administrador diocesà el prevere Juan Bautista Lobato Fernández.

Amadeo Rodríguez.

El bisbe electe de Plasència, Amadeo Rodríguez Magro, va néixer a San Jorge de Alor (Badajoz) el 1946. Va rebre l'ordenació presbiteral el 1970. Va estudiar al Seminari diocesà de Badajoz i va aconseguir la llicenciatura en Ciències de l'Educació (secció Catequètica) a la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma. En el seu ministeri presbiteral ha treballat en la seva diòcesi originària en la pastoral parroquial, com a formador i professor del Seminari, com a director del Secretariat diocesà de Catequesi, com a vicari episcopal d'Evangelització i Territorial, i com a vicari general de l'esmentada arxidiòcesi des del 1996. Des del 1994 és el secretari de la província eclesial de Mèrida-Badajoz. Des del 1996 és canonge de la catedral de Badajoz, el capítol de la qual presideix des del 2002. També ha estat professor d'institut d'ensenyament mitjà, de l'Escola diocesana de Teologia per a Laics i de la Universitat d'Extremadura. És membre del Consell Assessor de la Subcomissió de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola. (SIC)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Trobada diocesana de comunicadors socials

MADRID.— Recentment va tenir lloc a la parròquia madrilenya de Sant Joan Evangelista la III Trobada Diocesana de Comunicadors Socials, sota el títol «La televisió que volem». Van destacar les interessants ponències de José Àngel Cortés, director del Departament de Mitjans Audiovisuals, Tecnologia de la Informació i Publicitat de la Facultat d'Humanitats i Ciències de la Informació de la Universitat San Pablo-CEU, que va explicar magistralment les implicacions actuals de la programació televisiva comercial, i de Ramón Armengod, diplomàtic espanyol, que va reflexionar sobre *Els mitjans de comunicació al servei de la pau*. Altres temes tractats en les diferents taules rodones van ser *Drets i obligacions dels telespectadors*; *Vocació i missió dels comunicadors televisius* o *Vint anys de programació religiosa a TVE*.

El tema esperat per tothom va ser el de *Les incipients televisions catòliques a Es-*

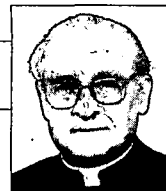
panya. Van participar-hi representants de les diferents iniciatives ja en marxa: Tomás Juárez, president de TMT, va presentar un breu vídeo sobre aquest canal que ha començat a la diòcesi de Madrid de forma molt engrescadora; Àlex Samanes, director de Popular Televisió, va explicar el funcionament d'aquesta nova cadena: a semblança del patró «COPE», es produeix la programació que s'envia a totes les diòcesis que ho vulguin, amb la flexibilitat que a cada indret es vagin introduint programes de producció local. Finalment, Juan Díaz-Bernardo, director de la Televisió Diocesana de Toledo, va exposar de forma convincent l'ideari d'aquesta TV catòlica que funciona sense publicitat, en connexió amb l'EWTN de la mare Angélica.

Una trobada enriquidora, no únicament per les ponències, sinó pels contactes i dades intercanviades entre els prop de cent participants. (C.C.)

Els dominics reelegeixen el provincial d'Aragó

VALÈNCIA.— El dominic Antonio García Lozano, de 53 anys, ha estat reelegit prior de la província dominicana d'Aragó, que comprèn els territoris de Catalunya, València, Aragó i Balears. Fra Antonio García Lozano desenvoluparà el càrrec per a un nou període de quatre anys, després de la seva reelecció pel capítol provincial dels dominics, celebrat al convent de Sant Domènec de Torrent (València). García Lozano ha estat prior del convent de l'Anunciació de Girona durant sis anys i era prior del convent-col·legi de Sant Vicenç Ferrer de València quan va ser elegit prior de la província d'Aragó el 1999. El reelegit provincial dels dominics, després de cursar els estudis primaris i secundaris a Burjassot (València) i Cardedeu (Barcelona), va professar en l'orde de predicadors el 1967 i va rebre l'ordenació presbiteral a València el 1974. És llicenciat en Sagrada Teologia per la Pontifícia Universitat de Sant Tomàs de Roma i en Geografia i Història per la Universitat de Saragossa. (AVAN)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Un temps per acollir el Senyor en el silenci

He tingut una experiència excepcional en diverses ocasions: viure una absència absoluta de sons i de llum. Ho vaig experimentar en el temps en què vaig practicar freqüentment l'espeleologia al capdavant dels grups muntanyencs de la parròquia. Crec que pot ser útil una breu reflexió d'aquesta experiència, totalment oposada a l'al·luvi o cascada d'imatges i de sons incessants que ens empenyen a viure en la zona més superficial de la nostra consciència, o bé ens inunden el fons de la consciència de buidors, quan no d'elements clarament —intencionadament?— deshumanitzadors.

Faig una breu exposició de l'experiència, abans de treure'n unes conclusions o suggeriments. Va succeir poques vegades, però havia de fer-ho quan convenia que, en un pas clau, jo em quedés assegurant-lo. Quan s'allunyava el grup i jo apagava la meua llanterna, la foscor era completa. Si, a més a més, la galeria, la sala o el pou en què em trobava no tenia estalactites que degotessin, el

silenci era absolut i irrepetible.

Jesús va dir que «el Fill de l'home no té on reposar el cap» (Mateu 8,20). Ara el Senyor cerca un lloc on reposar a l'abric d'un amor fort i vigilant; busca on poder dormir en pau, lluny de les concentracions sorolloses i de la bullícia esvalotadora; busca una ànima que l'aculli i se senti feliç en la seva companyia, encara que ell calli; una ànima que estigui satisfeta de posseir-lo, encara que ell romangui immòbil i silenciós, que sigui per a ell un asil segur on reposi el cap.

El Senyor cerca i no troba aquest «on reposar el cap», perquè la majoria dels homes estan massa ocupats en si mateixos per poder posar la seva única felicitat en el repòs que al seu Déu li plau tenir en ells. Volem que se'ns parli; tothom qui calla durant molt de temps ens molesta i el silenci ens sembla buit, no podem comprendre un Déu mut; no tenim prou fe per creure'l present, operant i diví, fins i tot quan sembla que dorm i roman immòbil.

Qualsevol cristià no pot deixar-lo fora, a la intempèrie, a mercè de la pols dels camins o de la rosada de les nits, no pot permetre que reposi sobre les pedres el seu pobre cap diví, tot xop de la serena de la nit, abans d'estar banyada per la suor de sang. La meua ànima ha de ser per a ell una mansió de recolliment en què, com als santuaris, cal caminar de puntetes; en la qual, com al costat dels qui dormen, cal parlar en veu baixa. El motiu del recolliment és aquest respecte sobirà i ple d'amor que hem de tributar a Déu que habita en nosaltres.

Així doncs, el recolliment és com un acte de fe, i l'Esperit de Jesús és el qui l'ha d'infondre en la nostra ànima. Recolliment fet de silenci i d'espera; perquè no se li vetlla com a un mort, sinó com a un ressuscitat gloriós.

Acabem dient al Senyor, amb el P. Charles: «Acull la meua ànima, que deleja rebre't, i ambdós romandrem l'un en l'altre, presoners d'un mateix amor diví, el que Tu em tens i el que m'inspira la teua gràcia.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tàrragona i Prímat

«Església a Europa»

Joan Pau II acaba de publicar un document sobre Europa, que ha recollit la reflexió dels bisbes europeus que es van reunir en sínodo a Roma. Aquest document és molt actual, ja que el proper mes d'octubre es començarà a debatre el projecte de constitució europea.

Església a Europa —aquest és el títol del document— pretén oferir la col·laboració dels cristians en la construcció de la Unió Europea, aquesta casa comuna que ben aviat integrarà vint-i-cinc estats. L'Església està convençuda que té un tresor per oferir a Europa. Aquest tresor és Jesucrist, i aquí rau el fonament de l'autèntica esperança.

El document segueix un fil conductor que troba en el llibre bíblic de l'Apocalipsi. Com va succeir en l'Església primitiva, la inserció dels cristians en la història, amb els seus interrogants i dificultats, està il·luminada per la victòria de Jesucrist ressuscitat. La construcció de la societat prescindint de Déu o contra Ell no té un futur digne per a l'home i la dona.

Joan Pau II contempla la realitat actual europea i observa que es dona una pèrdua de la memòria i de l'herència cristiana, incidint en la devaluació de la nostra identitat, desaprofitant la meravellosa riquesa del nostre patrimoni. Observa, també, que hi ha una por d'afrontar el futur, conseqüència d'una cultura postmoderna, i una manca d'autèntics valors que repercuteix negativament en el benestar de la família, en l'acolliment dels immigrants i en la solidaritat.

El document encoratja a revitalitzar la vida cristiana dels creients en Jesucrist i a posar la mirada en Ell, que viu en l'Església, la qual té i conserva íntegrament l'evangeli de l'esperança, molt necessari per a la vida de les persones i per a la reunificació d'Europa. Per això cal anunciar aquest evangeli amb la paraula i amb el testimoni de la vida, sense oblidar l'exigència ecumènica de la unitat dels cristians enmig d'àmplies àrees descristianitzades del continent europeu. Aquest anunci porta a la

celebració de l'evangeli de l'esperança i, lògicament, a servir aquest evangeli amb la pràctica de la caritat.

Església a Europa parla als cristians de la Unió Europea, per tal que prenguin més consciència del seu compromís en aquest projecte i realitat de reunificació. El Papa afirma que «Europa necessita una dimensió religiosa», i posa en relleu «l'aportació de les comunitats creients que tracten de realitzar el compromís d'humanitzar la societat a partir de l'evangeli, viscut sota el signe de l'esperança». Entre els grups socials que configuren la societat europea hi ha també les Esglésies i comunitats eclesials, que no poden ser reduïdes a entitats privades per la seva aportació positiva al bé comú de la Unió Europea.

El document recorda que Europa no pot tancar-se en si mateixa ni es pot desinteressar de la resta del món. Ha de participar en «la realització d'una globalització en la solidaritat i de la solidaritat».

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

M. Carme Guiu *

Val la pena fer-los costat

Pot ser que no siguem capaços de definir el que és una malaltia, en què consisteix, però gairebé tots tenim experiència de què és estar malalts i de què és un malalt. Quan estem malalts ens sentim febles, decaiguts, entristits i, sobretot, necessitats. No ens valem per nosaltres mateixos. És una experiència de defallença, de desinstal·lació, de precarietat, ans bé, de pobresa interior. Si aquesta experiència es viu amb pessimisme o negativitat, la malaltia encara és més feixuga i, de vegades, insuperable.

Dedicada com he estat tota la meua vida al servei dels malalts en diferents clíniques, hospitals i geriàtrics, he pogut experimentar molt de prop el món dels malalts i puc ben dir que ha estat per a mi una experiència molt enriquidora a nivell humà i, sobretot, des de la meua condició de creient. Confesso que hi ha hagut moments que m'hi he sentit impotent, incapaç de fer costat a alguns malalts, però tot i que no demano cap reconeixement, sempre ho he intentat.

Ara, des de la llunyania del temps, recordo el passat i em sento feliç d'haver pogut ajudar tants malalts al llarg de tota la meua vida. Han estat tants i tants els homes i les dones, tants neix i, sobretot, vells als quals he tingut el goig d'ajudar; i ara, com si fos una pel·lícula, vénen al meu record.

Quan era a la sanitat pública és veritat, impel·lida per la normativa laboral, molt sovint em sentia una funcionària, però en el fons del cor intentava que la meua relació amb els malalts fos molt humana, molt entenyable. I confesso que en aquest tipus de relació sempre ha estat molt més el que he rebut dels malalts que el que jo els he donat. Aquesta contradicció o paradoxa m'hi ha fet reflexionar molt.

Sempre diem, i així ho hem subratllat més amunt, que els malalts ens necessiten; i és lògic, doncs, que ens hi afanyem perquè la seva malaltia sigui superada i puguin recuperar la salut el més aviat possible. Però el que m'agra-

daria subratllar és sobretot que hem de netejar i potenciar les nostres relacions amb tot tipus de malalt. Els qui estem bons pensem que som només nosaltres els qui donem, i que els malalts són els que reben. En el malalt, abans de tot, hem de reconèixer que és un home, una dona. I com qualsevol home portador de tants béns i, al mateix temps, digne de tot respecte. Només així es pot establir una relació humana enriquidora, en la qual qui està sa és un punt de referència i d'esperança per al malalt, però el mateix malalt és una crida d'atenció per al que està sa, perquè la salut és un do, és un regal, tot i que en la mentalitat habitual sovint es diu que és un dret. I, certament, aquest dret ens ve de la nostra condició humana, però en clau cristiana tots sabem que la salut és, abans que res, un regal del cel.

Faig aquestes reflexions en veu alta com a portaveu del grup de la Pastoral de la Salut de la parròquia de Santa Isabel d'Aragó i Sant Joaquim del Guinardó, perquè som un grup de creients que volem fer-nos presents al costat dels malalts del nostre barri, tot reconeixent que si ells ens necessiten, nosaltres com a cristians també els necessitem; perquè per a nosaltres són els membres «privilegiats», en el sentit que són un dels signes visibles de la presència del Crist que pateix en el món d'avui. Ell així ens ho va dir: «Us ho asseguro, tot allò que feu a un d'aquests germans, a mi m'ho feu» (Mt 25,40).

Tots els qui formem el grup, malgrat les nostres limitacions i defallences, volem fer costat als nostres malalts i les seves famílies. Som conscients que no els resoldrem tots els seus problemes —ni ho pretenem—, però en la mesura de les nostres possibilitats, els donarem el que som i tenim. Aquest és el desig del Crist i de la seva Església: que els malalts, dins de la comunitat cristiana, siguin tinguts i estimats com a membres indispensables.

** i tots els membres de la Pastoral de la Salut de la parròquia de Santa Isabel d'Aragó i Sant Joaquim del Guinardó*

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Suportar els defectes del pròxim

De la mateixa manera que tenim l'experiència de la finitud humana, coneixem també la de la imperfecció. Moltes vegades diem que no hi ha realitats humanes perfectes. Veiem els defectes de les altres persones. I, per poc realistes que siguem, som conscients dels nostres molts defectes.

Suportar els defectes del proïsme és bàsic per a un deixeble del Senyor. És adequar-se a la realitat. I, fins i tot, establir una barrera contra la nostra subjectivitat, sempre abocada a veure en els altres, sovint, més defectes dels que tenen. Sobretot quan estem irritats amb determinades persones i fem ús d'una malèvola imaginació que amuntega preteses maquinacions derivades d'un fet concret, que ens pot haver afectat molt.

Els espirituals de totes les èpoques han recomanat als seguidors de Crist de fer ús de la virtut de la paciència, la potència que emana de la magnanimitat i que és pura conseqüència del manament del Senyor: «Estimeu-vos els uns als altres.» Sant Pau, en la seva carta als cristians de la ciutat de Corint, recorda com la paciència és inherent a la caritat, és a dir, a aquell amor que estima de la mateixa manera que Déu estima. De fet, l'amor de Déu, implica una infinita paciència. La història de la salvació és la història de la paciència de l'Altíssim cap a la humanitat.

El Kempis recorda que l'home «ha de sofrir amb

paciència tot el que en si mateix o en els altres no pot esmenar». Considera que aquesta doble realitat permet conèixer-nos a nosaltres mateixos i assolir la virtut de la paciència. De totes maneres, adverteix que cal pregar a Déu per tal que ens ajudi a ser pacients. Adverteix que hi ha qui no es corregeix ni que l'avisin i que nosaltres mateixos també tenim moltes coses que els altres han de suportar-nos.

Encara l'autor clàssic escriu: «Ens agrada que els altres siguin perfets, i nosaltres no esmenem els nostres defectes. Volem que els altres siguin rigorosament corregits; però no volem que se'ns corregeixi a nosaltres... Volem que als altres se'ls refreni amb les lleis, i no podem sofrir que a nosaltres se'ns imposi cap privació. Per on es veu que són poques les vegades que tractem al pròxim com a nosaltres mateixos.»

El Kempis prossegueix el seu raonament: «Ara, Déu, perquè aprenguem a ajudar-nos recíprocament, ho té ordenat de tal manera, que no hi hagi ningú sense defectes, ningú sense creure, ningú que es basti, ningú prou savi; sinó que ens cal mútuament sofrir-nos i mútuament consolar-nos, i igualment ajudar-nos, instruir-nos i avisar-nos. En les ocasions de contrarietat és quan es mostra la virtut de cada u; que les ocasions no fan fràgil l'home, sinó que descobreixen el que és» (Llibre I, capítol XVI).

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

«Si aquests callen, cridaran les pedres»

Aquesta frase del capítol 19 de l'Evangeli de sant Lluc, em va intrigar des de petit. Eren els temps en què jo començava a combregar. El bon germà marista que ens ensenyava l'Evangeli, ens va dir un dia: «Quan torneu, després de la Setmana Santa, us explicaré com van parlar les pedres.» Però, per infortuni meu, no ens ho va explicar. He conservat el record, pensant sempre què seria el que ens volia explicar. Estic completament segur que no es tractava del que escriuré. No obstant això, el meu propòsit és donar notícia de com les pedres de Terra Santa ens poden ensenyar alguna cosa de Déu.

En aquell col·legi ens explicaven la Història Sagrada com es feia aleshores, al batxillerat va ser més del mateix i al Seminari, encara que resultava «corregit i augmentat», no deixava de sonar a *dejà vu*. Però després, quan vaig començar a llegir i a interessar-me pel meu compte i em van arribar notícies dels descobriments de Qumran i del desert d'Egipte, van sorgir la qüestió de les anàlisis dels textos comparats, l'estudi dels estils i la història de l'elaboració progressiva dels textos. Totes aquestes qüestions, que inicialment resultaven, com a mínim, sospitoses, van acabar sent acceptades pels mateixos documents del Vaticà II. Es va editar la *Biblia de Jerusalem* que vaig adquirir amb gran goig a França, poc després la vaig poder comprar també aquí. Van seguir edicions millorades i altres d'altres també insignes traductors. Es progressava en l'estudi del text amb anàlisis d'estils i comparació de versions, fins a arribar el moment en què hom pensa que no serà possible avançar més.

Des d'antic, i com passava en altres llocs, s'excavava a Terra Santa. El material que es trobava als *tell*, les restes dels edificis, l'organització de les urbs, els estris de ceràmica, les monedes o les inscripcions, il·lustraven el que ja sabíem pels textos. El viatge a Terra Santa, anomenat usualment pelegrinatge, es feia precisament per veure tot el que s'havia trobat, admirar-se contemplar-ho, besar pedres en alguns llocs i pregar.

Avui l'arqueologia compleix una funció més positiva. Es podria dir que, des de la seva autonomia, ens ensenya coses que altrament no podríem saber. Vagi d'exemple alguna qüestió. Resulta evident que Jesús sabia hebreu, si no, no hauria pogut llegir Isaïes a la sinagoga de Natzeret. Podem legítimament interrogar-nos en quina llengua va parlar Jesús amb els grecs del passatge de Joan 12,20 o com es va entendre amb Pilat en el procés. Ens preguntarem immediatament on va aprendre aquestes llengües i difícilment trobarem una resposta convincent. Les excavacions a l'antiga Séforis o Diocesarea, els mosaics luxosos trobats, ens donen notícia d'una urbs de gran categoria en l'edificació de la qual, Jesús, un «autònom del ram de la construcció», segurament va participar. Aquelles estances al lloc li servirien per adquirir uns coneixements que el poblet de Natzeret, a escassos 6 km, no li podia proporcionar.

Jesús desenterrado o *La Biblia desenterrada*, dues obres d'aparició recent, ens il·lustren en aquest sentit. Vagi per endavant, pel que fa a l'última obra, que el pròleg de G. Puente Ojea, pot desorientar el lector que comenci sense precaucions. Les pedres poden parlar, però no arriben a tants com ell voldria, o pretén, fer-nos creure. D'altres llibres més assequibles, però en la mateixa línia, en parlaré pròximament.

Notes insignificants

Germà Adrià

Parlar amb Déu

Estic acabant de llegir *Mi diario de guerra*, de Pere Tarrés.

Per a mi té una seducció especial, ja que durant uns quants mesos vam estar als mateixos fronts de guerra, als mateixos combats, encara que ell, com a oficial mèdic del seu batalló, sempre una mica allunyat de primera línia. Jo, com a mer soldat, sempre en primera línia.

La seva divisió, la 133, i la meua, la 19, durant uns cinc mesos vam estar als mateixos fronts. Entre nosaltres es deia que els de la 133 eren una mica covards.

I esmenta llocs on vaig lluitar: penyes de Aolo, Aclau, Valadredo, de cap de pont a Seròs...

Però el diari de Pere Tarrés ve a ser un llibre d'espiritualitat encantadora, assequible a tothom. La seva manera de parlar amb Déu i amb la Mare de Déu, tan familiar i senzill i confiat.

La seva admiració pel centelleig de Déu que admirava en els núvols i el sol, en els avets i les pinedes, als barrancs amb rierol cantaire, en les flors i en els ocells...

Tot li servia per recordar Déu, per parlar amb Déu.

La pluja, la neu, la boira, el fred, tot tenia per a ell una paraula, un missatge de Déu.

Jo vaig ser a les mateixes pluges i als mateixos barrancs, i no sabia arribar tan fàcilment al Creador.

Ell va tenir la valentia de manifestar-se catòlic i va merèixer el respecte de tots els oficials amb els quals vivia. Jo no em vaig atrevir mai a manifestar-me creient. Només una vegada vaig parlar de Jesús amb un soldat com jo,

tímid com jo que va morir en un dels primers combats.

Pel que es veu el seu comandant i els oficials del seu batalló, tot i que renegaven com els meus, segons diu, eren persones amb una certa instrucció. El meu comandant era analfabet. Dos capitans que vaig tenir, també eren analfabets. I molts soldats companys, totalment analfabets.

La lectura del seu diari em fa pregar.

I en endavant, des del bosc dels carrers del meu barri, des del torrent humà de les Rambles, intentaré interpretar-ho tot en sentit de pregària.

Sí, és veritat que reso el Rosari moltes estones. Però he d'aprendre a parlar amb Déu a través del meu ambient.

I avui he mirat ja de fer-ho una mica:

Et beneixo, Senyor, pel rostre esquerdat d'aquest bon home que mira les estàtues humanes recolzats en el seu bastó. Quantes vegades li has somrigut, Senyor?

Que tendre, Senyor, el petó que es fan aquells dos joves enamorats enmig de les Rambles. Quina enveja veure'ls així, en foc d'amor. Si jo arribés a estar tan enamorat de Tu.

Deliciós, Senyor, el somriure d'aquell estranger tan alt que porta a collibè un nen que també riu, mentre la seva dona rossa porta agafat la mà d'un altre nen i una nena. Pel món, tots cinc. Que puguin estimar-se sempre així. Que jo pugui anar amb tu fins a la fi de la meua vida.

I així aniré, per la Rambla mirant i admirant; gaudint, veient sempre Déu present entre nosaltres.

Zoom

Eduard Brufau

El Festival de Músiques Religioses del Món, que se celebra per quart any consecutiu a la ciutat de Girona, ha tornat a tenir un gran èxit de públic. Enguany, a part de poder escoltar música jueva, musulmana, hindú i budista, el cristianisme ha estat representat pel gospel, la Dansa de la Mort de Verges i molt especialment per una missa grecocatólica (a la foto) presidida pel bisbe ucraïnès Mykhailo Hrynkyshyn. Aquesta missa cantada, oficiada a la catedral de Girona, va ser plenament vàlida per als assistents catòlics.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Tot anirà bé

Es mística tenen un interès especial per dos motius. Primer, perquè ens desvetllen claus de lectura i d'interpretació de la realitat que la majoria de les persones no poden aconseguir per si mateixes. Segon, perquè tots tenim un reformat mística que en contacte amb aquests homes o dones se'ns pot despertar d'una manera sorprenent. El títol de l'article pertany a Juliana de Norwich, la formulació completa del qual seria *Tot anirà bé, tot anirà bé, totes les coses aniran bé*. No té res a veure amb expressions utilitzades per alguns polítics que valoren el present i acostumen a reflectir l'autocomplacència dels seus èxits.

Juliana de Norwich (1343-1416) és una mística anglesa que es va dedicar en una germandat de monges a la vida contemplativa. Als 30 anys va patir una greu malaltia i va baixar a les profunditats de la desesperació. Va dir en una ocasió: «Estava cansada de la meua vida i molesta amb mi mateixa, així que tenia la paciència de continuar vivint només amb dificultats.» Una visió de caràcter místic la va endinsar al cor de Déu i durant els 43 anys següents va poder posar per escrit la seva experiència personal. Una visió de la realitat ens porta a pensar que poques coses van bé, que els problemes de la fam i de la guerra no estan resolts, que els innocents són els que a vegades pateixen més. Confessar davant aquest panorama desolador que «tot anirà bé» pot sonar a un optimisme mancat de fonament o a una ceguesa infantil. A *Revelacions de l'amor diví* escriu: «És una característica de Déu fer que el bé guanyi el mal.» Aquesta convicció teològica està a la base de la seva espiritualitat i de la seva mística.

Creure en el predomini del bé sobre el mal significa reconèixer que Déu té les regnes de la història personal i col·lectiva. Moltes vegades hem sentit aquesta expressió: «D'un gran mal en surt un gran bé.» Una anàlisi superficial de la realitat ens pot fer pensar que alguna cosa és dolenta, però anys després descobrim que va ser l'inici d'una millora important. O, fins i tot, que alguna cosa meravellosa s'ha transformat en un inconvenient per a nosaltres. Alguns sofriments ens han obert horitzons nous i ens han proporcionat la clau d'una vida més profunda. Aquest signe incert de les coses s'acostuma a interpretar negativament perquè el valorem des de la visió egoica i no des de la visió superior, sabent que darrere dels esdeveniments hi ha una mà divina que teixeix amb amor la nostra pròpia història. Fins i tot, la nostra recerca pot estar equivocada perquè creiem més en el control i en l'esforç personal que en l'acció de la gràcia, és a dir, en alguna cosa que rebem sense ser el premi dels nostres actes. Juliana de Norwich ho va entendre així: «Durant molts anys jo havia cercat Déu i en coneixia alguna cosa. Però en un principi era tan babau. No entenia que jo no podia ni tan sols cercar-lo, si no era que Ell em guiés. Ell ho fa en el seu propi temps i per als seus propòsits. És Déu qui es mou sobre nosaltres, per mostrar-nos una faceta nova de Si mateix quan vol que coneguem més coses sobre Ell. Ell fa això perquè nosaltres puguem prendre part en algun aspecte del Seu pla immens, no només per al nostre goig.» Davant dels miracles evangèlics, Jesús exigeix fe, no la prova d'una rectitud moral.

La convicció de Juliana sorgeix d'una idea de Déu que aglutina la dimensió paterna i materna. Parla de Jesucrist com a mare: «Jesucrist és la nostra veritable Mare: nosaltres rebem el nostre "Ésser" d'Ell —i aquí inicia la Seua Maternitat— i amb ella la dolça Protecció i Custòdia de l'Amor que no deixarà mai de circumdar-nos. Com és veritat que Déu és el nostre Pare, així és veritat que Déu és la nostra Mare.»

La vida ens proporciona goigs i sofriments, roses i espines, salut i malaltia. En determinades circumstàncies, els elements negatius pesen tant que no sembla possible un futur d'esperança. Aquestes paraules de Juliana de Norwich ens poden servir per temperar el nostre interior i confiar en l'amor de Déu: «Tot anirà bé.» Prou angouxa i preocupació. Confia. Jorodowski va escriure: «Qui no ha patit no pot guarir ningú.» Juliana de Norwich va conèixer la malaltia greu i el sofriment interior, per això la seva expressió «tot anirà bé» és un bàlsam per a tanta gent que pateix qualsevol mena de problemes de salut, familiars, afectius, laborals, psicològics, espirituals...

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ Cinema i hàbits

L'OMS recomana que les pel·lícules que inclouen l'acte de fumar siguin prohibides a menors. Per què no fer el mateix amb el sexe explícit? Diuen que la càrrega gens petita d'erotisme al cinema actual, promou la promiscuitat sexual i les seves conseqüències: propagació de malalties venèries, embarassos i avortaments adolescents, infidelitat i ruptures matrimonials. El motiu és que els protagonistes es converteixen en models de conducta imitables. N'hi ha que consideren que un cinema sense homicidis, estafes, atracaments, drogoaddicció, adulteris o agnosticisme, és un cinema insulsi. Però són massa les obres cinematogràfiques que han conviscut amb històries de famílies normals, on l'amistat, l'abnegació, la bondat o una referència a Déu, tenien el seu lloc. Eren aquestes èpoques menys violentes, i encara que el cinema no és l'únic culpable, comparteix la responsabilitat de les greus distorsions socials que ens aclaparen, de les quals el tabaquisme és, potser, un mal menor.

EVA NORDBECK FERRAZ
Barcelona

□ Les Filles de la Caritat a Girona

El dia 26 de juny del 2003, Francesc A. Picas va publicar una notícia que ens ha causat sorpresa per la manca de rigor en el vocabulari i la poca informació que demostra sobre la presència de les Filles de la Caritat a Girona. Sense ànim de polèmica, vul aclarir tot allò que, al meu entendre, hi ha d'erroni.

En primer lloc, la Companyia de les Filles de la Caritat no és un orde religiós

Cartes del lector

i, per tant, les seves cases no són convents. Segons el Dret Canònic, són una Societat de Vida Apostòlica, per tant, no hi ha cabuda a connotacions conventuals fent referència a lloc de treball, estil de vida i manera peculiar de lliurar-se a Déu pels vots.

En segon lloc, he d'aclarir que la sortida de les Filles de la Caritat de l'Hospital de Santa Caterina no justifica la notícia: «Les Filles de la Caritat deixen Girona.» A la ciutat queden dues comunitats: La Caritat, a la plaça Lledoners, 3 i la comunitat Mare de Déu dels Àngels, al carrer Massana, 58. Fora de la capital hi ha cinc comunitats: una a Salt, dues a Figueres, una a Santa Coloma de Farners i una altra a Olot.

Afegiré, també, que l'any 1913 fa referència a l'arribada de les germanes a l'Hospital de Santa Caterina, ja que la Companyia de les Filles de la Caritat va arribar a l'Hospici de Girona el dia 30 de maig del 1848, i l'any 1897 començaven l'escola de Sant Vicenç de Paül de Figueres.

Evidentment, les germanes van interrompre el servei als pobres durant el conflicte de la guerra civil, però no del tot, ja que la comunitat de Figueres va tenir un paper important atenent, prop de la frontera, qualsevol persona sense tenir en compte el signe polític.

És ben cert que les germanes, com tothom, es fan grans. Per llei de vida i per la llei laboral vigent han de deixar el lloc de treball. Però hi ha moltes maneres de «fer servei caritatiu»... i moltes Filles de la Caritat ho fan a Girona des d'una dedicació voluntària admirable,

ja sigui en el camp pastoral, ja en serveis d'atenció i acollida a persones amb mancances.

De totes maneres, vul agrair al Sr. Picas la seva intenció de posar en relleu el sentiment d'un poble que sap de la dedicació de les Filles de la Caritat a Girona i província. Déu vulgui que la caritat feta servei de tantes germanes, no manqui mai al cor de cada gironí/ina.

ROSA MENDOZA
Filla de la Caritat
Barcelona

□ Meditar la paraula

El més important per a un cristià és la pietat. Qui medita la llei del Senyor i la compleix donarà fruit al seu temps. El cor pel pecat s'endureix, diu Jesús, o s'avança o es retarda. Es nota qui medita la paraula de Déu. Si es descuida la unió amb Déu la nostra eficàcia es redueix, es donen consells de poca volada, personals, no com Déu vol, perquè de l'abundància del cor en parla la boca.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Palestina-Israel: 2003 anys després

Odi, mort i destrucció semblen haver-se convertit ja en el pa de cada dia a Terra Santa. Una terra —seu de les tres grans religions monoteistes— que està vivint un genocidi que en cap cas es mereix.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Granollers

Finestral de la caritat

Servei d'ajuda econòmica de Càritas diocesana de Barcelona

193. Dona amb quatre fills al seu càrrec. S'ha quedat sense feina i no té estalvis. Per a aliments i lloguer, 300 euros.
194. Matrimoni bolivià. Ella ha començat a treballar. Ell ha començat un curs d'inserció laboral. Per al material que necessita, 80 euros.
195. Dona amb una filla menor al seu càrrec. Fa neteges. Paga un lloguer alt. Per evitar que li tallin els subministraments, 200 euros.
196. Matrimoni amb dos fills menors. El fill petit té una malaltia degenerativa. Ell s'ha quedat sense feina i ella fa neteges. Per cobrir deutes d'hipoteca, 540 euros.
197. Dona amb tres fills menors al seu càrrec. Les dues grans tenen una disminució psíquica. Ella està de baixa. Per poder pagar el lloguer, 300 euros.
198. Dona amb dos fills menors al seu càrrec. Comparteixen pis amb una altra família. Està malalta. Per a medicaments, 88 euros.
199. Noi magribí. Està sol. Viu al carrer. No té ingressos. Per a una habitació, 100 euros.
200. Matrimoni argentí amb una filla menor al seu país. La nena està malalta. La mare retorna al seu país per tenir-ne cura. Les despeses de viatge no els permeten pagar el relloguer de l'habitació on viuen. Necessiten 240 euros.
201. Dona amb dos fills menors al seu càrrec. No pot treballar perquè té cura del petit, acabat de néixer. Viuen rellogats. Per a aliments, 150 euros.
202. Home amb un fill menor al seu càrrec. Treballa a precari. Han acumulat deutes de relloguer. Sol·licita 106 euros.
203. Home sol. Està fent un curs de formació laboral. Viu en una pensió. Mentre no cobra el primer sou, per a aliments i l'habitació, 300 euros.
204. Matrimoni amb quatre fills menors. El petit acaba de néixer. Ella en té cura. Ell treballa en la cons-

- trucció sense contracte. Per a aliments, 360 euros.
205. Noi sol. No té suport familiar. Ha patit un accident de cotxe i no pot treballar. Mentre està en rehabilitació, per a aliments, 120 euros.
206. Home equatorià. Està sol. Té permís de residència i de treball. Ha trobat feina. Mentre no cobra el primer sou, per a les despeses de la pensió on viu, 193 euros.
207. Matrimoni. Ella està malalta i en tractament. Ell cobra un sou mínim que no els permet cobrir despeses. Per a l'habitació on viuen, 125 euros.
208. Dona amb un fill menor al seu càrrec. Està malalta. Cobra un ajut familiar. Per a les colònies d'estiu del nen, 240 euros.

Càritas diocesana de Barcelona, plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona, tel. 933 013 550, fax 933 013 961, a/e: correu@caritasbcn.org, web: www.caritasbcn.org, c/c: 2100-0965-0200027605.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Europa cristiana?

—Aquests dies he llegit en alguns diaris que a la Constitució europea no es vol esmentar la fe cristiana com un component de la identitat del nostre continent. També he llegit que el Papa insisteix en el tema. Jo em pregunto si, atesa la descrisibilitat evident del nostre vell continent, és oportú insistir en una aparent confessionalitat d'Europa. M'agradaria saber la seva opinió.

—Efectivament, vostè ha sentit tocar campanes, encara que em sembla que el so no li ha arribat amb gaire nitidesa. S'està treballant en el que serà la primera Constitució d'Europa. És un moment solemne, important i significatiu. Elaborar una constitució continental suposa que Europa es dirà a ella mateixa i al món allò que és i allò que vol ser. Es tracta d'una qüestió fonamental, una qüestió d'identitat. Una constitució no es pot acabar en la dimensió política i econòmica. Cal aprofundir en les pròpies arrels, tenir memòria i visió clara de futur. És un moment molt important. Jo ho vaig viure personalment en el cas d'Andorra, on exercia el meu ministeri sacerdotal en el moment històric en què es va fer la primera constitució del país. Per això, en el cas d'Europa, tots volem que se'n manifesti el veritable rostre, les seves arrels i els fonaments de la seva identitat. En la identitat europea conflueixen molta història i molts components. Un dels més essencials i constitutius és, sens subte, la fe cristiana. No fer-hi referència manifesta alguna cosa més que ignorància. No es tracta de confessionalitat. El Papa i la majoria de cristians volem que es reconegui públicament que la fe en Crist i el moviment en què Ell es fa present en la història formen part de l'herència i identitat irrenunciable d'Europa. Formen part del seu passat, del seu present i del seu futur. Vostè parla de descrisibilitat. És cert, però no toquem a morts. La fe cristiana continua conformant i dinamitzant la vida de milions d'uropeus. Per a molts europeus la vida i la història són inimaginables sense Crist. A Espanya, per citar un exemple, es calcula que al voltant de deu milions de persones acudeixen cada diumenge a l'Eucaristia. I no cal esmentar el nostre patrimoni artístic i cultural que, sense la referència directa a la fe cristiana seria inimaginable. Jo confio que Europa posarà seny i reconeixerà en la constitució les seves arrels cristianes. Si no ho fa, cometria un gran error i una injustícia greu, un greuge a la majoria de ciutadans del passat i a un grup molt important del present i, crec, que encaminaria molt malament la seva marxa cap al futur.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

L'«admiració» eucarística (i 5)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Problemes ecumènics?

Acabem aquesta sèrie de comentaris sobre l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia* amb unes referències i aclariments, si calen, a algunes reaccions negatives que s'han produït en el moment de la publicació. Han estat, sobretot, reaccions que han acusat l'encíclica d'ésser poc sensible al diàleg ecumènic.

El cardenal Walter Kasper, president del Consell per la Promoció de la Unitat dels Cristians, interrogat en una entrevista (*30 Giorni*, n. 5, 2003) sobre aquest punt, ha fet notar d'entrada que àdhuc personalitats del món de la Reforma admeten que l'encíclica no significa cap pas endarrere i que es limita a repetir l'estricta normativa catòlica en el tema de l'admissió o participació en l'Eucaristia, tal com està descrita en el Catecisme de l'Església catòlica, en el directori sobre l'ecumenisme i en els dos codis —occidental i oriental— del Dret Canònic. Caldria dir, per tant, que l'estranyesa podria ésser causada només pel desconeixement o per la falta d'aplicació prè-

via d'aquesta normativa.

La normativa canònica —ho repeteix l'encíclica— accepta que un cristià no catòlic pugui ésser admès a la comunió eucarística, en circumstàncies especials i si està ben disposat. «En aquest cas, l'objectiu és satisfer una greu necessitat espiritual per a la salvació eterna dels fidels, singularment considerats, però no pas realitzar una intercomunió, que no és possible mentre no s'hagin restablert del tot els vincles visibles de la comunió eclesial» (n. 45). En l'entrevista abans citada, Kasper respon així a la pregunta sobre les «bones disposicions»: «Jo dic sempre que, en casos de greu necessitat espiritual, ha d'ésser capaç de dir “amén” al sacerdot que li ofereix l'Eucaristia. Ha de poder dir “amén” a la presència real del cos i de la sang de Crist sota les espècies eucarístiques, consagrades durant una missa en la qual es prega pel Papa, citant el seu nom. Una missa en la qual es prega a la Mare de Déu i s'invoquen els sants. Si en consciència se sent capaç de dir “amén” a tot això, vol dir que està ben disposat.»

Aquesta resposta del cardenal Kasper em sembla d'una categoria extraordinària, no sols com a resposta ecumènica, sinó com una síntesi catequètica mistagògica plenament vàlida per a qualsevol fidel cristià que s'acosta a començar. Ser capaç de dir «amén» al sacerdot que ofereix l'Eucaristia! Expressar, amb aquesta paraula, la fe de l'Església com a fe pròpia, confessar que allò que el sacerdot diu és veritat, és la Veritat, i ho és precisament a partir del context de la celebració de l'Església, en la qual el ministeri sacerdotal exerceix la seva missió.

«Rebre» l'encíclica

No n'hi ha pas prou amb publicar una encíclica perquè una determinada acció de l'Església sigui més atesa. Com en qualsevol relació entre les persones, cal que allò que una diu sigui acollit per l'altra, i precisament segons la intenció i el sentit amb què la cosa ha estat dita. Les encíclics no escapen pas a aquest procés de comunicació. En el tema de l'Eucaristia, tenim el dramàtic exemple de la

no-recepció de la promesa de Jesús per part dels jueus de la sinagoga de Cafarnaüm.

És important per a tots «rebre» l'encíclica del Papa. Rebre-la vol dir quelcom més que tenir-la a la biblioteca, i àdhuc més que llegir-la atentament. Vol dir examinar amb sinceritat la nostra «admiració» per l'Eucaristia, manifestada senzillament per la manera com la tractem, com l'adorem, com la celebrem, com tenim cura i atenció al lloc de la celebració i al lloc de la reserva, com ensenyem als infants la presència de Crist i els acostumem a no passar indiferents davant de la reserva eucarística... Rebre l'encíclica vol dir renovar la doctrina sobre l'Eucaristia; per als sacerdots celebrar la missa cada dia; fomentar la «pietat» eucarística que comença amb la participació tan freqüent com es pugui en la celebració de la missió, i es desplega normalment en l'adoració eucarística; treballar conscientment perquè l'Eucaristia sigui la font i el cim de la pròpia existència cristiana. Això és «rebre» l'encíclica!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Betsaida, Palestina, per la mateixa època que Jesús
- ☐ Un dels dotze apòstols, germà de sant Joan Evangelista
- ☐ Predicador de la Bona Nova, se li atribueix l'evangelització d'Hispania
- ☐ Executat per ordre d'Herodes Agripa cap a l'any 43

Aquest sant Jaume és l'anomenat el Major, que va ser escollit per Jesús com a apòstol un dia que pescava al llac de Galilea juntament amb el seu germà Joan (l'evangelista) i amb Simó Pere i Andreu. Jaume va ser un dels deixebles que, amb Pere i Joan, va ser més proper a Jesús, i que va estar amb ell en moments importants, com ara la resurrecció de la filla de Jaire i la transfiguració de Getsemaní. Un cop ressuscitat Jesús, Jaume i els dotze van començar la seva tasca evangelitzadora. Aquesta actitud no va agradar a les autoritats, que van començar a perseguir des d'un bon principi els seguidors d'aquell que ja havien fet executar temps enrere. Cap als anys 43 o 44 Herodes Agripa va ordenar una persecució especialment dura

Sant Jaume

contra els seguidors de Jesús.

Alguns, com ara Pere, van aconseguir fugir, però Jaume, que es trobava a Jerusalem, va ser arrestat i decapitat.

Fins aquí el que sabem de cert de sant Jaume. La tradició popular, però, arran de la troballa de les suposades restes de l'apòstol a Galícia al segle IX, li atribueix des de fa segles l'evangelització de la Península Ibèrica. Així, segons la llegenda, Jaume el Major hauria predicat primer a Barcelona, al lloc on avui hi ha la plaça que porta el seu nom. Després hauria predicat a Lleida i Saragossa i finalment hauria arribat fins a Galícia. La troballa de les suposades despulles del sant va fer de Santiago de Compostel·la a partir de l'any 1000 el principal centre de pelegrinatge cristià, després de Jerusalem i Roma.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 4)

JULIOL

20. Diumenge

XVI de durant l'any. Verd. Lectures: Jeremies 23,1-6 / Salm 22 / Efesis 2,13-18 / Marc 6,30-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Elies, prof.; Torlaci, b.; Pau i Sisenand, diac. i mrs.; Santes, Margarida, vg. i mr.; Lliberada, vg. i mr.

Festa Major: a Alàs i Cerc, Canyelles, Foradada, Navata, Olesa de Bonesvalls, Palafrugell, el Pont de Vilomara i Rocafort, Pratdip, Quart, la Riera de Gaià, Ruplà, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Gregori, Sant Martí Sarroca, Santa Bàrbara, Santa Margarida de Montbui, Santa Margarida i els Monjos i Ullà.

21. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Èxode 14,5-18 / Èxode 15,1-6 / Mateu 12,38-42. Si es vol: *Sant Llorenç de Brindisi (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Daniel, prof.; Santes, Pràxedes, vg.

22. Dimarts

Santa Maria Magdalena (MO), Verd. Lectures: Èxode 14,21-15,1 / Èxode 15,8-17 / Joan 20,1-2.11-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, mr.; Mene-lau, ab.

Festa Major: a Arnes, Corbera de Llobregat, Masquefa, la Nou de Gaià, el Pont d'Armentera, Pontons i Pradell de la Teixeta.

23. Dimecres

Santa Brígida (F), Blanc. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15, 1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat d'Alzira, Maria i Gràcia, mrs.; Santes, Cunegunda, rel.

24. Dijous

Fèria. Blanc. Lectures: Èxode 19,1-2.9-11.16-20b / Daniel 3,52-56 / Mateu 13,10-17. Si es vol: *Sant Sarbeli Makhlu (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Víctor, mr.; Borís, mr.; Santes, Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, rel. i mrs.

Festa Major: a l'Armentera, Lloret de Mar i Santa Cristina d'Aro.

25. Divendres

Sant Jaume (S), Vermell. Lectures: Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Valentina, vg. i mr. **Festa Major:** a Albons, Belianes, Bràfim, Camarles, Coll de Nargó, Creixell, Espinelves, Figuerola del Camp, Fornells de la Selva, la Fuliola, Gallifa, els Garidells, la Granja d'Escarp, els Hostalets de Pierola, Monistrol de Montserrat, Nalec, les Planes d'Hostoles, Queralbs, Riudoms, Salt, Sant Carles de la Ràpita, Sant Jaume dels Domenys, Sant Jaume d'Enveja, Sant Jaume de Frontanyà, Sant Jaume de Llierca, Sant Martí de Centelles, Sant Pol de Mar, Sant Ramon del Portell, Tivissa, la Torre de l'Espanyol i la Vilella Alta.

26. Dissabte

Sant Joaquim i Santa Anna (MO), Blanc. Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 49 / Mateu 13,24-30**Festa Major:** a Blanes, Castèl·lvell del Camp, Llavorsí, el Pla del Penedès.

Lectures bíbliques

Diumenge XVI de durant
l'any

Lectura primera

Jr 23,1-6

*Jo mateix recolliré totes les ovelles que em queden
i els donaré pastors*

Lectura del llibre de Jeremies:

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé».

Salm responsorial

22

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna. Em guia pels camins segurs
per l'amor del seu nom.

*R. El Senyor és el meu pastor,
no em manca res.*

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. **R.**

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa. **R.**

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. **R.**

Lectura segona

Ef 2,13-18

*És ella la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un
de sol.*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

Al·leluia

Jn 10,27

*Les meves ovelles reconeixen la meua veu, diu el
Senyor;
també jo les reconec i elles em segueixen.*

Lectura de l'Evangeli

Mc 6,30-34

Eren com les ovelles sense pastor

Evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

Des de Roma

diòcesis

La Santa Seu obre el procés de beatificació de Gaudí

■ El cardenal Ricard M. Carles va encapçalar la delegació catalana

ROMA.— L'obertura del procés de beatificació de l'arquitecte català Antoni Gaudí i Cornet (1852-1926) a la Congregació per a les Causes dels Sants marca l'inici d'una etapa decisiva per a l'elevació de l'artista als altars. El dimecres 9 de juliol passat, les dues caixes lacrades que el 28 de maig havien estat lliurades a la Congregació es van obrir amb cura i es van començar a examinar.

Tot seguit, es va signar l'acta del decret d'obertura del material. Una primera caixa conté les 1.024 pàgines de les actes del procés diocesà de Barcelona (vida i virtuts), mentre que una segona caixa està formada per llibres i annexos. S'espera que abans de final d'any s'obtingui el decret de validesa de la documentació i que la Congregació nomeni el relator, que iniciarà l'anomenada *positio* (defensa), sobre la qual deliberaran un grup de teòlegs de la mateixa Congregació i els cardenals designats per a l'estudi de la causa de Gaudí. Si

brir el catolicisme gràcies a l'obra i la vida de Gaudí, i va ser batejat a la cripta de la Sagrada Família ara fa dotze anys.

El miracle

El sotssecretari de la Congregació per a les Causes dels Sants, Mons. Di Ruperto, va obrir les caixes que contenen la informació sobre la vida i les virtuts del futur beat en presència de la delegació catalana, que òbviament estava molt satisfeta per aquest reconeixement oficial a la figura de l'arquitecte de Reus.

Perquè el procés continuï endavant, cal que Gaudí faci un miracle. Mentre a Roma estiguin examinant els documents, des de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí, amb seu a Barcelona, es començarà a contactar amb les persones (quatre o cinc, per ara) que han escrit cartes assegurant que s'ha produït un miracle per intercessió de Gaudí. En el cas que es verifiqués la validesa d'aquestes afirmacions, es començaria un altre procés, en aquest cas a la diòcesi on hagi tingut lloc el miracle. Segons Josep Manuel Almuzara, «a partir d'ara es tracta de sumar en sentit positiu», és a dir, de seguir amb la feina, analitzar els testimonis i les cartes i cercar donatius perquè la causa arribi a bon port. El camí que comença ara i que pot culminar amb l'elevació de Gaudí als altars pot durar deu anys o més. Un dels casos més ràpids de beatificació ha estat el de la mare Teresa de Calcuta, que serà proclamada beata el 19 d'octubre a Roma. El seu procés de beatificació només ha durat sis anys.

Finançament de la causa

La beatificació de Gaudí no té una entitat religiosa darrere, com succeeix en el 90% dels casos dels beats i sants que proclama el Papa. El fet que Antoni Gaudí fos laic és un motiu positiu per a la seva beatificació, però alhora és una dificultat en termes econòmics, perquè «tirar endavant un procés de beatificació sense una organització al darrere no és fàcil», com va avançar a *Catalunya Cristiana* Flavio Capucci, el postulant de la causa d'Escrivà de Balaguer.

Per ara, a part del treball voluntari dels membres de l'Associació, es compta amb poc menys de 300 euros al mes, que és el total que es recull de la guardiola situada a la cripta de la Sagrada Família.

L'obertura del procés va tenir un gran ressò mediàtic.

El portaveu de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí, Josep Maria Tarragona, va explicar en una roda de premsa a Roma que «les crítiques que van sorgir el 1992 sobre la beatificació de Gaudí avui no existeixen», i va remarcar que «es tracta de crítiques sense fonament, que no contenen cap base documental». Tarragona es refereix a l'ambient hostil que el 1992, any en què es va llençar la proposta de beatificar l'arquitecte català, va sorgir en certs àmbits, sovint del món cultural, que consideraven que beatificar Gaudí era «empetir-lo i etiquetar-lo com a catòlic», segons va explicar Josep Manuel Almuzara.

«La polèmica s'ha acabat», va puntualitzar Tarragona, que va afegir: «Els qui en parlaven en contra ja no diuen res, i des d'avui, amb l'obertura de la causa a la Santa Seu, es veu clar que el procés és irrevocable i és totalment seriós.»

«El fenomen Gaudí sorprendrà la Santa Seu»

Aquestes van ser les paraules inicials d'Etsuro Sotoo, escultor japonès catòlic establert a Cabriels. Sotoo està convençut

que «art i espiritualitat es fonen en Gaudí», i diu que «Antoni Gaudí porta una llavor que ens ajudarà en la nostra vida futura, perquè en Gaudí tot és vàlid». Segons aquest escultor, «amb la seva beatificació, la gent s'adonà que Gaudí ens ajuda, no només als arquitectes o a la religió».

Aquest artista japonès va constatar com avui dia «hi ha un malestar, sentim que tots estem estancats, que alguna cosa no va bé: però Gaudí ens pot obrir portes, ens pot ajudar en el nostre futur», va vaticinar. En aquest sentit, «Gaudí és un vehicle que ens vol dur a algun lloc», va explicar Sotoo, que va recordar com «l'arquitecte ens ha deixat sense adonar-se'n una herència clau per al nostre futur».

Sotoo va lamentar que actualment moltes peces artístiques estiguin als museus i no a les esglésies, marcant així el que ell anomena «una separació entre l'esperit i la matèria». L'escultor japonès, impulsor de la causa de beatificació de Gaudí, va dir finalment que «si l'art no arriba a l'espiritualitat no és art».

Text: Miriam Díez i Bosch

Fotos: Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí

Etsuro Sotoo i Josep M. Tarragona, a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

el vot és favorable, la Congregació emetrà el decret de l'heroicitat de les virtuts. I per poder arribar a la beatificació, faltaria acreditar un miracle.

Des del 9 de juliol, Antoni Gaudí ja és un candidat oficial més per al santoral. L'obertura del procés canònic de Gaudí a Roma incoa una nova etapa en el camí que el pot dur als altars. La delegació catalana que va ser present a l'acte oficial d'obertura del procés romà estava formada pel cardenal Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona; pel pare Josep Maria Blanquet, jutge diocesà de Barcelona; per Josep Manuel Almuzara, president de l'Associació Pro Beatificació de Gaudí, i per Josep Maria Tarragona, portaveu de l'associació i biògraf de Gaudí. A l'acte també hi va assistir l'escultor japonès Etsuro Sotoo, que des de fa vint-i-cinc anys treballa a la Sagrada Família. Etsuro Sotoo va desco-

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

Des del 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Barcelona

«Som un centre pilot en Teologia per Internet»

■ El Dr. Antoni Matabosch i Soler dirigeix l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona

BARCELONA.— El dia 20 de juny l'Iscreb va rebre del Vaticà el vistiplau definitiu a la diplomatura de Ciències Religioses que ofereix per Internet en català i castellà, una aventura que va començar a funcionar fa tres anys i que ja es consolida. A través d'aquest sistema, l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona permet a les persones que disposen de poc temps o que no tenen possibilitats de desplaçar-se de rebre una sòlida

formació acadèmica i pastoral. S'ofereix un tractament complet dels principals temes teològics, bíblics, morals, històrics i del pensament contemporani. A més, l'Iscreb virtual ofereix per Internet els crèdits necessaris per obtenir la DEI (Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat) de primària i secundària. El Dr. Antoni Matabosch i Soler, director de l'Iscreb, ens explica què suposa per al centre de formació el suport explícit de la Santa Seu a la tasca que du a terme.

—Què significa per a l'Iscreb l'aprovació definitiva d'una realitat que de fet ja funcionava?

—Una gran alegria i una forta responsabilitat. L'Iscreb va ser creat el 1996 i en aquest moment té més de 600 alumnes. Fa cinc anys que vam iniciar una reflexió sobre si ens vèiem en cord'entrar en l'aventura dels estudis per Internet. En fa quatre que vam anar posant les bases tècniques i pedagògiques, i des de fa tres anys ja oferim cursos. El primer any van ser 37 els alumnes matriculats; el segon, 95, i el tercer, que acabem de tancar, 177. La progressió ha estat espectacular i ens ha obligat a fer-ho cada vegada millor.

Durant aquests tres anys hem funcionat amb un permís provisional o excepcional. És una gran alegria haver rebut el permís oficial de la Congregació per a l'Educació Catòlica. Fa dos anys i mig que el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va demanar que poguéssim fer aquesta modalitat. El vistiplau de la Conferència Episcopal Espanyola ha tardat dos anys; el permís de la Congregació, tres mesos més.

Suposa també una gran responsabilitat perquè la Congregació per a l'Educació Catòlica ens considera un centre pilot, i també perquè hi ha molts estudiants que estan posant la confiança en nosaltres i no els podem pas decebre.

—És la primera vegada que s'aprova una diplomatura en Ciències Religioses per Internet a l'Estat espanyol?

—És la primera aprovació arreu del món. Fins ara hi havia estudis aprovats de diplomatura o llicenciatura en Ciències Religioses «a distància», és a dir, per correu ordinari, per carta (com la UNED), per exemple a la Universitat de Navarra o al Centre Sant Agustí a Madrid. Però fins ara ningú no havia obtingut el permís de fer-ho per «via telemàtica» o per Internet (una mena de UOC en petit). La modalitat per Internet exigeix una forta inversió econòmica en suport tècnic i en textos d'estudi adaptats al medi telemàtic. Implica també un cos de professors i de tutors molt preparats. Sembla que a la Congregació els ha agradat la nostra proposta i la nostra experiència tan positiva d'aquests tres anys.

—Com s'organitza aquesta modalitat d'estudis?

—Si es vol organitzar un curs presencial normal cal un professor, una aula i uns alumnes. Tenim unes 500 persones que opten per aquesta modalitat. Per fer un curs per Internet cal un professor, uns alumnes, un llibre de text adaptat al medi telemàtic i una «aula virtual» (un espai virtual on hi ha la possibilitat de comunicar-se amb el professor, el tutor, el responsable tècnic i

progressiva per tal de poder establir les bases que hem anat creant.

Del total d'alumnes del curs passat, 126 eren de la diòcesi de Barcelona, una trentena de la resta de Catalunya i una vintena de fora de Catalunya (la meitat de Menorca, on tenim un grup molt fidel i entusiasta). Per al curs vinent preveiem fer convenis amb diòcesis catalanes. La Conferència Episcopal Tarraconense, en la seva reunió del mes de maig passat, va donar suport a aquesta modalitat i ténim una cordial col·laboració amb els altres instituts superiors de Catalunya.

—A la llarga podrà fer-se tota la carrera a distància?

—De moment, ens proposem realitzar l'oferta de tot el primer cicle de la diplomatura, que s'acabarà d'aquí a dos anys. Després veurem si ens veiem en cord'ofertir també la llicenciatura; espero que sí. Podria ser que la nova normativa europea ens hi obligués, perquè està previst que desapareguin totes les diplomatures d'aquí a pocs anys. Això també

ens afectarà a nosaltres. De moment, anem oferint els cursos bàsics i, si cal, ja ens adaptarem a la nova normativa.

—Quin és el perfil d'alumne que cursa la diplomatura per Internet?

—Tenim gent de totes les edats i condicions. De tota manera, predominen els universitaris o ja graduats, els joves, els qui viuen lluny dels centres d'estudis presencials, o que treballen fins tard, o que tenen fills petits. Tenim també monges de clausura i alguns malalts. Es tracta d'un alumnat molt motivat i que segueix els estudis amb molt d'interès. El percentatge d'abandó és molt petit.

—Quins avantatges i quins inconvenients té aquesta modalitat?

—Entre els avantatges hi ha que no cal traslladar-se a un lloc físic; que l'alumne estudia quan vol, perquè no hi ha horaris prefixats, i que té un contacte continuat amb el professor i un seguiment personal amb un tutor. En aquest sentit, permet posar la teologia a l'abast de tothom. Els inconvenients? Que resulta més car i que, en comparació amb la modalitat presencial, cal dedicar-hi més hores. El balanç és altament positiu.

Carme Munté

El Dr. Antoni Matabosch.

secretaria). En matricular-se, l'alumne rep una clau de pas per accedir a l'assignatura i se li assigna un tutor d'estudis. El professor segueix els alumnes de la seva assignatura durant tot el semestre amb una relació continuada via correu electrònic. Organitza discussions i comentaris a articles, etc. Cada semestre l'alumne està obligat a assistir a tres trobades presencials: una a l'inici, on coneix els altres alumnes, el professor, etc.; una altra de cap de setmana a mig semestre, i una tercera per fer els exàmens.

L'experiència ens diu que els alumnes per Internet tenen un seguiment molt millor i més freqüent que els que vénen a les classes més convencionals.

—L'aprovació definitiva afavorirà el nombre d'inscrits? Quina acollida es preveu a partir d'ara?

—En el curs que acabem hem ofert la meitat de les assignatures dels tres anys de la diplomatura i els crèdits necessaris per obtenir la DEI de primària i de secundària i hem tingut 177 alumnes. El curs vinent oferirem ja dos cursos sencers i la DEI; en total 28 assignatures. Fins ara tampoc hem fet una gran propaganda, però podem preveure una expansió que voldríem que fos

ISCRebVIRTUAL

Teologia
per
internet

Estadístiques curs 2002-03

TOTAL ALUMNES ISCREB	623
Total alumnes presencial	484
Total alumnes Teologia per Internet	177
Alumnes que estudien a presencial i a Internet alhora	38
DISTRIBUCIÓ PER SEXES (TEOLOGIA PER INTERNET)	
Homes	49,8%
Dones	50,2%

MATRÍCULA

La matrícula és oberta de l'1 de setembre a l'11 d'octubre. Per a més informació, podeu posar-vos en contacte amb la secretaria de l'Iscreb C/ Diputació, 231 08007 Barcelona Tel. 934 541 963 secretaria_virtual@iscreb.org www.iscreb.org

Assignatures del curs vinent per Internet

INTRODUCCIÓ A LA TEOLOGIA

- 4.5 Fe i raó (inclou metodologia teològica)
- 4.5 Teologia Fonamental

ÀREA FILOSÒFICA

- 4.5 Antropologia Filosòfica (inclou comentari de textos filosòfics)
- 3 Metafísica
- 3 Fenomenologia de la Religió
- 3 Ètica
- 3 Història de la Filosofia I
- 3 Història de la Filosofia II
- 3 Psicologia de la Religió
- 3 Sociologia del Fet Religios

ÀREA BÍBLICA

- 4.5 Introducció a l'Antic Testament
- 4.5 Introducció al Nou Testament
- 3 Profetes
- 4.5 Sinòptics i Fets dels Apòstols
- 3 Cartes Apostòliques
- 4.5 Escrits Sapiencials i Salms

ÀREA TEOLÒGICA

- 4.5 Misteri de Déu
- 4.5 Antropologia teològica
- 3 Escatologia
- 4.5 Eclesiologia

ÀREA DE MORAL

- 4.5 Moral Fonamental

HISTÒRIA DE L'ESGLÉSIA I DRET CANÒNIC

- 3 Patrologia
- 3 Història de l'Església I
- 3 Dret canònic

BLOC PEDAGÒGIC PER A LA L'OBTENCIÓ DE LA DEI

- 3 Pedagogia de la Religió
- 3 Disseny curricular de l'ERE a secundària
- 3 Didàctica de la Religió a primària
- 3 Didàctica de la Religió a secundària

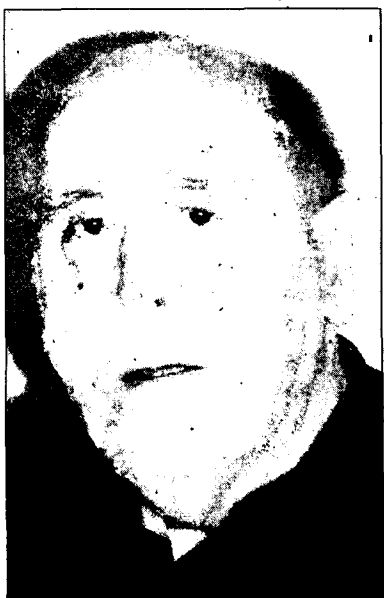
Barcelona

Ha mort el monjo de Montserrat Joan Rion

■ Abans d'entrar al monestir va ser professor de química i es va dedicar a una intensa activitat social i política en la clandestinitat

MONTSERRAT.— El diumenge 6 de juliol, va morir a Montserrat el germà Joan Rion i Tomàs, als 84 anys d'edat. El Gmà. Joan va néixer a Tarragona el 29 de març del 1919 i va ingressar a Montserrat el 23 de novembre del 1974, on va professar com a monjo el 26 d'abril del 1976.

Va cursar estudis primaris i secundaris a Tarragona. Va obtenir la llicenciatura en Ciències Químiques a la Universitat de Barcelona el 1949 i, més tard, va cursar a Vilanova i la Geltrú la carrera d'enginyer tècnic químic, que va acabar el 1970. Va ser professor de química a la Universitat de Barcelona (1950-1959), a ESADE des de la seva fundació (1962), a l'Escola d'Enginyeria Tècnica de Vilanova i la Geltrú (1963-1969) i a la Universitat Autònoma de Barcelona (1970-1974), a més d'ensenyar aquesta assignatura a diverses escoles i instituts. Va realitzar viatges d'estudis a les indústries químiques del nord d'Espanya (1950) i del sud d'Alemanya (1951). Va ser l'autor del primer programa de física i química a COU que es va aplicar al districte universitari de Catalunya i Balears. Va ser membre de la Junta del Col·legi de Químics de Catalunya i Balears, de la Reial

El Gmà. Joan Rion.

Societat Espanyola de Física i Química, de la Societat de Física i Química de l'Institut d'Estudis Catalans i de la Societat de Química i Física de París.

Va ser expulsat de la Universitat de Barcelona per motius polítics l'any 1959. De fet, la seva activitat clandestina el va portar a ser un dels fundadors del Moviment Socialista de Catalunya, a formar part del grup fundador de la Unió Sindical Obrera (USO) i a treballar amb els màxims exponents de l'oposició al règim franquista —com Josep Pallach, Joan Raventós, Heribert Barrera o Jordi Pujol— i a ser empresonat, expedientat i represaliat.

Molt actiu en diversos moviments eclesials, destaca el seu treball al barri Baró de Viver de Barcelona, així com a la fundació barcelonina de l'Acció Catòlica del Medi Independent (ACI).

La seva ocupació al monestir es va desplegar en diversos camps, entre els quals destaquen les classes a l'Escolania, el treball pastoral, la col·laboració amb les Publicacions de l'Abadia de Montserrat i a la Biblioteca, concretament en el fons d'història contemporània.

«Compromís social i polític»

En l'homilia del funeral, l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler, va destacar que la fe cristiana «va portar el germà Joan a un compromís social i polític viscut amb profunditat i amb dignitat. El va viure per coherència amb la seva fe i per fidelitat a l'Església que, en la seva renovació preparatòria del Concili Vaticà II, demanava el compromís dels cristians amb el món obrer i amb els més desfavorits».

«El Gmà. Joan, que ha estat sempre home de totalitats i de conviccions arrelades, s'hi va llençar a fons. I patia quan veia que aquest compromís portava a alguns dels seus companys a qüestionar la fe o a abandonar l'Església. L'opció d'ell era tan total que el va portar a ser un dels fundadors del Moviment Socialista de Catalunya. Eren temps de dictadura, i la seva activitat va topar amb la força del règim, malgrat la prudència i la clandestinitat. Va sofrir la repressió en l'àmbit professional, va ser empresonat un temps i, després, durant molts mesos, va estar en llibertat condicional i vigilada».

»D'aquesta etapa, en recordava algunes anècdotes força gracioses. Evidentment, encara no era el temps de la seva opció monàstica. En aquesta època de compromís social i polític va crear diverses amistats, particularment amb els qui treballaven clandestinament per fer possible el retorn de la democràcia. El germà Joan tenia un gran concepte de l'amistat i la vivia lleialment.

»D'aquí els vincles que tenia amb molts dels polítics que van protagonitzar la transició i que van estar o encara estan en llocs de responsabilitat institucional i de govern a Catalunya. El fet d'haver lluitat junts va establir entre ells una amistat personal que no es va trencar tot i les opcions polítiques diverses que tenien i la diversitat de posicionaments enfront de la fe cristiana i de l'Església.» (C.C.)

Festa de Sant Jaume a l'Hospitalet de Llobregat

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.— Sant Jaume és copatró de la parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats de l'Hospitalet de Llobregat. I per això la comissió d'actes culturals i recreatius Mare de Déu dels Desemparats ha organitzat un seguit d'actes els dies 18, 20, 24, 25, 26 i 27 de juliol. Pel que fa als actes religiosos, destaca el 25 de juliol, solemnitat de sant Jaume: a les 8 del matí, pregària de laudes, seguida de la missa matinal; a les 12 del migdia, Eucaristia pel difunt Mn. Jaume Busquet Casals, en el 35è aniversari de la seva mort, i a les vuit del vespre, l'Eucaristia solemne, amb la participació dels diversos grups parroquials i el cant de l'himne a l'apòstol sant Jaume al final de l'acte. (C.C.)

38a Peregrinació de l'Esperança a Lourdes

GIRONA.— La universalitat del missatge de Jesús va ser el tema pastoral de la 38a Peregrinació de l'Esperança a Lourdes, organitzada per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Girona del 26 al 30 de juny. El tema *Un poble de totes les nacions* va servir per motivar totes les persones que van marxar de peregrinació a respectar profundament les diferències entre uns i altres, per així viure més intensament allò que els uneix, la fe.

Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de Girona, va presidir la peregrinació, en què van participar unes 800 persones. També va presidir el dissabte 28 de juny l'Eucaristia a la Gruta de les Aparicions. (C.C.)

FE D'ERRADES

En la pàgina 25 del número 1.242 de *Catalunya Cristiana*, en el poema dedicat al nou bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, el títol va sortir per error publicat en castellà. Havia de dir: «Bisbe Romà: els que us estimem us esperem.»

El bisbe dóna la benvinguda als turistes

GIRONA.— «Us trobeu, benvolguts turistes i viatgers, a la diòcesi de Girona, al cor de la Catalunya Vella. A tots, aimants de la costa o la muntanya, la plana o la ciutat, us desitgem que gaudiu d'unes vacances ben merescudes.» Amb aquesta frase de benvinguda comença la carta dominical del 6 de juliol del bisbe de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó.

«Us convido, d'una manera especial», afegeix el prelat gironí, «a visitar les nostres esglésies. Hi podreu compartir la vivència de la fe. En la pregària. En el silenci. O, si us hi va el cor, a participar en la litúrgia, tan rica com variada, segons el temps i el lloc. Visiteu-les. Tant si es tracta d'una catedral, com d'una església romana, un santuari muntanyenc o una blanca ermita marinera. No hi trobareu la fredor dels museus, sinó la força d'unes comunitats vives».

Així mateix, Mons. Carles Soler aprofita l'avinentesa per realçar la figura de Joaquim Ruyra, escriptor gironí: «L'any passat, amb motiu de l'Any Gaudí i l'Any Verdader, recordàvem alguns clàssics de

la llengua i literatura que foren eminents homes d'Església. Aquest any trobem en Joaquim Ruyra un exponent més de les arrels cristianes que, a Catalunya com arreu d'Europa, han forjat el nostre país. Unes arrels que han deixat un solc profund en l'art, la història i la cultura.»

D'altra banda, l'11 de juny passat va tenir lloc a Sant Antoni de Calonge una trobada de rectors de parròquies turístiques del bisbat de Girona. Van participar-hi una trentena de capellans, que van comptar amb la presència del bisbe de la diòcesi. (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Pocs places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

VIATGES HELENA

ORGANITZA VIATGE A LOURDES

PONT D'AGOST

- SORTIDA DIVENDRES DIA 15 D'AGOST AL MATÍ
- DISSABTE DIA 16 - LOURDES - BETHARRAM - PONT D'ESPAGNE - GAVARNIE - LOURDES
- TORNADA DIUMENGE DIA 17 A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES

RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256

e-mail: viatges@helenabarcelona.com - www.helenabarcelona.com

L'exposició del 800 aniversari retorna 91 obres d'art sacre a l'antiga catedral dels lleidatans

Seu Vella: l'esplendor retrobada

Fins al 26 d'octubre es pot visitar a Lleida l'exposició *Seu Vella. L'esplendor retrobada*. La mostra va ser inaugurada oficialment el 19 de juny pel conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Jordi Vilajoana, acompanyat per les primeres autoritats de la ciutat de Lleida i pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

«Lleida només és una silueta retallada damunt de l'horitzó, un campanar amb deliris de sageta i uns finestrals brodats per un poeta, entreteixint la pedra i la claror»

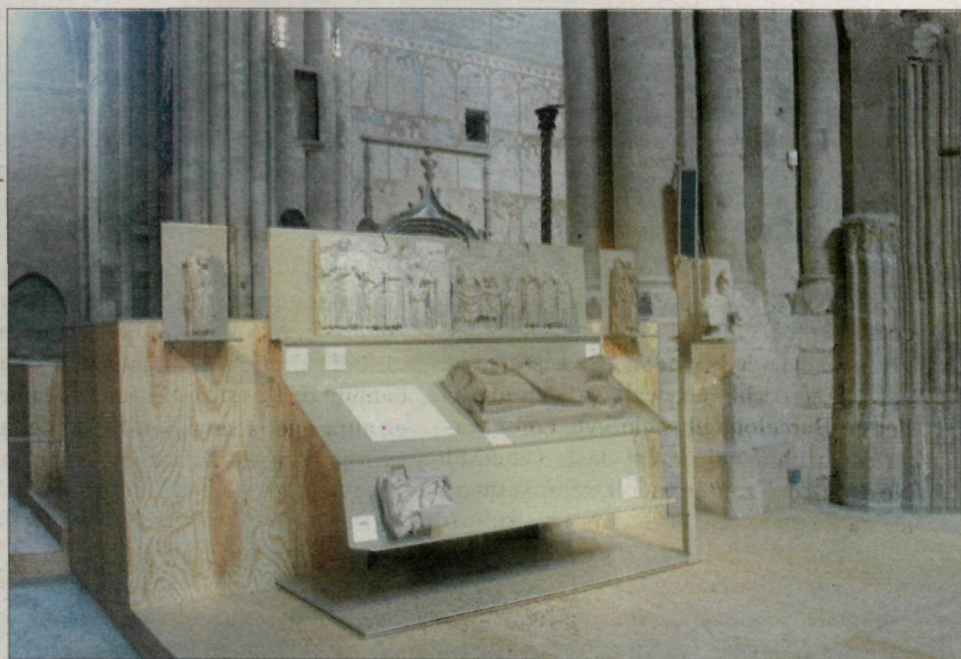
Mn. Agustí Bernaus

Foto: Departament de Cultura

Imatges de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, de «Santa Maria l'Antiga» (1300) i de la «Verge dels fillols» (1370).

Foto: Departament de Cultura

Sepulcres dels Montcada, en l'àmbit dedicat als espais de la mort i del poder.

L'exposició ha estat organitzada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i la Fundació "la Caixa", amb la coordinació del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal i la col·laboració de la Universitat de Lleida (UdL) i l'Associació d'Amics de la Seu Vella.

Els comissaris de la mostra han estat el doctor en Història Medieval i professor de la UdL, Joan Busqueta, i la historiadora d'art i directora del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, Montse Macià. Per la seva part, els arquitectes Mamen Domingo i Ernest Farré han tingut cura del disseny del muntatge, i han presentat als visitants una proposta molt innovadora i atractiva, que no deixa ningú indiferent.

La mostra, que és embolcallada per les naus i capelles laterals de la Seu Vella, com a escenari únic i incomparable, vol commemorar, amb tota dignitat, els 800 anys de la col·locació de la primera pedra de la que seria, en paraules de Josep Gudiol, «l'obra més rica i més sumptuosa construïda a Catalunya i un dels temples més rellevants de la Corona d'Aragó».

El títol de l'exposició ens endinsa i convida a recuperar la grandesa i l'esplendor perdudes de la Seu Vella de Lleida, a partir d'un total de 91 obres de gran valor artístic, històric i religiós, avui disperses per diversos museus i arxius internacionals.

Entre els múltiples objectes d'art religiós, com poden ser escultures, pintures, làpides i sepulcres, fragments de retaule i tapissos, manuscrits, orfebreria i indumentària, destaca per la seva singularitat el *Tapís del fill pròdig* (segle XVI), pertanyent a la col·lecció de tapissos flamencs del tresor del Capítol Catedral de Lleida. Aquesta peça s'exhibeix per primer cop després d'un ardu procés de restauració a l'Institut Reial de Patrimoni Artístic de Brussel·les.

«LA REPROVACIÓ D'ADAM I EVA» PROCEDEIX DE SAN FRANCISCO

El visitant podrà contemplar també la làpida commemorativa que recull l'acte de col·locació de la pedra fundacional de la Seu Vella (1203), així com fragments del retaule major, obra de Bartomeu Robio, procedents de diversos països. És el cas de *La reprovació d'Adam i Eva*, conservat al Fine Arts Museum of San Francisco, i també el fragment d'una adoració dels Reis, procedent del Museu Goya de Castres.

Les 91 peces exposades, totes elles de gran valor, s'agrupen a partir de tres grans àmbits temàtics, tot i que el visitant s'en-

dinsarà en l'exposició mitjançant un àmbit introductori. En aquest espai s'exposen diverses peces procedents de la Porta dels Apòstols, que era l'espai d'entrada a l'àmbit catedralici. En aquest espai es pot contemplar la magnífica i entranyable Mare de Déu del Blau, obra de Jordi Safont de l'any 1447 i que va presidir la Porta dels Apòstols. La imatge es conserva actualment a la Catedral Nova de Lleida. Altres peces són diversos caps d'apòstol de la mateixa porta que li va donar el nom i un fragment del calvari.

L'EXPOSICIÓ ES DIVIDEIX EN TRES ÀMBITS

El primer dels àmbits assenyalats fa referència a la fundació de la Seu Vella i al projecte constructiu del mestre d'obres Pere de Coma, executat en 75 anys (segle XIII). Introduïts pel grup escultòric de l'Anunciata (segle XIII), procedent de la porta del mateix nom, el visitant es troba amb documents i objectes que expliquen el procés fundacional i constructiu.

Entre d'altres obres, s'ofereix el sacramentari, ritual i pontifical de Roda, el contracte del mateix constructor de la Seu Vella Pere de Coma, el *Llibre d'obres de la Seu*, la dalmàtica del tern de sant Vicenç i diverses pintures murals amb el cicle de

Foto: Llorenç Melgosa

«Vera Creu» de la Seu Vella (s. XVII), avui pertanyent al fons del Museu Diocesà.

«Taula del naixement» de Jaume Ferrer I (1430-1435). Procedent de la col·lecció artística de la catedral de Lleida.

Ferrer II, dedicada a sant Jaume.

Val la pena deixar-se portar i pujar el turó de la Seu Vella i lleidatana per gaudir d'aquesta magnífica exposició.

I commemorar, així, el 800 aniversari de la col·locació de la primera pedra i l'inici de la construcció de la Seu, que culminaria amb la consagració de la catedral al culte pel bisbe Guillem de Montcada, l'any 1278. Lleida està de festa, perquè celebra els 800 anys de la seva vella catedral. Segons diu el capellà i poeta Mn. Agustí Bernaus, el que succeeix és que «Lleida només és una silueta retallada damunt de l'horitzó». I aquesta silueta no és altra que la seva Seu Vella, de la qual avui podem gaudir tot retrobant-ne l'esplendor.

Jordi Curcó

Cap de sant Jaume, de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella (Rotllí Gautir, 1437).

la vida de Crist i de Maria.

El segon és dedicat a la litúrgia i la cultura de la catedral. S'exposa el *Llibre de les constitucions de la Seu Vella*, de mitjan segle XIV, procedent de la Biblioteca de Catalunya; el *Breviari ilerdense*, de Pere Guixard, del 1451; la magnífica *Creu de Lleida* o «la Preciosa», del segle XVI, així com un altra creu processional, dels segles XVI-XVII, de la catedral de Lleida, i la *Vera Creu* de la Seu, realitzada en un taller de Barcelona el segle XVII, conservada en la col·lecció d'art de la Catedral Nova. Es pot contemplar, a més, la magnífica *Pentecosta*, de Bartomeu Robio, procedent del Museu Diocesà, així com la imatge de *Santa Maria l'Antiga*, del 1300, o la *Verge dels fillols*, procedent de la porta del mateix nom i venerada a l'església de Sant Llorenç. És en aquest àmbit on s'exposen les obres esmentades anteriorment procedents de San Francisco i Castres, així com els dos tapissos flamencs.

L'àmbit tercer és dedicat als espais de la mort i alhora de poder. Aquest àmbit permet acostar-nos als panteons familiars dels llinatges poderosos, lligats a la ciutat i a l'Església. S'hi exposen 33 peces: entre d'altres, el sepulcre dels Montcada (1335-1340), diverses taules de Jaume Ferrer I dedicades al naixement, l'Epifania, l'Ascensió i la Pentecosta, i una taula de Jaume

«Pentecosta» de Bartomeu Robio (1362), procedent del retaule major de la Seu Vella i avui conservat al Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal.

La Seu Vella, obra de la religiositat d'un poble

El dia 22 de juliol de l'any 1203, essent papa Innocenci III, el bisbe de Lleida, Gombau de Camporrells, el rei Pere II i el comte d'Urgell Armengol posaren la primera pedra de la Seu Vella. Una làpida, col·locada al presbiteri, ha donat fe, al llarg dels segles, d'aquest esdeveniment cabdal per a la història religiosa i cívica de la nostra ciutat.

A partir d'aquella data, els cristians de Lleida es van lliurar generosament a l'obra de la construcció de la seva Seu per tal d'aconseguir una edificació digna i adequada al culte litúrgic, que s'hi havia de realitzar a lloança de Déu i com a expressió de la seva profunda fe cristiana.

Després de 800 anys, hem de reconèixer que ho van aconseguir. Encara avui, malgrat les vicissituds tan adverses que el nostre primer monument ha sofert al llarg de la història, ofereix, després d'acurades actuacions de restauració, una imatge de grandesa. Per això hem de felicitar el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i la Fundació «la Caixa» per la seva lloable iniciativa d'apropar-nos, en la mesura del possible, per mitjà d'una magna exposició, a l'antiga esplendor de la nostra Seu Vella, recuperant espais i recreant alguns ambients de la seva acció litúrgica i de la seva vida cultural.

Però la Seu Vella no sols és un testimoni magnífic de la cultura artística creada pels nostres avantpassats. És també un exponent important del nivell de religiositat del poble cristià de les nostres contrades. Per al poble, la pràctica religiosa, la relació cultural amb Déu era quelcom normal en la seva vida. Déu comptava molt per a ells. A Déu se li havia de dedicar el millor. Per això la fe ha estat sempre font inspiradora de tantes creacions artístiques. La fe cristiana crea cultura, és cultura. L'anunci i vivència de l'Evangeli de Jesucrist no destrueixen la cultura, sinó que l'eleva i la purifiquen. No rebutjant cap valor genuí d'aquelles nacions on s'encarna, enforteix tot el que és bo. És una força creativa de les arts humanes.

De la fe brolla una tasca que cal realitzar i una tradició que cal conservar i transmetre. Aquest pensament s'ha vist realitzat en la història dels habitants de Lleida, com ho demostra la magnífica fàbrica de l'esplèndida Seu Vella. Aquesta

és un monument artístic però és també l'expressió d'una fe tan viva i tan profundament arrelada en el poble que ha estat capaç d'engrescar-lo per realitzar una obra titànica. Una fe esdevinguda art i cultura. Una fe present en la vida ordinària i en els esdeveniments extraordinaris.

La Seu Vella és l'exponent més genuí de les profundes arrels cristianes del nostre poble. Quan, cada any, per la festa del Corpus, pugem al turó de la Seu Vella, on celebrem la solemne Eucaristia i la processó amb el Santíssim Sagrament, revivim el que durant segles fou la vida normal de la nostra ciutat i de la seva Seu. Potser aquesta celebració anyal del Corpus sigui la millor manera de reviuir, en part, l'esplendor litúrgica de la Seu Vella.

N'hi haurà que ressaltaran altres aspectes, també molt importants, de la Seu Vella. N'admiraran la grandiositat. Se sorprendran de descobrir-hi detalls artístics molt bonics. Se sentiran fascinats per un retaule ben realitzat o per una solució arquitectònica agosarada. Però crec que avui és també just recordar les arrels religioses que van nodrir, amb la seva saba creadora, el geni de la gent senzilla, dels nobles, dels clergues, que van posar tot el seu entusiasme a aconseguir aquesta meravellosa Seu. Si se silencia i no es té en compte aquesta dimensió religiosa de la vida del nostre poble, l'actual societat, fortament materialista i pragmàtica, no entendrà ben bé per què Lleida pot avui envarir-se, amb justícia i noble orgull, de posseir un monument artístic tan notable, com és la Seu Vella. Les obres d'art, els rics ornaments litúrgics, els magnífics còdexs de cant gregorià de la Seu, que Lleida ha pogut conservar, són a la vegada testimoni de la fe cristiana i expressió de l'estreta connexió entre la fe i la cultura.

El futur és collita de la sembra del present. Igual com nosaltres recollim una rica herència dels nostres avantpassats, així hem de conrear i custodiar el llegat de la fe i de la cultura, perquè les noves generacions se sentin orgulloses de la història de la seva ciutat.

F. Xavier Ciuraneta i Aymí
Bisbe de Lleida

HORARI

De juny a setembre: de dimarts a diumenge i festius, de 10 h a 13.30 h i de 16 h a 19.30 h

Octubre: de dimarts a diumenge i festius: de 10 h a 13.30 h i de 15 h a 17.30 h

Tancada tots els dilluns no festius

PREUS

Entrada: 2,40 euros (reduïda, 1,80 euros)
Gratuïta: menors de 7 anys i majors de 65 anys, i grups escolars amb professors i titulars de carnet Club Super3
Tots els dimarts, entrada gratuïta
Visites guiades
Informacions i reserves: 973 230 653

Tarragona

L'Església de Tarragona, present en la programació d'una nova emissora cultural

TARRAGONA.— Ha entrat en servei, de forma regular, la primera mostra de la programació d'una nova emissora cultural que operarà de manera exclusiva a Internet i que oferirà diversos continguts parlats (www.fritzhermann.es / www.ipsion.es). Una de les entitats col·laboradores, l'arquebisbat de Tarragona, posarà a partir d'ara a la disposició dels usuaris tota la producció que genera actualment als seus estudis, destinada inicialment a emissores de ràdio.

Així, destaca la intervenció setmanal de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, *Paraules de Vida*, que podrà escoltar-se en català o en espanyol, a qualsevol hora del dia o de la nit. L'oferta s'anirà ampliant progressivament. D'aquí a uns dies, per exemple, quedaran incorporats els comentaris a l'Evangeli que prepara Mn. Joan Magí.

La Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Tarragona incrementarà notablement d'aquesta manera la seva presència en l'anomenada societat de la informació tot col·laborant en l'activitat del nou mitjà, el primer d'aquestes característiques que actua a la xarxa des de la ciutat de Tarragona.

D'altra banda, Mans Unides inaugurarà una de les quatre sales d'exposicions fotogràfiques disponibles amb una mostra d'imatges captades en diversos llocs del món. Altres entitats que aportaran diversos continguts a la programació són la Biblioteca Pública de Tarragona, gestionada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, i la Universitat Rovira i Virgili.

Aquest projecte, desenvolupat durant mesos, és una iniciativa sense ànim de lucre del tàndem en comunicacions que formen Ipson Global i Fritz Hermann, dues empreses amb oficines a Tarragona i a Las Palmas de Gran Canaria. Recentment, van iniciar-se les proves de caràcter tècnic i està previst que durant l'estiu vagin apareixent noves seccions a la web, a les quals es podrà accedir lliurement. (C.C.)

La coberta de Santa Maria de Montblanc, oberta a visites turístiques

■ L'objectiu és recaptar fons per a la rehabilitació completa de l'església, prevista per a l'any 2006

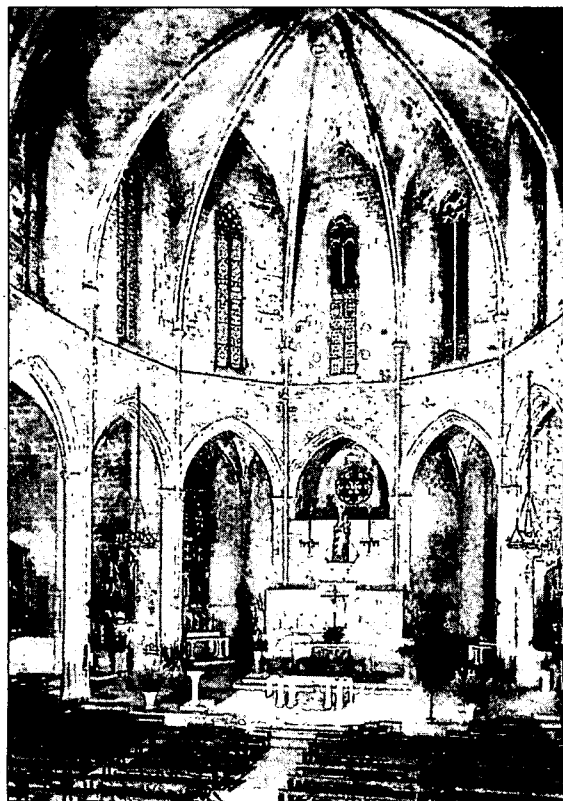
MONTBLANC.— L'església gòtica arxiprestal de Santa Maria la Major de Montblanc ha obert els caps de setmana el pas de ronda per damunt de la volta del temple. Des d'aquesta excepcional talaia s'albira una panoràmica inèdita de la vila ducal i de bona part de la comarca de la Conca de Barberà. L'objectiu de la iniciativa és recaptar fons per a la rehabilitació completa de l'església, prevista per a l'any 2006, tot coincidint amb el centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Serra.

La comissió cívica prorestauració de Santa Maria ha establert el preu de 2 euros per accedir a la coberta de l'església, visita que va acompanyada d'un guia. Per accedir al mirador, cal pujar els 55 esglaons de pedra de l'escala de cargol situada darrere de l'altar. El pas compta amb un seguit d'arcades foradades als gruixuts contraforts del temple. A dalt de tot de l'edifici, hi ha les singulars gàrgoles i els pinacles que coronen tota l'estructura. Entre arc i arc, petits miradors permeten gaudir de la bella panoràmica.

Segons Mn. Albert Palacín, plebà de Montblanc, els treballs restauradors que ara cal escometre «consisteixen en l'arranjament de la façana exterior, en una primera fase, i en la neteja i la il·luminació de

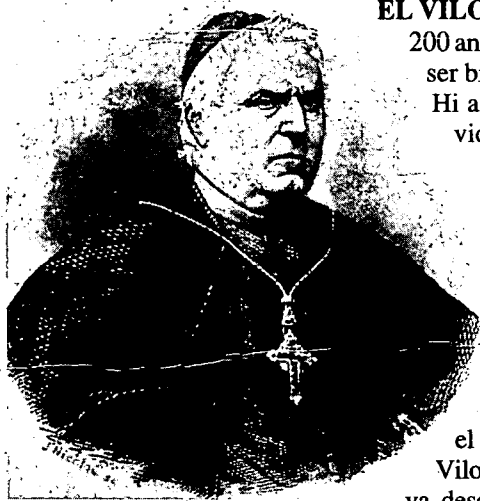
l'interior del temple». Cal remarcar que a la façana exterior ja s'hi treballa des de fa tres anys, temps en què s'han restaurat també més de la meitat dels onze pinacles que coronen els contraforts i algunes gàrgoles; s'han adequat les cobertes de tres capelles laterals, i s'ha col·locat un nou vitrall. Una menció especial mereix la restauració de dos retaules: el de Sant Bernat i el de Santa Anna. La primera pedra de l'església de Santa Maria de Montblanc es va posar en el primer quart del segle XIV. L'església gòtica de Santa Maria és un dels edificis més rellevants de Montblanc i de la Conca de Barberà, declarat bé d'interès cultural per la Generalitat de Catalunya l'any 1993.

Joan Boronat

Interior de l'església de Santa Maria.

Commemoració dels 200 anys del naixement del bisbe Caixal

EL VILOSELL.— El 12 de juliol el Vilosell celebrava els 200 anys del naixement de Josep Caixal i Estradé, que va ser bisbe de la Seu d'Urgell i del Principat d'Andorra. Hi assistiren moltes personalitats que han estudiat la vida i els miracles del bisbe Caixal. Conferències i taula rodona servien per conèixer moltes vivències d'aquesta personalitat.

La figura del bisbe Caixal ha suscitat molts llibres. L'última aportació va ser la del P. Alexandre Rey Stolle, que va fer una biografia molt detallada del prelat. Per ambientar-se sobre el terreny, aquest jesuïta va viure una temporada al poble del Vilosell.

Amb motiu del primer centenari del naixement, el 1903, es van celebrar uns grans festejos al poble del Vilosell, que va recollir la premsa. Al mateix temps, es va descobrir una gran placa de marbre al presbiteri de

l'església. Amb motiu del segon centenari del naixement del bisbe Caixal, amb l'esdeveniment del 12 de juliol, el Vilosell és la seu dels Estudiosos de les Garrigues, entitat que confecciona un valuós llibre cada dos anys, que en aquest cas serà el quart. (Lluís Noguera Pastó)

APUNT BIOGRÀFIC

Josep Caixal i Estradé va néixer el 9 de juliol del 1803 al Vilosell (Garrigues). Va ser col·legial a les Escoles Pies d'Igualada i el 1817 va entrar al Seminari de Tarragona. Va ser ordenat prevere el 1827. Un any més tard va ingressar com a becari a la Universitat de Cervera, on va obtenir la càtedra de Teologia. El 1833 va ser nomenat canonge de la catedral de Tarragona. Amb motiu de la primera guerra carlina, el 1835 va ser desterrat a Maó i, després de ser capellà de l'hospital militar carlista de Berga, el 1839 va emigrar a França, on va viure fins al 1849. A França, Josep Caixal va escriure dos llibres: *Nueve coros de los ángeles* i *La lucha del alma con Dios*.

D'altra banda, el 1848, amb sant Antoni M. Claret va fundar la llibreria religiosa de Barcelona. Caixal va aportar-li el que va poder: 13 duros i 2 pessetes. Finalment, el 10 de març del 1853, el papa Pius IX el va precintzar bisbe d'Urgell. El 5 de juny del mateix any va ser consagrat a la catedral de Tarragona pel bisbe Costa i Borràs, bisbe de Lleida i Tortosa, i el 15 del mateix mes va prendre possessió de la Seu d'Urgell.

L'any 1870 va assistir a Roma al Concili Vaticà I, on va ser un gran orador. L'any 1873, començada ja la tercera guerra carlina, Pius IX el va nomenar vicari general castrense de les tropes carlines, càrrec que va reportar-li el tercer exili, a Roma, on va morir el 26 d'agost de l'any 1879. Les seves despulles reposen a la capella de Sant Ermengol de la catedral d'Urgell.

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GE GENERAL ELETTRONICA S.R.L.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL

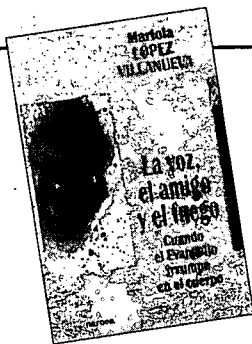
Tel. i fax: 926 898 243 - Mòbil: 656 862 814

E-mail: seilorenzo@telefonica.net

Il·luminació artística

SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN

Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

160 pàg. 9,10 €

Mariola López Villanueva
LA VOZ, EL AMIGO Y EL FUEGO

Cuando el Evangelio irrumpe en el cuerpo

Unes pàgines senzilles i profundes que ajuden a mirar el nostre voltant amb els ulls de Jesús.

Narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Gál, 9 - 28039 Madrid

Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

TORTOSA

Viure Lourdes a ritme «in crescendo»

TORTOSA.— Durant quatre dies, a cavall dels mesos de juny i de juliol, 490 pelegrins de la diòcesi de Tortosa han celebrat a Lourdes la seva fe en clau mariana i universal. Cal destacar la participació de 80 joves, de 22 capellans i de 45 malalts. La resta procedien de totes les comarques. Només els de Benicarló van ser-ne 90, lloc on la devoció mariana està molt arrelada.

La novetat més esperançadora han estat els joves, incansables a l'hora de servir, de pregar i de gaudir. S'han viscut a fons tots els actes programats. Els pelegrins, servits pels hospitalaris, confessen que s'han submergit en un bany de fe universal i a un ritme *in crescendo*. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va comentar en les homilies el lema d'aquest curs: «Som un poble de totes les nacions», en el sentit que ho som per voluntat de Jesús i, de fet, al santuari hi eren presents totes les llengües, ètnies i nacions dels cinc continents. A l'hora de la missa dominical de totes les nacions, 25.000 fidels omplien la basílica subterrània de Sant Pius X.

La vella consigna «a Jesús per Maria» és, segons el bisbe, ben actual, perquè els responsables del santuari tenen ben clar que la fe és cristocèntrica i així tots els actes conflueixen en els sacraments, especialment en l'Eucaristia.

Una vegada més s'ha comprovat com es donen la mà tres generacions: l'àvia, que és portada pel fill mentre la neta serveix tots els malalts. A l'hora del cant dels adéus, el bisbe Salinas va destacar la bona disposició de tots, especialment dels joves. La presidenta de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tortosa, Anna Calvo, va agrair la presència dels consiliaris del l'Hospitalitat per ordre d'antiguitat: Mn. Salvador Vives, Mn. Josep Sales, Mn. Antoni Cunill i Mn. Anastasi Soriano.

La peregrinació tortosina va coincidir amb la peregrinació de Girona amb un miler de fidels, on també es va destacar el bon exemple dels joves i dels malalts. (J.B.B.)

Formació del professorat de Religió

TORTOSA.— La Delegació diocesana d'Ensenyament va organitzar durant els dies 1, 2 i 3 de juliol unes matinals de formació per als professors de Religió. Van assistir-hi 77 mestres, gairebé la totalitat de la mateixa diòcesi de Tortosa.

El tema desenvolupat els dies 1 i 2 va ser *Didàctica de la classe de Religió*. Les lliçons van ser impartides en primària per la Gna. Marga Pons i en secundària per la Gna. Cristina Martínez, totes dues de la Companyia de Santa Teresa de Jesús.

El dia 3 la temàtica va ser *Societat, cultura i religió en la nova Llei orgànica de qualitat de l'ensenyament (LOGSE)*, a càrrec del delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Josep M. Tomàs i Prats. El segon tema va ser *Comunió i missió de l'Església en la persona del mestre de Religió*, a càrrec de Mn. Josep Lluís Arín Roig, vicari episcopal de Pastoral. (J.B.B.)

Tarragona

Els Germanets de l'Evangeli celebren a Tarrés el primer capítol

■ La congregació va néixer el 1956, inspirada en l'obra de Charles de Foucauld

TARRÉS.— Durant tot el mes de juny passat, representants de la congregació Germanets de l'Evangeli van celebrar el seu capítol general al poble de Tarrés (Garrigues), pertanyent a l'arquebisbat de Tarragona. Van ser acollits a Ca l'Hostal, la casa que la Comunitat de Jesús té en aquesta població lleidatana.

El capítol va servir per donar noves orientacions, ampliar el camp de treball i elegir el nou prior per a un període de sis anys, fins a la celebració de la nova assemblea.

Del capítol de Tarrés va sortir escollit prior el germà Georges Gouraud, d'origen francès, i com els seus assistents, els germans Marco Cappé, italià, i Gouthard Moser, alemany. Durant el mes de juny, els capitulars dels Germanets de l'Evangeli han traçat el seu camp de treball, on «s'ha insistit en la formació dels joves, l'evangelització, els conflictes bèl·lics, els moviments migratoris..., situacions que ens interpel·len a respondre davant d'aquestes urgències i a ser solidaris amb els nous reptes que planteja la humanitat», va comentar el germà José Luis Muñoz, un manxec de Campo de Ciptana, tot afegint que «el món canvia ràpidament i cal donar resposta a la secularització, al neoliberalisme ex-cloent».

Orígens de la congregació

La fraternitat diocesana Germanets de l'Evangeli va ser fundada l'any 1956 per René Voillaume i depèn del bisbat de Malines-Brussel·les. Va néixer inspirada en l'espiritualitat de Charles de Foucauld, nascut el 1858 a Estrasburg (França). Es tracta d'una congregació petita, de només 90 germans, escampats per Amèrica Llatina, els Estats Units, Alemanya, França, Espanya, Itàlia i Bèlgica. És en aquest darrer país, concretament a Brussel·les, on tenen la seu central. Així mateix, compten amb dues petites fraternitats a l'Iran i al Japó, i una comunitat a Algèria, lloc on va viure el fundador i on mantenen un

diàleg cristià amb els musulmans.

Sota la inspiració de l'esperit de Foucauld, han sorgit unes disset congregacions, entre elles, la Comunitat de Jesús, que té un centre d'acollida a Tarrés.

La vida dels Germanets de l'Evangeli es fonamenta en tres pilars. En primer lloc, la pregària i la vida contemplativa, de relació amb Déu. Fins i tot amb l'estada al desert, en oració, en períodes de quaranta dies, un mes o una setmana. El segon punt és la vida comunitària amb tres o quatre germans, consistent a viure l'amor de Déu, no pas en sentit vertical, sinó compartit, per treballar en la fe.

El grup va fer una excursió al santuari de Montserrat.

Disposen de capella on acollir gent que practica la fe i l'espiritualitat.

El tercer aspecte inclou compartir la vida i el treball amb la gent senzilla i desfavorida; posar a la pràctica l'Evangeli a través de les obres. Fomentar l'amistat, ajudar les parròquies en les seves activitats pastorals i la catequesi. Ser a la vora dels malalts, els alcohòlics, els drogoaddictes i els maltractats per la vida.

Els Germanets de l'Evangeli, durant la seva estada a Tarrés.

Per fer possible aquest objectiu, els Germanets de l'Evangeli també compten amb la col·laboració de laics i laiques.

Dins la realitat de la vida

Vam tenir ocasió de conversar amb alguns dels germans durant la seva estada a Tarrés, poble on van ser molt ben acollits. El seu testimoni dona fe del propi estil de vida. El germà Jaime Cruz és colombià, però treballa en una cooperativa de Veneçuela, on es creen alternatives de treball i de promoció de la dona. José Luis Muñoz, de la seva banda, està treballant en un projecte per al l'atenció de nens que pateixen ceguesa a Bolívia. Chepe Barnet ho fa en l'agricultura conreant uns camps a Nicaragua, mentre que l'almerienc Juan Francisco López fa feines en uns hivernacles de Roquetes de Mar.

Els Germanets de l'Evangeli tenen els vots d'obediència, de castedat i de pobresa, i alguns d'ells han estat ordenats de prevere. En definitiva, és un estil de vida segons els ensenyaments de Charles de Foucauld: «Tinguem com Jesús aquesta pobresa que consisteix a viure com els pobres, a no tenir més que allò necessari, tal com tenen els pobres. No tinguem una pobresa de conveniència, sinó la pobresa dels pobres.»

Joan Boronat

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLS - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

LA HUERTA EN CASA
L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

Lleida

Llardecans viu amb joia l'ordenació diaconal de Josep M. Cebrià

■ El bisbe Ciuraneta va presidir la celebració amb quaranta concelebrants

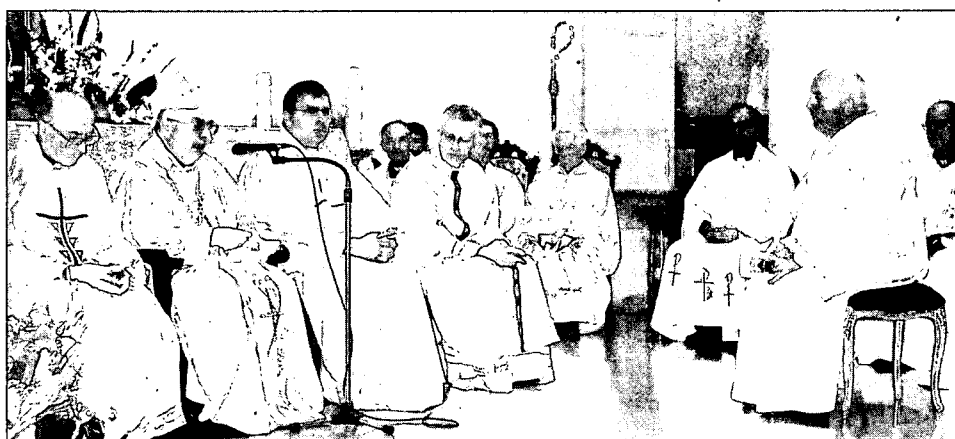
LLARDECANS.— Si en l'edició passada de *Catalunya Cristiana* informàvem des de Lleida de l'ordenació del jove prevere Xavi Navarro i ens fèiem ressò de les paraules del bisbe Ciuraneta en referir-se a l'esdeveniment com «una pàgina d'esperança», avui cal fer-nos ressò d'un nou capítol que s'escriu també amb lletres d'esperança i de goig. És l'ordenació d'un nou diaca per a l'Església diocesana.

La celebració va tenir lloc el calorós diumenge 6 de juliol a l'església de l'Assumpció de Nostra Senyora del poble de Llardecans. Fidels vinguts d'arreu de la diòcesi, i de pobles de l'arxiprestat del Baix Urgell i de les Garrigües, que alhora celebraven la cloenda del seu curs pastoral, vilatans, familiars i amics del nou diaca, omplien el temple de gomi a gom.

A les sis de la tarda, es va iniciar la processó d'entrada vers l'altar dels quaranta concelebrants que participaren en la celebració, presidits pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. Van iniciar la solemne Eucaristia amb el cant *L'Esperit de Déu omple l'univers*, que van interpretar la coral de Llardecans i cantaires d'altres pobles de l'arxiprestat.

Al primer banc del temple, a la vora dels seus familiars, revestit amb l'alba blanca, es va situar Josep Maria Cebrià Sebastià, nascut a Llardecans fa 59 anys, pagès, que ha estat sempre al servei de l'Església i que es disposava, en paraules de la monitòria que va fer la salutació, «a donar un sí més contundent» en aquesta vocació de lliurament al Crist.

Proclamada la Paraula de Déu, es va iniciar el ritu previ de l'ordenació amb la crida del candidat. Tot seguit, el rector del Seminari de Lleida, Mn. Josep A. Jové, va demanar, com és ritual, l'ordenació al bisbe. El candidat, assegut ja al presbiteri, a prop del bisbe i escollit per al diaconat, es

El nou diaca, davant del bisbe en el moment de l'ordenació.

va disposar amb tota la comunitat a escoltar l'homilia del bisbe Ciuraneta: «Estimat Josep Maria, amb la teva senzillesa, bondat i esperit de servei, sigues sempre testimoni de la grandesa de Déu. Ell escull el que als ulls del món és no-res, perquè es noti més que tot és gràcia, que la salvació és sempre obra seva.»

El bisbe va definir el diaconat com un «ministèri per socórrer els pobres» i va convidar Josep M. Cebrià a complir amb fidelitat aquest servei als pobres amb necessitats espirituals, morals, materials, «com a testimoni de Crist, que es va fer pobre».

Mons. Ciuraneta va aprofundir també en el servei de la paraula i de l'altar, propis del diaca: «El teu servei als necessitats ha d'estar il·luminat per la Paraula de Déu i sostingut per l'Eucaristia (...) i busca el teu suport en l'altar i la pregària. Prega amb insistència, la pregària forma part del teu

ministèri.» Finalment, el bisbe va convidar el nou diaca a «mirar l'exemple de Maria. Hi trobaràs sempre el model perfecte de servei senzill i generós. A ella et confio; invocant-la sota l'advocació de Loreto, tan estimada per tu i tots els fills de Llardecans».

Finalitzada l'homilia, Josep M. Cebrià, davant del bisbe, va fer el compromís de complir el ministèri amb les promeses del celibat, de la fidelitat a la pregària de les hores i d'obediència al servei de l'Església. Finalment i mentre l'ordenand es prostrava a terra, es va cantar la lletania dels sants, invocant, entre d'altres sants i beats, els lleidatans Teresa Jornet, Francesc Palau, Francesc Castelló i Miquel Masip, aquest darrer, màrtir claretà fill de Llardecans. Tot seguit, el bisbe va imposar-li les mans, amb la pregària d'ordenació.

La litúrgia va acabar amb el revestiment del nou diaca amb l'estola creuada i la dalmàtica i, de genolls davant del bisbe, li

va ser lliurat el llibre de l'Evangeli, com a signe de l'ofici diaconal de proclamar l'Evangeli.

Ofrena de l'oli de Llardecans

Josep M. Cebrià, ja diaca, va acompanyar tot seguit el bisbe en el moment de rebre les ofrenes: flors i llànties, les estoiles amb els diferents colors litúrgics, branques d'olivera, ametlles, nous i oli de Llardecans, fruits de la terra com a símbol del treball del poble i del mateix diaca, treballador de la terra, el pa i el vi per a l'Eucaristia.

Finalitzada la celebració, Josep M. Cebrià, molt emocionat, va prendre la paraula per «donar gràcies a Déu pel do de la fe i la vocació». Tot seguit, va fer extensiva la seva gratitud al bisbe, als concelebrants, als antics rectors de Llardecans, a l'equip del Seminari, a la seva família, que l'acompanyava, i, sense voler deixar-se ningú, es va adreçar als seus convilatans: «Gràcies al poble de Llardecans, que tant estimo.» La resposta va ser un emotiu i sincer aplaudiment, que mostrava que l'estimació era mútua. Així es va demostrar tot seguit amb un berenar de germanor esplèndid servit a la sala del poble, preparat per les dones de Llardecans.

Sens dubte que el poble va viure com una festa major l'ordenació del seu fill. Els carrers i places s'havien regat i escombrat a semblança de les grans diades i l'església de l'Assumpció i la capella de Loreto havien estat guarnides amb flors com en les millors festes.

Jordi Curcó

67è aniversari del martiri de Mn. Josep Nadal i Mn. Josep Jordán

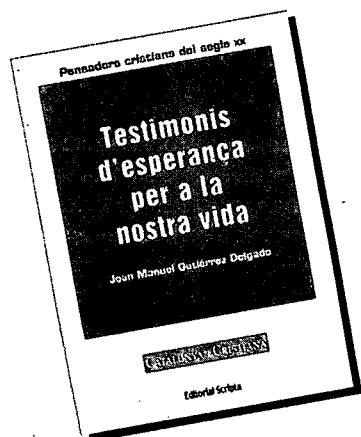
BELL-LLOC.— El bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, presidirà el proper 26 de juliol, a les vuit del vespre, a l'església parroquial de Sant Miquel de Bell-lloc d'Urgell una Eucaristia per commemorar el 67è aniversari del martiri de Mn. Josep Nadal i de Mn. Josep Jordán, coadjutors de Montsó, dels quals ha estat incoada la causa de beatificació.

Els dos preveres, coneguts popularment com els «capellanets

de Montsó», van morir màrtirs el 26 de juliol del 1936 a Montsó. A la concatedral de Santa Maria del Romeral d'aquesta població aragonesa reposen avui les seves despulles.

Mn. Josep Nadal va néixer el 25 de juliol del 1911 a Bell-lloc d'Urgell, poble que cada any recorda amb aquesta Eucaristia el seu prevere màrtir, tot pregant a Déu per la seva prompta beatificació. (J.C.)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

catàla: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐

Entitat

☐ ☐ ☐ ☐

Oficina

☐ ☐

DC

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

Lleida

III Congrés d'Espiritualitat dels Carmelites de Catalunya i Balears

LLEIDA.— *Retrobar Déu en temps d'incertesa. El testimoni d'Edith Stein* és el tema del III Congrés d'Espiritualitat que els Pares Carmelites Descalços de Catalunya i Bale-

ars organitzen del 24 al 26 d'octubre al santuari de Santa Teresina

«Aquesta vegada ens fixarem en l'experiència i en el missatge d'Edith Stein, una dona extraordinària que en molts aspectes pot ser un punt de referència i un model per als cristians d'avui que vulguin viure amb profunditat la seva fe», afirma la comissió organitzadora, integrada per Agustí Borrell, Àngel Briñas i Pere Martorell.

El congrés s'adreça a tots els cristians interessats a compartir la seva experiència i la seva reflexió sobre els temes proposats i durant els

tres dies programats es combinarà el treball de reflexió i de diàleg amb les celebracions de la fe. Les conferències generals, a càrrec d'especialistes, oferiran elements de reflexió sobre la situació actual d'incertesa i sobre la figura d'Edith Stein.

Per a més informació: santuari de Santa Teresina - apartat 1112 - 25080 Lleida. Tel. 973 268 038 — fax 973 275 886 — congres@carmel-cat.org — www.carmel-cat.org/congres. (C.C.)

de Lleida. Els dos congressos anteriors, que també van tenir lloc a Lleida, es van celebrar els anys 1991 i 1997.

Campanya pro-temporeres i transeünts al santuari de Santa Teresina

LLEIDA.— La parròquia santuari de Santa Teresina de l'Infant Jesús dels Pares Carmelites de Lleida i com a part de les obres socials parroquials, ha engegat una campanya pro-temporeres i transeünts que s'allargarà durant els mesos de juliol i agost. Cada dia es reparteixen bosses d'aliments amb dinar i sopar. S'encarreguen de l'organització 37 voluntaris.

Una altra acció social dels Carmelites lleidatans es el casal Pare Palau. S'ha organitzat un casal d'estiu per a infants que estarà obert durant els mesos de juliol i d'agost, amb activitats de caràcter educatiu i lúdic.

Aquestes obres socials carmelitanes són sostingudes amb les aportacions econòmiques dels fidels i el treball dels voluntaris. (J.C.)

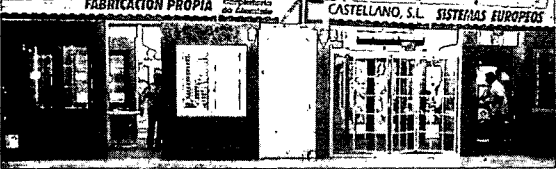
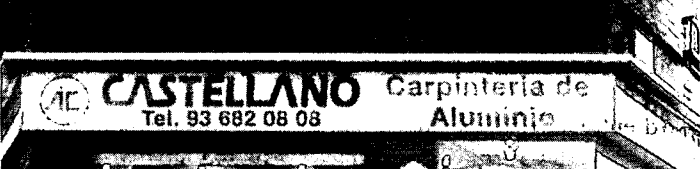
Nou director laic per al Col·legi Episcopal de Lleida

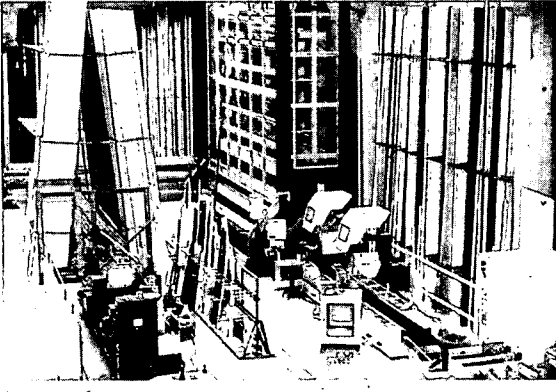
LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha nomenat nou director titular del Col·legi Episcopal de Lleida el laic Josep Birbe Loan, que substitueix Mn. Lluís Sallán Abizanda, que ocupava la direcció d'aquest centre d'ensenyament de l'Església lleidatana des de l'any 1997. Els fins ara director del Col·legi Episcopal ha estat nomenat rector de la parròquia de la Sagrada Família de Lleida.

El bisbe Ciuraneta ha nomenat el fins ara rector de la Sagrada Família, Mn. Jaume Montaña Carrera, com a jutge del Tribunal per a la beatificació dels màrtirs de la persecució religiosa dels anys 1936-1939, alhora que continua com a responsable del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida.

Finalment, el bisbe de Lleida ha nomenat Mn. Jordi Pardell com a rector de la parròquia de Santa Maria de Butsenit, i Mn. Xavier Navarro, ordenat prevere el 29 de juny, com a vicari de la parròquia de Sant Jaume de Lleida. (J.C.)

ALUMINIO MADERA • MAMPARAS DE BAÑO • BALCONERAS
VENTANAS • GALERÍAS • PORTICÓN LAMA (MALLORQUINA)

Fàbrica: Torre Bovera, 17-19 - Pol. Ind. Noreste. St. Andreu de la Barca.

Sant Andreu de la Barca, Espor. 43, bajos - Tel. 93 653 55 66 Fax 93 653 51 01 - Corbera de Llobregat, Av. Catalunya, 701 B5 - Olesa de Montserrat, Jacint Verdaguer, 8
 EXPOSICIONES: L'Hospital del Igualada, 13-15 - Prat de la Riba, 78-80 - P. M. Comenat, Sabadell, 3, 1.ª. - Esp. Lluís Companys, Sabadell, 3, 1.ª. - Esp. Lluís Companys, Sabadell, 3, 1.ª.
 Barcelona, Amers, 94 - Sabadell, C/ra. Barcelona, 647 - E-mail: cmcastellano@hotmail.com

Joves

Espai per intensificar el contacte amb Déu

■ Del 22 al 27 d'agost, convivència-recés per a joves

BARCELONA.— Un any més la Delegació de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona organitza una convivència-recés per a joves. Serà del 22 al 27 d'agost, a Gislareny, sobre el tema *Viure la fe, comunicar la fe*. Durant aquests dies, els joves tenen una bona oportunitat per, a la llum de la fe, fer una aturada en el camí, examinar la seva vida i recuperar forces per al nou curs.

«Són molt necessaris els espais de pregària, d'interiorització, que afavoreixin el contacte amb Déu. Es tracta de fer una aturada, de veure com es troba la teva vida, de recuperar forces i, des de la nostra fe, plantejar-nos cap a on va la nostra vida», explica Mercè Lajara, col·laboradora de l'Equip de Recessos de la Delegació de Pastoral de Joventut. Aquest recés manté la línia que durant tot el curs treballa l'Escola de Pregària: silenci i afavorir la relació amb Déu.

La Delegació organitza recessos cada any, per Nadal i Setmana Santa, en silenci absolut. A l'estiu es prepara una convivència-recés com a espai de «convivència, servei i relació entre els joves». S'estructura a través de la pregària del matí i de la nit, l'eucaristia (nucli central de la jornada), xerrades, posades en comú, dues excursions... Fer silenci no és una cosa senzilla,

però el cert és que Gislareny afavoreix molt el recolliment i la soledat.

Mercè Lajara assegura que el clima que es viu en aquestes trobades de joves és molt positiu: «El contacte viu amb Déu, que és la font, es tradueix en el servei als altres. Hi ha gent que ha fet processos molt bonics. Per l'experiència d'altres anys, creiem que és un espai en què el jove comprova que és possible viure en cristià, radicalment, i ser feliç.»

Cada any, la darrera guia que es reparteix a l'Escola de Pregària recorda als joves que les vacances són un bon moment per intensificar la relació amb Déu i aprofundir-hi. Així, Lajara comenta que «el temps és un do de Déu que no es pot malgastar. No podem separar la nostra realitat de cristians de la vida diària. Cal començar el curs amb aquesta unitat, amb aquesta joia tan sana. Ser cristià és el que dóna llum a tot el que fas».

El tema de la convivència-recés és *Viure la fe, comunicar la fe*. Segons Mercè Lajara, «està molt clar que es produeix un creixement espiritual profund gràcies a aquest contacte viu amb Déu. D'aquí neix el desig de comunicar-ho als altres. Déu és amor i l'amor no pot tancar-se, es dóna. Aquest amor de Déu que t'omple fa que ho comuniquis».

Cada any participen uns 25 joves en aquesta experiència, i molts repeteixen. Fins i tot, la Delegació es planteja organitzar una trobada paral·lela per a joves adults. Tot i que els dies de convivència són del 22 al 27 d'agost, s'ofereix la possibilitat per a

qui no disposi de tota la setmana, de participar-hi el dissabte i el diumenge. Qui vulgui apuntar-se a la convivència-recés de Gislareny té temps fins al 25 de juliol al telèfon 933 011 277.

Les vacances permeten tenir més temps lliure, per tant és una invitació a millorar la qualitat de la nostra relació amb Déu. Com diu Mercè Lajara, «alimentem la nostra fe, siguem coherents i esdevinguem apòstols. Aquesta llum que som enmig del món ha d'arribar arreu de la terra».

Rosa María Jané Chueca

El nostre afecte a Rosa Deulofeu

Des d'aquestes línies tot l'equip que formem el setmanari *Catalunya Cristiana* transmetem tot el nostre afecte i les nostres pregàries a Rosa Deulofeu, delegada de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, afectada d'una greu malaltia. D'aquesta manera ens sumem a les nombrosíssimes mostres de suport que «bombardegen» la Rosa dia rere dia.

La delegada de Joventut rep tots els missatges i agraeix a tothom la seva proximitat. Així, responia fa uns dies a les congregacions que pregunten per ella: «Quina vivència eclesial tan important està sent per a mi i voldria saber respondre-hi amb la mateixa intensitat: a tots, moltes i moltes gràcies!» Gràcies a tu, Rosa, per tota la teva tasca incansable i sempre engrescadora a favor de la nostra joventut!

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del res del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del res del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que pregunten cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del res del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Bajo tu amparo nos acogemos*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Bajo tu amparo nos acogemos* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El Rosari beneït pel papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la **CAMPANYA DEL ROSARI**

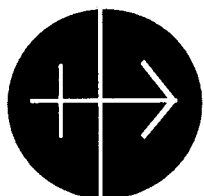
COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebem un Rosari beneït pel Papa i el Llibret «Bajo tu amparo nos acogemos» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARIO

Gozo · Luz · Dolòr · Gloria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb €	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

fem
créixer el futur
a Catalunya →

Catalunya és un país. La unió de cultura, tradició, costums, identitat i història que configuren un país. I cadascun d'aquests elements ha perdurat al llarg dels segles per la voluntat i sovint per la defensa dels catalans. Com l'arbre que enfonsa més i més

les seves arrels, i que s'eixampla cada any, la societat catalana d'avui creix amb noves branques que neixen per anar més amunt. Catalunya vol arribar més lluny. I no vol perdre la seva identitat.

“ El futur és la nostra història ”

Generalitat
de Catalunya
www.gencat.net

La Fundació Via-Guasp treballa per a la rehabilitació del malalt mental

■ La tutela d'una persona incapacitada implica valorar les seves necessitats

L'any 1979 un grup de pares i familiars de joves afectats per malaltia mental (esquizofrènia) van fundar l'Associació per a la Rehabilitació de Malalts Psíquics, AREP, a Barcelona. L'any 1989, en una assemblea general de l'associació, els pares van mostrar una gran preocupació pel futur dels

seus fills malalts el dia que faltessin i van proposar constituir una fundació que tingués cura de la tutela dels fills malalts el dia de demà, la qual cosa va ser aprovada per unanimitat. Es va crear la Fundació Privada Via-Guasp per a la rehabilitació del malalt mental.

Des d'aleshores, la Fundació Via-Guasp passa a ser també una entitat tutelar. Es denominen «entitats tutelars» les persones jurídiques que reuneixen els requisits establerts per la legislació vigent i que no tenen ànim de lucre o d'enriquir-se, i es dediquen a la cura i la protecció dels incapacitats. Les fundacions donen una garantia més gran de seguretat i continuïtat en l'exercici dels càrrecs tutelars que les persones físiques. A més, les fundacions tenen un control específic per part del protectorat del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

La tutela d'una persona incapacitada implica que es valorin les necessitats del tutelat i que es busqui la solució més adequada, segons les característiques del tutelat i la seva situació. S'ha de planificar el futur del tutelat, així com també preveure les futures necessitats que puguin sorgir. La tutela s'ha de fer des d'un punt de vista global, tenint en compte tant la vessant personal com la patrimonial. De la part patrimonial s'haurà de rendir cada any comptes al jutge i de la part personal també s'haurà de presentar una memòria explicativa i de seguiment.

El tutor és aquella persona que suplirà els pares quan aquests faltin. En primer lloc, perquè una persona pugui ser tutelada cal que sigui incapacitada judicialment. Una persona major d'edat, si no està incapacitada, no pot tenir tutor. Per això, quan es considera que un adult no pot tenir cura d'ell mateix i no pot fer-se càrrec dels seus béns ni prendre decisions importants, cal tramitar la incapacitació judicial, a fi de nomenar-li un tutor legal que se'n responsabilitzi i en tingui cura com feien els seus pares. El tutor també tindrà la responsabilitat civil dels seus actes.

Els tràmits legals per a la incapacitació poden ser iniciats per qualsevol familiar

del malalt mental, encara que també ho pot fer el Ministeri Fiscal. El procediment es fa mitjançant advocat. En la sentència, el jutge determina l'extensió i els límits de la incapacitació i nomena el tutor. La incapacitació dictada pel jutge serà parcial o total. La parcial fa referència a aspectes purament econòmics i aleshores el que caldrà és una persona que administri els béns del tutelat. La total es refereix a la persona en el seu conjunt i necessitarà un tutor que s'ocupi tant de la part personal com de la patrimonial.

Quan es preveu que l'administració de la part patrimonial pot ser complicada també es pot designar un administrador patrimonial. En aquest sentit, cal dir que el jutge té molt en compte la voluntat dels pares, allò que hagin determinat en el testament. Per això és molt important, a l'hora de designar tutor, pensar que aquest serà aquella persona que suplirà els pares, que li haurà de donar afecte, cuidar-lo en tots els aspectes, vetllar per la seva salut, per la seva ubicació i per la seva felicitat. A la vegada, haurà de tenir cura dels seus béns i buscar la màxima rendibilitat a fi que pugui tenir una qualitat de vida més bona.

Normalment els tutors són, en primer lloc, els pares perquè el jutge el que fa és renovar la pàtria potestat dels pares. És molt important que els pares tinguin el testament fet, on quedi molt clar qui serà el tutor del seu fill el dia que ells faltin. Quan es designa el tutor s'ha d'estar molt segur que és la persona adequada perquè és qui cuidarà el malalt el dia de demà: medicació, metges, ingressos hospitalaris, vestuari, higiene, passejar, anar al cinema, vacances... Si la família creu que no hi ha cap familiar que es pugui fer càrrec del fill, que no ho farà amb el mateix amor ni dedicació que els pares, en el testament hauria de disposar que fos una fundació tutelar la que exerceixi la tutela del seu fill. En aquest sentit, la Fundació Via-Guasp té entre les seves finalitats exercir les tuteles d'aquelles persones que ho necessiten i assessorar sobre tots aquests temes al voltant de la tutela i la incapacitació als familiars que així ho desitgin. Més informació: tel. 933 521 339. (C.C.)

La Fundació Via-Guasp fa conferències sobre les tuteles.

Precarietat en psiquiatria

Un dels meus fills pateix d'esquizofrènia paranoide, malaltia que li van detectar ja fa anys. La seva vida ha estat un veritable infern, tant per a ell, que no ha tingut joventut, com per a la resta de la família, perquè a causa de les crisis contínues que ha sofert la família s'ha anat trencant. La seva germana va marxar de casa perquè no podia suportar-ho més. A casa cada vegada hi ha més poca relació.

En l'última recaiguda que va tenir el meu fill va estar ingressat a aguts. Passat un mes, el psiquiatre em va explicar que no estava bé i proposava fer-li un tractament amb electroxocs, perquè creia que en el seu cas estaven força indicats. Però per a aquest tractament hi havia una llista d'espera d'aproximadament un mes. Em van dir que me l'endugués a casa i que ja ens avisarien. Jo em pregunto: si no està bé, si se li ha de fer un tractament, perquè enviar-lo a casa? A casa d'una família trencada, família que haurà de fer de cuidadors, psiquiatres, sense saber-ne, si convé sense dormir, entre fortes tensions... crec que això és cruel, tants diners costa aquest aparell que no en poden tenir més?, o és que no ha places hospitalàries de psiquiatria?, perquè fa uns anys tancaven els psiquiàtrics?

Seria bo que els partits polítics es recordessin de les moltes famílies que tenen un malalt mental a casa, patint moltíssim per manca de places hospitalàries psiquiàtriques.

Ernest Ponce Llauredó

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Ramon Llull, nou candidat al patronatge d'Internet

■ El Col·legi Oficial d'Enginyeria en Informàtica de Catalunya presenta la candidatura del beat mallorquí

BARCELONA.— Un nou candidat s'ha sumat a la carrera pel patronatge d'Internet. A les ja conegudes propostes de santa Tecla o sant Isidor de Sevilla, s'ha afegit darrerament un nou i sorprenent «competidor» de casa nostra, el beat Ramon Llull. Aquesta innovadora candidatura ha estat presentada recentment pel Col·legi Oficial d'Enginyeria en Informàtica de Catalunya (COEIC) i vol ser un reconeixement internacional de l'il·lustre escriptor i filòsof mallorquí.

Ja fa uns quants anys que Internet busca patró. Des que la Xarxa ha esdevingut l'indiscutible «mitjà de mitjans» han estat diverses les iniciatives, sobretot des de cercles cristians, que proposaven la necessitat d'un patronatge per a Internet. En els darrers anys han sonat amb força noms com el de santa Tecla, el més conegut, o el de sant Isidor de Sevilla, el més factible, però fins ara no s'havia determinat quin escollir. En temps, doncs, encara, de presentar candidatures, una nova proposta ha

caràcter laic de la iniciativa, aquesta s'arrela també de manera particular en les conviccions cristianes d'alguns dels membres de l'equip impulsor, començant pel degà del COEIC, Eduard Elias. En aquest sentit, el reconeixement com a beat que fa l'Església de Ramon Llull és un al·licient més per fer-lo patró d'Internet, i fins i tot per afavorir l'impuls de la seva canonització: «Si aquest projecte servís perquè s'avancés en el seu procés de canonització i l'Església l'acabés nomenant sant patró, quin goig i

realitat cibernètica són els seus valors de diàleg intercultural, tan presents també a la Xarxa. «En un món com el nostre —conclouen els impulsors— l'obra de Llull representa una autèntica lliçó d'obertura de mentalitat, i el converteix en precursor del caràcter universal, sense fronteres i sense limitacions. Llull va idear un mètode i el va aplicar de manera sistemàtica, i amb bons resultats, a la medicina, l'astronomia i altres ciències. Nosaltres veiem una relació directa entre aquesta característica de l'obra lul·liana i els continguts d'Internet.»

Totes aquestes característiques converteixen Ramon Llull, segons el Col·legi d'Enginyeria en Informàtica, en un candidat idoni per al patronatge d'una realitat que es troba òrfena de patró. «Estem convençuts —afirma Eduard Elias— que la proposta té moltes possibilitats ja que, en aquesta forma i amb aquests objectius, no té competidora.» La candidatura va ser presentada oficialment el 3 de juliol passat al Palau de la Generalitat, davant del conseller Andreu Mas-Colell, responsable d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Va intervenir també en la

Ramon Llull, proposat com a patró de la Xarxa.

presentació Eduard Elias, com un dels màxims impulsors de la iniciativa i degà del COEIC, i el professor de Lògica de la UPC, Ton Sales, que va oferir una apassionant conferència sobre el mèrits de Ramon Llull per aspirar a la declaració de patró d'Internet.

Des de l'anunci públic de la proposta s'han rebut moltes mostres de suport, «algunes de les quals ens han sorprès i tot», assegura Elias. En principi, la iniciativa només s'ha començat a donar a conèixer a Catalunya, tot i que en breu se n'iniciarà l'etapa internacional. Aquesta segona fase espera comptar amb el suport de les institucions i organitzacions cabdals a Catalunya. La mateixa Generalitat de Catalunya ha estat una de les primeres a donar suport al projecte que podria fer del beat Ramon Llull el nou patró d'Internet.

Samuel Gutiérrez

D'esquerra a dreta, Eduard Elias, degà del COEIC, Andreu Mas-Colell, conseller, i Ton Sales, professor de l'UPC.

sorprès darrerament a les nostres terres. El Col·legi d'Enginyeria en Informàtica de Catalunya acaba de presentar oficialment la candidatura del beat Ramon Llull com a patró d'Internet. A diferència, però, dels sants abans esmentats aquesta candidatura no es limita a l'àmbit catòlic, sinó que forma part d'un projecte laic per aconseguir un reconeixement internacional a l'alçada dels mèrits de Ramon Llull. Tant és així que la candidatura del beat mallorquí serà presentada a la *Internet Society*, l'associació internacional que gestiona la Xarxa.

La iniciativa engegada pel Col·legi d'Enginyeria en Informàtica és el resultat de tot un seguit de propostes que a Alemanya i als EUA ja reconeixien la figura de Ramon Llull per les seves grans aportacions en el camp de la lògica i de la informació. Després d'una llarga i rigorosa recerca de mèrits, convençut pels nombrosos i interessants descobriments, el Col·legi va decidir sumar-se a aquest corrent tot afegint un objectiu ben concret: aconseguir, en l'àmbit internacional, que Ramon Llull sigui adoptat com a patró d'Internet.

Tot i que, en principi, es vol destacar el

quin honor seria per a nosaltres haver-hi aportat el nostre granet de sorra! Potser seria la primera vegada que un reconeixement laic i un de catòlic coincidirien de forma tan decidida. Tant de bo!»

Raons per al patronatge

A primer cop d'ull, ens podríem preguntar què té a veure Ramon Llull amb Internet i què podria aportar-hi com a patró. La resposta la donen des del COEIC amb força detall, explicitant punt per punt les diverses raons que justifiquen aquesta designació: «La primera i més important és la invenció d'un mètode —l'*Ars Magna*— considerat el precedent de la mecanització del raonament lògic i que és el precursor dels ordinadors d'avui dia, que interconnectats formen Internet.» En segon lloc, els responsables d'aquesta candidatura destaquen el caràcter multidisciplinari de l'obra del beat mallorquí, que aborda des de l'astronomia fins la lògica, passant per la filosofia i la teologia. Aquest fet coincideix amb la varietat dels continguts d'Internet. Finalment un altre aspecte que l'apropa a la

La bona notícia...

La qualitat de vida val més que viure molts anys

Kari Stefansson, islandès, és el científic més avançat del món a identificar com funcionen els 40.000 gens del cos humà i reparar-los en cas de malaltia. Ha descobert gens relacionats amb l'infart, la hipertensió, la diabetis, l'esquizofrènia, etc. Antic professor de la Universitat de Harvard, el professor Stefansson va venir fa poc a Barcelona per donar una conferència de la seva especialitat al Museu de la Ciència de la Fundació "la Caixa".

Entre altres coses, Stefansson va afirmar: «Aquests gens, en la majoria dels casos, no són una condemna a sofrir una malaltia, sinó que comporten un risc, una probabilitat de contraure una malaltia. La persona pot heretar una predisposició genètica a l'infart de miocardi, però després tenir una dieta equilibrada, fer exercici físic i no tenir mai un infart. Aquesta predisposició no justifica interrompre l'embaràs. No hi ha ningú que tingui un risc zero a totes les malalties.»

En un altre moment, el Dr. Kari Stefansson va manifestar: «Jo no estic en contra de fer anàlisis genètiques prenatales. El saber sempre és bo, malgrat que l'ús que fem dels coneixements pugui ser dolent. És un error i un perill pensar que la investigació sigui dolenta. El que cal és que hi hagi regles sobre com cal aplicar allò que sabem. Seria un crim limitar aquests descobriments, perquè salven vides! Ara bé —per posar una comparació— no hauríem de deixar que els criminals dictin les normes, sinó fer les normes per contenir els criminals...»

Quan al professor i investigador Stefansson li van preguntar sobre si la manipulació dels gens podria allargar la vida humana, va respondre: «Jo no tinc cap interès particular a perllongar la vida humana. Crec que viure bé és molt més important que viure molts anys. El fet de guarir malalties no té per què portar un augment de la longevitat màxima del cos humà, sinó aconseguir que arribi amb salut quasi fins a la mort...»

Aquesta darrera conclusió del científic islandès és semblant a la de Chesterton, pensador anglès, quan deia: «Si el viure és bo, val més viure bé i tranquil.»

Francesc Gamissans

Salut i dietes

Diccionari de l'alimentació saludable (III)

Antibiòtics, probiòtics, prebiòtics i simbiòtics

Els antibiòtics i antimicòtics (antifongs) de vegades poden alterar alguns dels bacteris saludables que viuen al nostre organisme, i provocar efectes secundaris innecessaris com les diarrees. En aquests casos el fet de reduir el nombre d'alguns bacteris afectats fa que uns altres n'ocupin el lloc. També és el cas de moltes dones que prenen antibiòtics i que com a conseqüència de la disminució del nombre de lactobacils vaginals poden presentar micosi (fongs) a la vagina. Els probiòtics i els prebiòtics són aliments que permeten contrarestar aquests efectes indesitjables.

Què són els probiòtics?

Probiòtic és una preparació o un pro-

ducte que conté microorganismes en nombre prou considerable com per, una vegada ingerit, implantar-se o colonitzar una zona de microflora i provocar efectes beneficiosos sobre la salut, ja que evita que s'estenguin uns altres tipus de bacteris. Això té lloc sobretot amb la flora sapròfita del còlon intestinal i els lactobacils de la vagina. Alguns efectes saludables atribuïts a l'ús de probiòtics al còlon són:

- Disminució de la freqüència i durada de la diarrea associada a l'ús d'antibiòtics, infecció per rotavirus, quimioteràpia.
- Estimulació de la immunitat humoral i cel·lular.
- Reducció d'alguns símptomes al·lèrgics.
- Disminució de les causes de restrenyiment i alguns símptomes de la síndrome del còlon irritable.
- Efectes beneficiosos en el metabolisme mineral.

La ingestió de prebiòtics i/o probiòtics ens ajudarà a mantenir una flora sapròfita saludable, alhora que disminuirà la susceptibilitat de patir infeccions.

- Prevenció del càncer de còlon i reducció de lípids plasmàtics.

Què són els prebiòtics?

Són ingredients no digeribles dels aliments que estimulen selectivament el creixement, l'activitat o totes dues coses, d'un grup limitat de bacteris.

Quan mengem aliments rics en prebiòtics, aquestes substàncies es fermenten al còlon (intestí gros), i produeixen àcids grassos de cadena curta que són el «nutrient» preferit d'algunes cèl·lules de l'intestí gros (colonocits).

El terme simbiòtic és emprat quan un producte conté substàncies amb característiques probiòtiques i prebiòtiques.

Consells dietètics

Incloure a la dieta prebiòtics i/o probiòtics ens ajuda a mantenir una flora sapròfita intestinal i vaginal (en dones) saludable, alhora que disminueix la susceptibilitat de patir infeccions. És aconsellable en persones que reben tractament amb antibiòtics, ja que preveu així l'aparició d'infeccions secundàries. Els aliments amb aquests efectes són el iogurt, la llet fermentada i la fruita, els cereals i els vegetals.

M. José Camps

(22324fta@comb.es)

Assessorament mèdic Dr. F. Tognetta

Mans Unides demana ajuda per lluitar contra la fam a Etiòpia i Eritrea

BARCELONA.— La delegació de Mans Unides a Barcelona continua mantenint com una de les seves prioritats la lluita contra la greu amenaça de fam que s'estén sobre Etiòpia i Eritrea. La sequera terrible que assola aquests dos països de l'Est africà posa en perill la vida de més setze milions de persones si no reben ajuda ur-

gent. En l'actualitat més de set milions d'habitants pateixen ja les conseqüències de la fam.

En els darrers cinc anys Mans Unides ha col·laborat en 32 projectes a Etiòpia i 12 a Eritrea, dels quals cinc han estat accions d'emergència arran de la sequera de l'any 2000. Ara la situació torna a ser molt críti-

ca. Juntament amb les ajudes procedents de la Generalitat de Catalunya i la col·laboració de Farmacèutics Mundi, Mans Unides manté obert un número de compte a "la Caixa" (2100-3291-95-2200109437), per acollir els donatius d'aquells que vulguin col·laborar en les accions d'emergència ja engegades. (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

* en període de proves

www.radioestel.com

cultura

S'obre el cicle «Música als patis»

■ L'orquestra dels Amics de la Catedral va protagonitzar el concert inaugural

TARRAGONA.— Alguns dels patis més significatius de Tarragona podran gaudir al llarg de l'estiu de les músiques interpretades per diverses formacions dins del cicle «Música als patis» dels festivals d'estiu de Tarragona. Els primers patis a poder gaudir d'aquesta possibilitat han estat el del Seminari i el del Col·legi de les Carmelites, on van tenir lloc els primers concerts el 2 i 15 de juliol passat.

L'Orquestra dels Amics de la Catedral va obrir el cicle de concerts «Música als patis» al pati del Seminari.

L'estiu musical a Tarragona va començar el 2 de juliol passat amb el concert inaugural del cicle «Música als patis» a càrrec de l'Orquestra dels Amics de la Catedral, que enguany celebra el seu 15è aniversari. El marc escollit per a aquest primer concert als patis tarragonins va ser el pati del Seminari, amb la capella romànica de Sant Pau com a teló de fons.

Davant d'un nombrós públic, l'Orquestra dels Amics de la Catedral, sota la direcció de Mn. Miquel Barbarà, mestre de capella de la catedral, va oferir un programa musical amb obres dels autors tarragonins Bruguera, Juncà i Pedrola. El repertori, a la primera part, va incloure diverses peces de música per a cobla, algunes d'elles dels mestres tarragonins esmentats, a més d'interpretacions a càrrec de diversos solistes, acompanyats a l'orgue per Miquel Castillejo, tocant instruments com la flauta, l'oboè, el violí, el clarinet o el trombó. A la segona part, l'orquestra va interpretar simfonies i altres peces dels autors tarragonins.

El segon concert del cicle «Música als patis» va tenir lloc el dimarts 15 de juliol al Col·legi de les Carmelites, amb un altre èxit d'assistència. Va actuar el duo de cant i piano format per Carme Duran (mezzo-soprano) i Núria Ruera.

La resta de concerts previstos tindran lloc a l'Arxiu Històric de Tarragona, el dimecres 23 de juliol, a càrrec d'Evelyne Dubourg (piano) i Ievgueni Syrkine (violí); el dimecres 30 de juliol, també a l'Arxiu Històric, on actuarà la Jove Orquestra Camerata XXI; el dijous 31 de juliol al claustre de la catedral, on tocarà el Quartet de Cordes de Barcelona, i finalment el dijous 7 d'agost, a l'antiga fàbrica de la Chartreuse, on intervindrà el Quartet de Guitarras de Barcelona. Com a cloenda, aquest mateix dia s'oferirà un còctel patrocinat per Chartreuse i gelateria Sirvent. Tots els concerts són a les 22.00 i l'entrada és gratuïta.

Joan Boronat

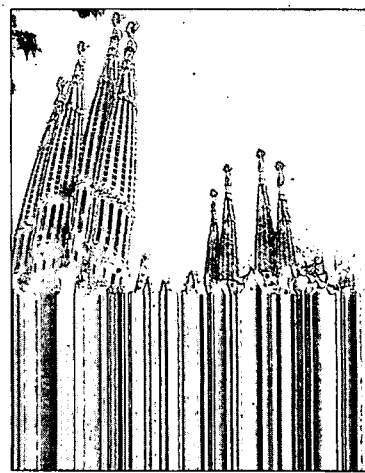
Antoni M. Badia, protagonista d'«Amb llum pròpia»

BARCELONA.— El guanyador de la darrera edició del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el Dr. Antoni M. Badia i Margarit, va protagonitzar el 27 de juny passat el programa de Ràdio Estel *Amb llum pròpia*. L'espai d'entrevistes presentat i dirigit per Joan Armengol va comptar també amb la participació de personalitats rellevants del món de la cultura catalana com Albert Manent, Max Cahner, Josep Laporte i Xavier Badia, fill del guardonat. (C.C.)

Endesa patrocina la il·luminació de la façana de la Passió de la Sagrada Família

BARCELONA.— La façana de la Passió de la Sagrada Família encara lluirà amb més esplendor a partir d'ara. La Fundació Endesa s'ha compromès amb la Junta Constructora del Temple a patrocinar amb més de 180.000 euros (30 milions de pessetes) la il·luminació exterior d'aquesta part tan significativa de la catedral gaudiniana. La quantitat concedida es distribuirà al llarg dels dos pròxims exercicis comptables.

La façana de la Passió de la Sagrada Família serà il·luminada sota el patrocini d'Endesa.

El patrocini de la Fundació Endesa forma part de tot un conjunt d'actuacions encetades l'any 1998 l'objectiu de les quals és il·luminar monuments del patrimoni històric i artístic del país. Aquesta tasca, que a Catalunya ha repercutit amb una inversió de més de 2 milions i mig d'euros (més de 400 milions de pessetes), ha fet mereixedora a la fundació de la Medalla d'Or de les Belles Arts del Ministeri de Cultura.

A Catalunya, la Fundació Endesa ha finançat, entre altres projectes, la il·luminació de catedrals i de nombrosos monuments històrics. En concret, ha patrocinat la il·luminació de les catedrals de Barcelona, Girona, Nova de Lleida, Tarragona, la Seu d'Urgell i la de Tortosa; així com la Casa de Convalescència de l'Antic Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, de Barcelona, la del monestir de Poblet, a la Conca de Barberà, i la del castell de Miravet, a la comarca de la Ribera d'Ebre. (C.C.)

A Catalunya, la Fundació Endesa ha finançat, entre altres projectes, la il·luminació de catedrals i de nombrosos monuments històrics. En concret, ha patrocinat la il·luminació de les catedrals de Barcelona, Girona, Nova de Lleida, Tarragona, la Seu d'Urgell i la de Tortosa; així com la Casa de Convalescència de l'Antic Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, de Barcelona, la del monestir de Poblet, a la Conca de Barberà, i la del castell de Miravet, a la comarca de la Ribera d'Ebre. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Molt de fred

Al santuari de Núria va ser on vaig aprendre a estimar la cuina. A les ordres del xef, un tal senyor Plin, panxut, amb cara de pilota i amb un bigoti en forma de raspall de roba amb pèls drets que li baixaven fins a la comissura dels llavis.

Les truites de l'estany artificial del santuari eren sovint un menjar de la plantilla, de la qual jo n'era el marmitó, i m'encarregava, entre altres coses, d'anar a llençar les escombraries a una gran fossa, arrossegant per la neu les dues o tres caixes de fusta lligades entre si com si es tractés d'un tren. Quan tornava a la cuina, tenia els peus i les puntes dels dits més durs que unes pastanagues.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Jornada cultural i de fe a Girona

■ El Grup Avant de Terrassa tanca el curs amb una excursió

GIRONA.— El 14 de juny passat el Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, va organitzar una excursió de fi de curs del Concurs Bíblic. El destí era Girona. Tots els participants vam poder gaudir d'una jornada inoblidable, en la qual es va subratllar la dimensió religiosa i cultural de la capital de la comarca del Gironès.

Vam sortir a les 8.00 de Terrassa i, molt contents, vam emprendre la ruta. Vam arribar a la ciutat que, segons la llegenda, va ser fundada per un monstre de tres caps anomenat Gerió, que havia vingut des de Cadis. Del nom del monstre se'n va derivar més tard el nom de la localitat: Girona.

El nostre punt de partida per al recorregut turístic a través del carrilet —anomenat també Gerió— va ser la Devesa amb les seves fires, que anys enrere acollia els campionats de tir al plat. Vam arribar a la plaça de la Independència, amb el monument als defensors de la ciutat en la guerra contra Napoleó. Ens trobàvem a la part antiga de Girona. Els carrers de Santa Clara i Carrer Nou formen el nucli de la indústria i l'agricultura que, juntament amb la vessant cultural, constitueixen un gran pilar en el desenvolupament de la ciutat.

Creuem el pont de pedra, construït el segle XVIII, des d'on podem veure, a un costat, les cases penjant sobre el riu i, a l'altre, el pont roig o de la «peixateria», dissenyat pel mateix arquitecte que va dis-

senyar la torre Eiffel. Arribem als Quatre Cantons, que és l'encreuament de dos carrers. A terra, al centre, hi ha marcats els quatre punts cardinals que assenyalen la situació dels quatre rius que rodegen Girona: Güell, Galligants, Onyar i Ter.

Vam passar pel carer Ballesteria, amb la col·legiata de Sant Fèlix, del segle XIII, i les dues torres dels sepulcres; tot emmurallat. A l'esquerra, vam veure la façana de Sant Lluc, amb els banys àrabs. Vam arribar a la plaça de la Catedral. A la dreta hi ha la Casa Pastor, abans era el Seminari i ara és la seu de l'Audiència Provincial; a l'esquerra hi ha la casa de la Pia Almoina, avui seu del Col·legi d'Arquitectes.

Eucaristia oficiada per Mons. Soler i Perdigó

A continuació vam entrar a la catedral. Vam tenir l'honor i la satisfacció de ser rebuts per Mons. Carles Soler i Perdigó, bisbe de Girona, que va celebrar l'eucaristia per al nostre grup. A més, ens va fer de

Mons. Soler i Perdigó amb el grup excursionista.

cicerone en un recorregut per la catedral, el claustre i el Museu-Tresor Capítular. La nau central és la nau gòtica més ampla de totes les catedrals europees. Està construïda sobre una antiga església romànica. De les capelles, que són d'estil barroc, en podem destacar la de Sant Narcís (1724), patró de la ciutat, i la de l'Infant Jesús, on se celebra tradicionalment la Missa del Gall.

A l'altar major hi ha un retaule d'argent i a sobre trobem la famosa cadira de Carlemany. Les escales per accedir-hi van conjuntes amb les columnes. És tradició que el dia del nomenament oficial del bisbe de Girona, aquest s'assegui en aquesta cadira. També, fins al nomenament del Dr. Narcís Jubany, s'utilitzava a la Missa del Gall. Vam recórrer el claustre, d'estil romànic, des d'on es contempla la torre romànica del campanar. Al claustre hi ha la capella de la Mare de Déu del Bell-Ull i de la Gràcia, a la qual els gironins professen molta devoció. El dia de la seva festa és portada en processó per tot el claustre, que es cobreix de flors i de branques d'arbres i arbustos aromàtics.

Obres d'art magnífiques

El Tresor Capítular consta de quatre sales. De les 145 obres d'art que hi ha exposades, cal destacar les següents: talla policromada de sant Tomàs d'Aquino (segle XVII); quatre seccions del retaule de la vida de sant Narcís (segle XVI); retaule barroc de santa Cecília (segle XVIII); creu processional (segle XIV); custòdia de Cor-

pus (1438); retaule de santa Elena (1521); creu processional de les Confraries (segle XIV); creu d'or (1507); escultura d'alabastre de la Mare de Déu procedent del sepulcre del bisbe Bernat de Pau (segle XVI); Bíblia gòtica de Carles de França (segle XV); reliquiari de la Verònica (segle XV); calzes barrocs (segles XVII i XVIII); talla policromada de la Mare de Déu del Roser (segle XVIII); portapau atribuït a Donatello (segle XVI); relíquia de la Santa Espina (segle XIV); relíquia de la Vera Creu (segle XV); escultura de Carlemany (segle XIV) i tapis de la Creació (segle XII), una de les peces més importants de l'art català.

Sortim de la catedral i, creuant la plaça de Lledoners, veiem la zona alemanya, anomenada així perquè al segle XVII allotjava la caserna. Observem també la vall de Sant Daniel, amb la muntanya de Montjuïc, i la vall dels Jueus. Arribant al punt més alt, vam poder contemplar la muralla i la catedral, que acaba amb un àngel a la cúspide que es mou segons la direcció del vent. Després hi ha la torre circular, on es troba la reserva de les aigües de la ciutat, i la torre del General Peralta. Passem per la Pedrera, reserva de pedra calcària molt apreciada en la construcció, i arribem a la plaça Catalunya i a la rambla Llibertat, on hi ha l'Oficina d'Informació. Passant per l'avinguda de Sant Francesc, ens crida l'atenció un comerç anomenat Cal Rei, i arribem a la via Jaume I i a la plaça de la Constitució, des d'on emprendem la tornada cap a Terrassa plens d'alegria i d'espiritualitat.

Cecília Aranés Mallol

INGREDIENTS:

truites
rap
gambes
all i julivert
oli i mantega
farina
llimona

PREPARACIÓ:

Netegeu les truites i salpebreu-les. Ompliu-les amb trossos de rap i gambes lleugerament saltejats amb all i julivert. Tanqueu les truites amb un escuradents perquè no en surti el farcit, enfarineu-les i fregiu-les amb oli i mantega (meitat i meitat). Per servir-les poseu-hi unes rodanxes de llimona per sobre.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atendra al tel. 938 793 402.

Truites de Núria

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Mieszko I, rei

Polònia, durant uns quants anys, va dedicar segells a grans personatges de la història del seu país. Entre ells en destaquem un, que encapçala aquesta nova sèrie d'emperadors, ducs i reis. És el duc Mieszko I, en un segell de format molt gran i d'una perfecció inaudita, treballat al burí, amb la mà dreta empunyant una espasa i l'esquerra aguantant un Sant Crist.

Quan aproximadament l'any 960 Mieszko I va pujar al poder, va dubtar entre el paganisme i lluitar per la plena independència política (que evidentment seria un desastre) o acceptar el baptisme. I Mieszko va escollir la segona possibilitat. L'any 965 es va casar amb la princesa bohèmia Dobrawa. Després d'ella van arribar a Polònia capellans que es van dedicar a la tasca missionera. El mateix duc Mieszko es va batejar l'any 966. Dos anys més tard va ser fundat a Poznan el primer bisbat, amb el bisbe Jordan al capdavant. Polònia es va sotmetre a la protecció del papat cap al 990.

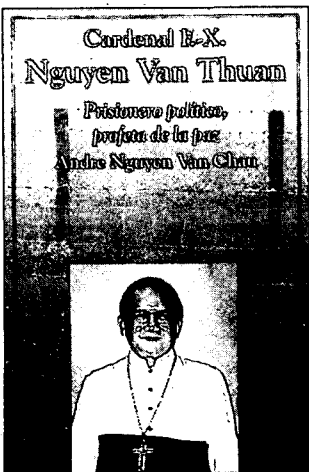

LLIBRES

Testimoni d'esperança

La història del cardenal Nguyen Van Thuan és fascinant: membre d'una família catòlica influent del centre del Vietnam que va aconseguir els màxims honors i que també va patir assassinats, persecucions i injustícies de tota mena; ell mateix, després de ser nomenat bisbe, va ser detingut i empresonat, i va patir el captiveri i l'aïllament durant molts anys, i en ocasions en condicions inhumanes, sota la dominació del règim comunista del seu país. La seva fe en Déu i el seu amor al Vietnam van fer que es mantingués ferm en les seves conviccions i desitgés sempre transmetre un missatge de pau i d'esperança. Els esdeveniments dramàtics i sovint tràgics que va patir esdevenen no res davant la magnífica espiritualitat que va alenar-hi. El llibre *Cardenal Nguyen Van Thuan. Prisionero político, profeta de la paz* recull no només el relat esglaiador d'una vida de patiment i privacions forçoses, sinó la forja d'un caràcter, d'un esperit i d'un missatge purificat pel dolor i ple de sentiments d'amor i fraternitat. L'autor assenyala que «el miracle de l'esperança que va ser la seva vida el va portar fins a l'eternitat, tranquil i obedient a la voluntat de Déu». (C.C.)

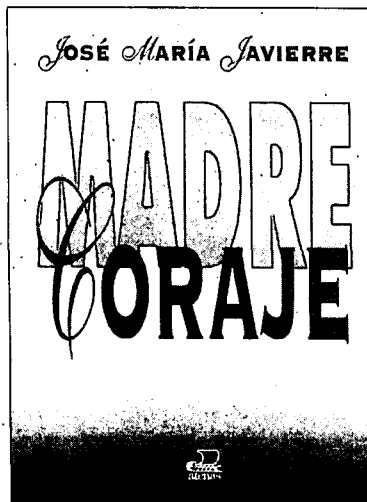
Andre Nguyen Van Chau, *Cardenal F. X. Nguyen Van Thuan*. Editorial San Pablo, Col·lecció Semblanzas, Madrid 2003, 370 pàg.

Senzillesa evangèlica

José María Javierre és l'autor de *Madre Coraje*, una biografia de Genoveva Torres Morales, fundadora de les Germanes del Sagrat Cor de Jesús i dels Sants Àngels, i canonitzada per Joan Pau II a Madrid, durant la seva darrera visita apostòlica. El llibre barreja la narració amb comentaris històrics i ens apropa a la figura d'una dona que des de molt jove va conèixer de prop el patiment i el dolor: als vuit anys queda òrfena i perd quatre dels seus cinc germans i, als 13, una gangrena obliga a l'amputació de la seva cama esquerra, en una intervenció molt dolorosa, gairebé sense anestèsia i amb mitjans molt rudimentaris. Tota la seva vida estarà marcada per la malaltia. Funda un orde religiós, de caire eucarístic, amb el desig d'oferir afecte i acollida a aquelles persones que ho necessitin. Genoveva Torres era humil de cor, vivia amb una senzillesa evangèlica autèntica i estava convençuda de la seva misèria. Així, deia: «Sóc menys que res.» Ella es dedica a Déu en cos i ànima, però aquesta dedicació passa pel proïsme. Diu Javierre: «No es va rendir (...). El que Genoveva va fer va ser preguntar-se "què podia ella", per a què servia». (C.C.)

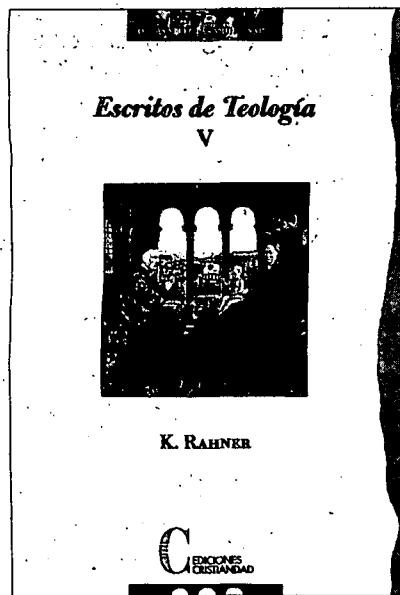
José María Javierre, *Madre coraje*. Sociedad de Educación Atenas, S.A., Madrid 2003, 212 pàg.

Reflexions dogmàtiques

En aquest cinquè volum dels *Escritos de Teología* de Karl Rahner (1904-1984) es presenten uns treballs publicats el 1961 i 1962. Rahner els anomena «reflexions dogmàtiques». No obstant això, adverteix que aquest terme ha de prendre's sempre «molt àmpliament: la teologia ha de servir per a la proclamació de l'Evangeli i la majoria de vegades progressa només si procedeix de la urgència i la tasca de dita proclamació, quan no té en compte, per tant, l'impacte pastoral com a disminució del seu rigor». El volum es divideix en cinc grans apartats: el fonamental-teològic i teològic de ciència; el teològic de la història; cristologia; l'eclisiològic, i vida cristiana. L'autor, amb els seus cinc volums, no pretén crear unes obres completes, sinó unes reflexions que ja eren accessibles en forma impresa. Karl Rahner ha estat un dels principals teòlegs postconciliaris amb les seves intervencions a la revista *Concilium*. (C.C.)

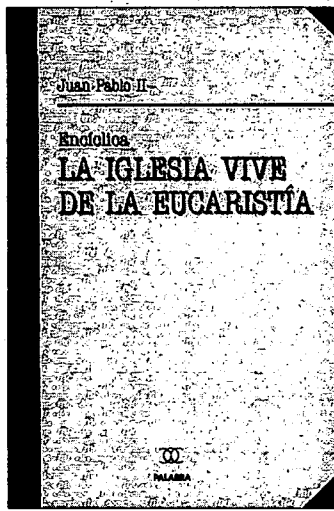
Karl Rahner, *Escritos de Teología. Tomo V*. Edicions Cristiandad, Col·lecció Obras Selectas y Homenajes, Madrid 2003, 507 pàg.

L'Eucaristia, nucli del misteri de l'Església

L'editorial Palabra publica la darrera encíclica de Joan Pau II, *Ecclesia de Eucharistia* («L'Església viu de l'Eucaristia»). Aquesta encíclica és la primera que el Papa dedica exclusivament a aquest tema i ens descobreix la dimensió mariana en el misteri eucarístic. Amb aquest text, confia dissipar les ombres de doctrines i pràctiques no acceptables, perquè «l'Eucaristia continuï resplendint amb tota l'esplendor del seu misteri». El pontificat de Joan Pau II està molt marcat eucarísticament. Aquest Pontífex sempre ha demostrat la seva gran devoció eucarística i s'ha preocupat especialment de promoure l'adoració. El Papa divideix el seu escrit en cinc capítols: «Misteri de la Fe», «L'Eucaristia edifica l'Església», «Apostolicitat de l'Eucaristia i de l'Església», «Eucaristia i comunió eclesial», «Decor de la celebració eucarística» i «En l'escola de Maria, dona eucarística». A la conclusió, Joan Pau II indica que «en l'humil signe del pa i el vi, transformats en el seu cos i en la seva sang, Crist camina amb nosaltres amb la nostra força i el nostre viàtic i ens converteix en testimonis d'esperança per a tothom». (C.C.)

Juan Pablo II, *La Iglesia vive de la Eucaristía*. Edicions Palabra, S.A., Col·lecció Documentos MC, Madrid 2003, 91 pàg.

Fe i pensament

Aquest llibre és una història del pensament cristià a través de quaranta monografies sobre les figures més rellevants de cada època. S'entrellaça amb la història de la teologia, amb la de la filosofia i, en general, amb la de la cultura, perquè vol ser una història del pensament cultural cristià. Escrit per un equip de professors catalans coordinats per Pere Lluís Font i concebut amb criteri ecumènic inclou, sense la pretensió de proposar cap canó, un ampli repertori d'autors que han cercat al llarg dels segles, cadascun en el seu mitjà, conjuminar la fe i el pensament. Des de Pau de Tars i Agustí d'Hipona fins a Karl Barth i Karl Rahner, passant per Tomàs d'Aquino i Ramon Llull, Dante i el mestre Eckhart, Luter i Pascal, Kierkegaard i Soloviov, Blondel i Teilhard de Chardin (entre molts altres), els pensadors cristians que s'hi apleguen, que han estat seleccionats donant preferència als «estils laicals» enfront dels «estils eclesiàstics», són presentats en el seu context cultural i valorats des de la perspectiva del nostre temps. Aquest llibre és el resultat de la programació de la Fundació Joan Maragall, d'un cicle de cursos corresponents a l'antiguitat, l'edat mitjana, l'època moderna i el segle xx. (C.C.)

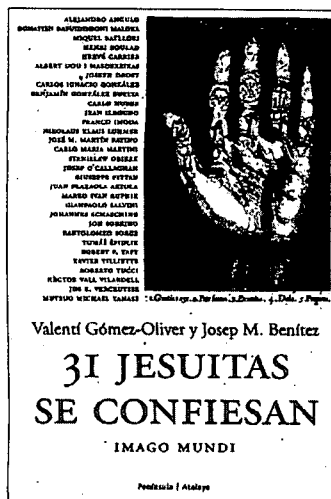
Pere Lluís Font (coordinador), *Història del pensament cristià. Quaranta figures*. Editorial Proa, Col·lecció La Mirada, Barcelona 2002, 1.171 pàg.

Mirada jesuïta

31 jesuitas se confiesan és un llibre que conté les respostes de 31 jesuïtes d'arreu del món a un qüestionari ampli; *Imago mundi*, sobre les seves vides i pensament. A més de pertànyer a la Companyia de Jesús, tots ells tenen en comú el fet d'haver-se distingit en algun camp de l'activitat humana. Per això, hi ha cardenals, científics, teòlegs, educadors, professors i artistes, que parlen de les seves experiències personals desenvolupades als cinc continents. En una època de globalització de les opinions, els 31 jesuïtes mostren, a través, de la sinceritat de les seves respostes, la importància de la diversitat de tota la humanitat, i ens proporcionen una imatge del món al mateix temps local i global. Som davant d'un testimoni únic de veus molt personals, la lectura de les quals resultarà de gran estímul per a tot ésser humà que, a inicis d'aquest tercer mil·lenni, vulgui aventurar-se pels camins de la justícia social, la solidaritat i el respecte de la natura i de tots els éssers vius. Els autors d'aquest llibre són Valentí Gómez-Oliver, poeta, filòsof, traductor, crític literari i assagista, i l'historiador i jesuïta Josep M. Benítez. (C.C.)

Valentí Gómez-Oliver i Josep M. Benítez, *31 jesuitas se confiesan*. Edicions Península, Barcelona 2003, 591 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Conèixer l'Església

Viure l'«avui» de qualsevol realitat present, si es té consciència de les implicacions que entraña haver arribat, simplement a ser, impulsa a conèixer-ne els orígens. Qualsevol de les «frases fetes» amb què semblem les nostres converses tenen el seu origen; *El porqué de los dichos*, com indica el títol d'una obra interessant de José Maria Iribarren, en parlar del llenguatge espanyol corrent. És alguna cosa més que la simple anàlisi etimològica de les paraules, i més complex, perquè cal anar a la història, indagar-ne les circumstàncies, arribar, si és possible, als orígens.

I el mateix passa amb les genealogies personals. Quants emigrants tornen a les terres dels avantpassats per conèixer detalls i, si és possible, trepitjar el terra on va créixer el primer arbre familiar!

I si aquesta pertinença a una estirp, o la possessió d'una llengua, per poc conscient i curiós que se sigui, convida a esforçar-se per conèixer el per què, el com i el quan... més hi convidarà si es tracta d'alguna cosa que implica tota la persona, i la posa davant del seu propi destí transcendent!

Jesús ÁLVAREZ GÓMEZ,
Historia de la Iglesia. I. Edad Antigua.
Biblioteca de Autores Cristianos, Madrid 2001, 355 pàg.

Doncs bé, tot bon cristià hauria de sentir la necessitat de conèixer la seva pròpia Història amb detall, sense deixar que existeixi la nebulosa indefinida de temps passats dels quals té un coneixement a vegades menys que elemental. La Història de l'Església, a la qual pertany, hauria de ser una assignatura pendent i estimulante per a qualsevol batejat que vol ser alguna cosa més que un simpatitzant descompromès o rutinari.

És evident que el llibre que ha editat la Biblioteca de Autores Cristianos, la BAC, en la seva col·lecció Sapientia Fidei és, com s'indica en el títol, un volum de la seva «Serie de manuales de Teología». En conseqüència, primàriament, està destinat als estudiosos. Ara bé, per què no posar-lo a les mans d'un cristià que vul-

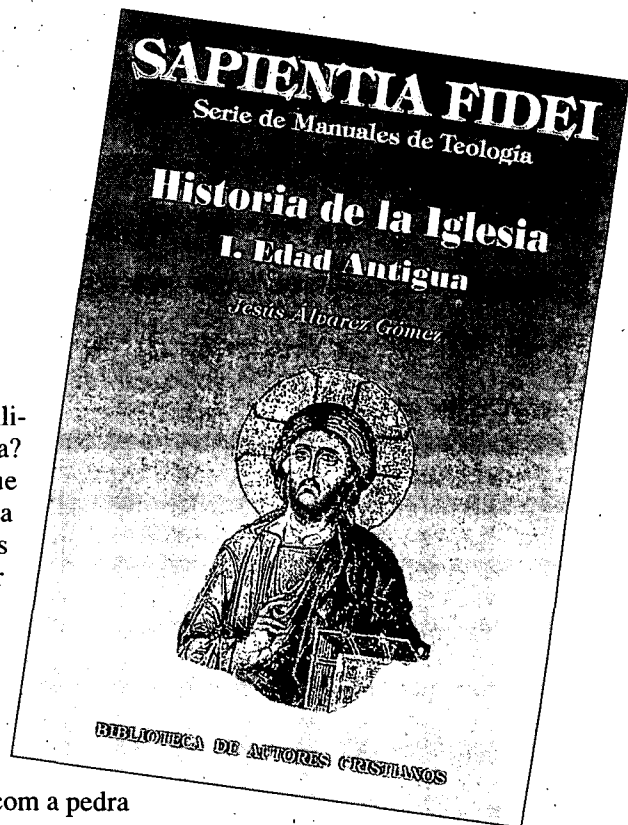
gui ser conscient de la seva filiació, de la seva pròpia història?

Creiem sincerament que aquest text, redactat amb tanta claredat pel professor Jesús Álvarez Gómez, pot complir sobradament aquesta doble missió. Una persona de fe, ja sigui en solitari o en grup d'estudi, pot arribar a tenir un coneixement de l'evolució del petit nucli que va fundar Jesucrist sobre Pere, com a pedra fonamental.

I encara més, no solament aprendrà el que va «ser», sinó que li servirà d'il·luminació del que «és», perquè els cicles històrics tenen els seus moments àlgids i els seus instants de trobada—caigudes en la mateixa pedra, avenços en sentit idèntic—. Descobrirà l'acció de l'esperit, coneixerà la raó de ser d'expressions, de creences, de situacions històriques.

Un manual que ens parla de l'Edat Antiga i dels primers segles de la nostra Església, un coneixement de les nostres arrels, el descobriment de la nostra genealogia... bona tasca per a un cristià conscient, al qual convidem amb tota sinceritat. No se'n penedirà.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya Cristiana
 Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
 només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
 web: <http://fed.sardanista.com>

Nova gira catalana de la Principal d'Amsterdam

La cobla la Principal d'Amsterdam fa aquest mes de juliol una nova gira per diferents punts de Catalunya. En els 15 dies que van del 13 al 27 de juliol, aquesta formació farà un total de 17 actuacions. En el seu periple cal destacar la seva presentació a Barcelona, el diumenge, 13 de juliol, al migdia, al Pla de la Catedral i també la seva actuació a la Rambla Nova de Tarragona el dimarts, dia 22, a la nit. També, en aquesta gira del 2003 interpretarà diferents ballades a la Catalunya Nord,

així com a les comarques de la Garrotxa, el Baix Llobregat, el Vallès Oriental i Occidental i el Baix Penedès, on el dia 27 clourà les seves actuacions. La cobla també actuarà el dia 19 a Sant Andreu de la Barca i el dia 20, a Sant Celoni. Finalment, també cal fer esment que en la Nit de la Sardana que se celebra el 17 de juliol a Pals, la cobla actuarà juntament amb la Principal de Banyoles i rebirà un homenatge de simpatia personalitzat en la seva instrumentista de tible, Maud Sauer.

20è aniversari de Ràdio Sarrià

El 19 de juliol tindrà lloc a la vila de Sarrià de Ter una festa amb motiu del vintè aniversari de l'emissora de ràdio local: Ràdio Sarrià. Entre els actes programats hem de destacar la celebració d'una ballada de sardanes que la cobla Vila de Cassà interpretarà a la plaça d'Emília Xargay, a partir de les 7 de la tarda.

L'equip format per Maties Martí i Joan Turbau són els responsables de la presència sardanista en la graella d'aquesta emissora local. Ràdio Sarrià emet en modulació de freqüència, en la banda dels 87.6 MHz. Concretament, cada dimecres, al punt del migdia, presenten un programa divulgatiu sota el títol *Coneguem i estimem la sardana*; i cada divendres, a les 6 de la tarda, es difon *La sardana del divendres*, amb 60 minuts dedicats a la música i la informació sobre la nostra dansa. (C.C.)

Podran contribuir a frenar el paludisme les investigacions genètiques?

Es parla poc del paludisme o malària. Ara la SARS i la sida tenen més audiència. Però els estralls de la malària són superiors. Només cal pensar que cada minut moren al món dos nens de paludisme, o sigui, uns 3.000 cada dia, el 90% a l'Àfrica. I això fa segles que dura. Fer desaparèixer aquesta malaltia és una assignatura pendent per a la humanitat. Dels països del primer món ja ha estat foragitat el mosquit que transmetia la malària, però si som solidaris hem de dir que no podem sentir-nos tranquils fins que no s'elimini dels països pobres.

Es va anunciar l'octubre de l'any passat que s'havia obtingut la seqüenciació dels 5.300 gens del paràsit responsable del paludisme més greu, el *Plasmodium falciparum*, i també la del mosquit *Anopheles gambiae*, el seu transmissor, per conèixer millor la malaltia. Quina importància pràctica ha tingut aquesta obtenció? La revista *Mundo Científico* ha publicat un article comentant l'assumpte. Sembla que de moment poca cosa podrà canviar. El que cal sobretot, segons Yaya Touré, entomòleg de Mali, és frenar els mosquits amb mosquiteres i altres mitjans disponibles, perquè, diu, «el coneixement del genoma ens permet plantejar-nos una manipulació genètica del mosquit... i un mosquit genèticament modificat que

procedien de fonts diferents.» Hem posat el que hem trobat dit per aquests científics. Deixem als lectors el judici que de tot això es dedueix.

bloquegi la transmissió del paludisme», però això no és pas fàcil d'aconseguir. Si s'hi arriba no serà en pocs dies.

Per això també diu Adrian Hill (de la universitat d'Oxford, que fa estudis a Gàmbia): «Hi ha actualment diverses pistes d'investigació sobre vacunes antipalúdiques; encara que el genoma permeti descobrir una nova sèrie de fites potencials, la situació no canviarà substancialment... si identifiquéssim un gen interessant trigariem deu anys per aprofitar-lo per fer una vacuna utilitzable. Sóc optimista: tindrem una vacuna en deu anys, però no ens serviran de res els descobriments del genoma... Hi ha actualment tres vacunes que garanteixen a l'home una protecció ben mesurable, però ens falten molts diners encara per progressar en aquests estudis...» I és que el problema és tenir finançament adequat. Fins i tot per millorar els tractaments que ja existeixen. I David Alnwick, director del projecte Roll Back Malaria, diu: «Per descomptat, entre la fabricació d'una mosquitera més eficaç impregnada d'insecticida i el desxiframent del genoma jo hauria optat per la mosquitera... Però no hi havia opció: els diners

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Un ésser viu, per simple que sigui, no és una màquina i prou. Els humans tenim la consciència que ens diu que no som pures màquines sinó que tenim una llibertat psicològica d'escollir allò que volem fer. Però també en els altres vivents hi observem una activitat interna, immanent, en el seu actuar i en els animals una sensibilitat que una màquina no podria tenir mai. Entre la matèria inerta i la matèria viva hi ha una diferència clara, es pot dir essencial, un veritable abisme de separació. Podia la matèria inerta franquejar aquest abisme sense més ni més i per pur atzar? Ja sabem que la matèria inerta, segons el que la física actual ens ha descobert, té de fet una activitat causada per les quatre forces que posseeix: nuclear forta, nuclear dèbil, electromagnètica i gravitatòria, i que les partícules que la formen, per la seva mateixa naturalesa, segueixen un camí que no està determinat exactament pel seu estat anterior. Ho diu el principi d'indeterminació de Heisenberg. Però en passar a l'ésser viu s'hi veu una activitat nova. No és la simple suma dels seus ingredients. Què va passar en originar-se el primer vivent?

La interpretació holística de la natura física

Una de les descobertes de la física actual és que el dinamisme de la matèria pot produir estructures amb característiques noves, moltes vegades insospitades. Com si s'obtingués un nou nivell amb propietats que abans no mostraven els elements que l'originen. El fenomen de la cristal·lització, les estructures dissipatives, les «cèl·lules de Bénard», i tants altres fenòmens imprevisibles abans de ser observats, perquè no es dedueixen de la constitució de les molècules que els causen, han fet dir a Prigogine: «L'ordre que neix del caos és la fórmula que resumeix millor la ciència actual.» I també podem afirmar que les meravelloses propietats del carboni en els compostos orgànics que formen els éssers vius no es

51 Es pot admetre un origen atzarós de la vida?

poden pas deduir de l'anàlisi dels protons, neutrons i electrons que en formen l'àtom.

Davant d'aquests fets ja són molts els físics que, seguint els passos de Prigogine, Haken, Bertalanffy i d'altres tenen una visió holística de la natura física en el sentit que «el tot moltes vegades és més que les seves parts» i que no es pot considerar vàlid el reduccionisme que digui que l'anàlisi dels ingredients ja ha de proporcionar el coneixement de les propietats del conjunt. Ara bé, això es pot interpretar com la manifestació d'unes tendències naturals a ordenar-se que té la mateixa matèria, corresponents a una finalitat immanent en la natura. I, en arribar aquí, hem de dir que aquesta finalitat ens porta cap a una causa eficient dotada d'intel·ligència. No existeix finalitat, o sigui programació, sense un Programador.

Però se'ns pot objectar que no s'han d'introduir conceptes filosòfics, com és el de la finalitat, en l'estudi científic de la natura. És, diuen alguns, recórrer a un element sobrenatural. Respondrem dient simplement que no hi estem d'acord. Dir que cal negar el finalisme és un apriorisme sense base, perquè és un fet ben observable, i no aliè a la ciència, aquest fet de l'orientació que es veu en els fenòmens físics i també, i més encara, en els biològics. Fins i tot Jacques Monod, que es professava ateu, no es pot estar de parlar de teleonomia, que de fet és dir finalitat amb terminologia diferent.

Diguem, doncs, que hem d'admetre el fet de l'emergència de noves propietats en certs esdeveniments físics perquè la ciència actual ho demostra amb fets incontestables. Com també hem de rebutjar el mecanicisme perquè ens demostra la

insuficiència per explicar certs fenòmens del microcosmos i admetre'l seria negar el valor de la mecànica quàntica. Ara bé, aquesta visió holística, que parla d'emergència de noves propietats en fenòmens de la física, es pot aplicar també al pas del no vivent al vivent?

Emergència de la vida a partir de la no vida

La nostra opinió és que no hi veiem cap dificultat d'ordre filosòfic o teològic per acceptar que l'aparició de la vida es va fer pel dinamisme de la natura que, dotada d'un intern finalisme, es va estructurar fins a produir la primera cèl·lula procariota, amb capacitat per mutar un dia en eucariota i organitzar-se més tard en individus pluricel·lulars. Tot s'hauria fet gràcies a la tendència, o finalitat, immanent als elements naturals. El que no acceptem és que això hagi passat per pur atzar. Com creiem encara menys defensable que les propietats que emergeixen quan la matèria s'ha fet viva es puguin reduir a purs fenòmens fisicoquímics. Els vivents no són simples màquines.

Fins fa poc hi havia molts autors materialistes que per explicar la seva postura defensaven el reduccionisme, o sigui que tots els fenòmens naturals, incloent-hi també els vitals, es reduïen a la física i química. Després dels descobriments de la mecànica quàntica i altres fenòmens, com els de la termodinàmica dels processos irreversibles, ja no es troben gaires autors que ho mantinguin. Si algun ho fa hom li pot dir que ignora els descobriments de la ciència actual. Però ara s'ha ideat el materialisme emergentista, amb un bon nombre

d'adeptes que volen justificar així el seu agnosticisme o ateisme. Admeten les emergències pel dinamisme de la natura, però no hi veuen cap finalitat i ho justifiquen dient que no hi ha orientació en el món i totes les emergències es fan sense ordre ni concert. Així creuen poder afirmar que el cosmos no és com un rellotge que postula un rellotger, sinó un caos que hauria estat fet per un «rellotger» cec, o sigui que no existeix el tal rellotger. La inconsistència dels seus arguments és ben clara. Sense conèixer les meravelles de la ciència actual els grecs ja van donar el nom de *cosmos*, que vol dir ordre, a l'univers i molt més es veu ara que no és un caos.

Així, doncs, la nostra opinió és que els éssers vius es van poder formar tot naturalment a partir de la matèria inerta gràcies al dinamisme finalista que el Creador li va donar, però no per pur atzar. Ara bé, encara hi cap una altra possible opinió: que Déu directament, per una nova intervenció positiva, després del primer acte creatiu, hagués fet que es formés la vida. De fet el que nosaltres afirmem és que el dinamisme natural pot haver donat lloc a la vida, i és clar que no podem afirmar amb rotunditat que de fet va ser així. Tanmateix ho creiem més probable que no pas una nova intervenció creativa. I que no es confongui amb dir que s'ha pogut fer sense Déu. La matèria no hauria arribat fins on ha arribat si el que l'ha creada no li hagués donat el dinamisme que ha desenvolupat. La nostra manera de veure la cosa exigeix també el Creador.

I si un dia s'arribés a «crear» vida al laboratori? És molt improbable, però com que en la nostra opinió no s'ha de considerar un impossible, no aniria contra la fe aquesta obtenció. Hi diríem: s'han aconseguit les condicions que hi havia en aquell lloc de la Terra en el qual aparegué un dia la primera cèl·lula procariota. Però els qui només admeten l'existència de la vida per una intervenció positiva de Déu com que han de dir que és impossible, si passés haurien de canviar d'opinió i modificar la seva manera de veure el que és de fe.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Como Dios ***

Director: Tom Shadyac.

Guionista: Steve Koren, Mark O'Keefe, Steve Oedeker, Michael O'Keefe.

Intèrprets: Jim Carrey, Jennifer Aniston, Morgan Freeman. Comèdia. EUA, color, 2003, 130 minuts. Joves

Un presentador de televisió, encarnat per Jim Carrey, al qual no li van gaire bé les coses, es queixa i acusa Déu de la seva mala sort. En resposta, rep una sèrie de trucades perdudes al mòbil, que resulten ser de Déu mateix citant-lo. Aquest se'n va de vacances, i li traspasa tots els seus poders. A partir d'aquí passen diferents coses, fins que tot se li escapa de les mans. Què faríeu si fossiu Déu?

Comèdia totalment estil Jim Carrey, amb molt de color, i d'acció ràpida. Jennifer Aniston constitueix un contrapunt excel·lent a l'histrionisme de Carrey, encara que la seva personalitat devastadora, fins i tot arriba a eclipsar, en alguns moments, l'actuació d'ella.

Tot i que és un tema ja tractat al cinema, en aquesta pel·lícula es fa d'una manera molt més original, amb tocs realment bons. Déu és més proper i no exploten misticismes absurds, la qual cosa cal agrair. També Jim Carrey està una mica més moderat que en altres papers, i l'humor és intel·ligent, més en la línia d'*El Show de Truman* que no pas d'altres pel·lícules de Carrey.

No obstant això, *Como Dios* només és recomanable per a aquells grans seguidors de l'actor. Ah! No creieu que el número de telèfon que surt a la pantalla és realment el de Déu, així que no us canseu trucant-hi.

Humor: 3; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge col·loquial.

Jennifer Aniston i Jim Carrey.

Hulk **

Director: Ang Lee.

Guionista: David Hayter, James Schamus, Michael France, John Turman.

Intèrprets: Eric Bana, Jennifer Connelly, Nick Nolte, Sam Elliott, Josh Lucas. Ciència-ficció. EUA, color, 2003. 138 minuts. Joves.

Bruce Banner (Eric Bana) és un científic brillant que investiga en l'àmbit de l'enginyeria genètica. Treballa amb la seva ex xicota, Betty Ross (Jennifer Connelly), amb la qual està a punt d'aconseguir un descobriment important sobre regeneració del teixit gràcies a l'aplicació de raigs gamma.

Un bon dia, Bruce rep una dosi elevada d'aquests raigs. Miraculosament, els metges descobreixen que està intacte, ja que les proves confirmen que es troba bé. Però dins seu hi ha alguna cosa que no funciona. Hi ha alguna cosa estranya que té molt a veure amb el seu passat dolorós, del qual gairebé no en té cap record —només visions estranyes— i on té un paper primordial el seu pare, David Banner (Nick Nolte). Precisament, va ser ell el causant de la mutació genètica que ha convertit Bruce en la Massa.

Ara, tant els militars, dirigits pel general Ross (Sam Elliott), un vell conegut de David Banner, i un investigador que treballa per a la indústria farmacèutica, Glenn Talbot (Josh Lucas), empaiten el monstre de color verd que deixa una reguera de des-

La Massa.

trucció per on passa. Només Betty pot aconseguir evitar que la maquinària que s'ha posat en marxa per enxampar Bruce posi fi tant a l'home com a la criatura verda i salvatge.

Aquesta adaptació dels còmics Marvel, encarregada al director notori Ang Lee, suposa una aposta molt personal del mateix Lee, en la qual combina les seqüències d'acció amb el drama personal dels protagonistes, visualitzat en pantalla en moltes escenes a l'estil còmic. És a dir, amb diferents

imatges superposades de la mateixa seqüència preses des d'angles diferents, que, sumats a uns canvis d'escenes a l'estil Coppola, fan del film una aposta fresca i innovadora pel que fa a imatge i visualització.

Una altra cosa és que Lee aconsegueixi amb un guió molt paupèrrim enllaçar tots els elements amb una mica d'eficàcia. Doncs bé, el resultat és bastant pobre, ja que en cap moment la història no enganxa i, després d'una hora de pel·lícula, la Massa encara no ha sortit. A més, tot el film té unes baixades de tensió espectaculars, en les quals si no t'has pres uns quants cafès és possible que t'adormis esperant que passi alguna cosa.

En fi, una bona fotografia i unes bones interpretacions, més tot el que hem dit anteriorment, no aconsegueixen ni de bon tros salvar una història molt pobre en diàleg i ritme, que acaba sent molt, molt soporífera.

Humor: 0; acció: 1+1/2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge col·loquial.

Estrena en vídeo i DVD

Las cuatro plumas ***

Director: Shekhar Kapur.

Guionistes: Michael Schiffer, Hossein Amini.

Intèrprets: Heath Ledger, Kate Hudson, Djimon Hounsou, Michael Sheen.

Aventures. EUA, color, 2002. 125 minuts.

Basada en la novel·la d'A. E. W. Mason, *Las cuatro plumas* inicia la seva història amb Harry i Jack, dos grans amics que estan allotjats als cavallers vermells de sa majestat la reina en l'Anglaterra del 1887. Quan esclata la guerra per la sobirania anglesa a l'Àfrica (Sudan) Harry, Jack i els seus amics hi són enviats. És aleshores quan Harry, amb dubtes morals sobre el seu paper en aquell conflicte, renuncia a la seva vocació militar i es guanya el menyspreu per part de tres amics i la seva promesa, representats per quatre plomes blanques que signifiquen covardia. Després de perdre-ho tot, Harry es proposarà tornar cadascuna de les plomes.

Remake del clàssic, una mica oblidat, del mateix títol. Protagonitzat per estrelles incipients al cinema comercial (Heath Ledger, Kate Hudson), la pel·lícula és un entreteniment senzill, que barreja els «infal·libles» ingredients d'aventures i romanticisme per acontentar un espectador sense grans aspiracions. Com passa en totes les noves versions, es poleixen, d'una manera políticament correcta, uns quants temes. En aquest cas, el classisme/racisme d'invasions colonials com la que s'explica queda compensat per la relació d'amistat del protagonista amb un dels nadius conquistats.

L'ambientació és creïble —els paisatges evocuen la mítica *Lawrence d'Àrabia*— i les trames mantenen el to èpic, sense arribar a captivar emotivament, en part pel guió —al qual li falta manxa— i en part per un repartiment amb físic però poca personalitat interpretativa.

Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 1/2; llenguatge: culte-col·loquial.

Heath Ledger és el protagonista.

El planeta del tesoro ***

Directors: John Musker, Ron Clements.

Guionistes: Ron Clements, John Musker, Rob Edwards.

Animació Disney.

Aventures. EUA, color, 2002. 92 minuts.

El planeta del tesoro és la nova aventura espacial d'animació de Walt Disney, inspirada en la història *Treasure Island* (L'Illa del Tresor) de Robert Louis Stevenson.

Jim Hawkins, un nen de 15 anys, troba per casualitat un mapa que condueix al tresor llegendari del «botí dels mil mons». Ajudat pel seu vell amic astrònom, emprendre un viatge apassionant a bord d'un galeó espacial magnífic. Però John Silver, el cuiner del vaixell (meitat home, meitat màquina), prepara un complot per quedar-se amb el botí. Jim demostra el seu valor en el viatge, lluitant al costat de la tropa alienígena contra supernoves, forats negres i tempestes espacials ferotges, però el perill més gran el trobarà en els pirates disfressats de tripulants, que intentaran arrabassar-li el tresor.

Walt Disney ens torna a sorprendre amb una pel·lícula que porta l'espectador més enllà dels límits de la imaginació. A través d'aquesta aventura, —similar a *La Isla del Tesoro*, però ambientada a l'espai—, descobrirem la personalitat del protagonista Jim; el seu valor, coratge i maduresa davant de la contrarietat de la traïció. Compta, a més, amb el mateix equip

«El planeta del tesoro», aventures clàssiques a l'espai.

que va tenir grans èxits com ara *La sirenita*, *Aladdin* i *Hércules*. Un dels punts més destacables de la pel·lícula és veure com les aventures s'emporten, aquesta vegada, en ambientacions creades per ordinador en 3D, els anomenats platós virtuals, que conviuen i casen perfectament amb el dibuix 2D dels personatges. Una bona opció per passar l'estona i, per als amants de l'animació, l'oportunitat de veure com evoluciona el sector.

També inclou una banda sonora amb cançons noves i emocionants. Una diversió assegurada per als amants de l'aventura i la imaginació, millor a partir de 10 anys.

Humor: 1; acció: 3; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

TAC

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria
del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell,
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,

20.00 h:

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALA FRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
18.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermite del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzeret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALA FRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar

V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Eugènia

V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
lés Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE

PALAFOLLS
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clara
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.

Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.

Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÓS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

TV2. A LES 10.30. SANTA MISSA

amb la participació de la coral Sallés, de Sant Salvador de Guardiola (Bages), sota la direcció de Montserrat Perramon. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG

Internet

• **UNIVERSITAT DE NAVARRA.**— La revista *Cauces de Intercomunicación*, editada pel Departament de Pastoral i Catequesi de la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra, es pot consultar a Internet: www.unav.es/iscr/texto/cauces.htm

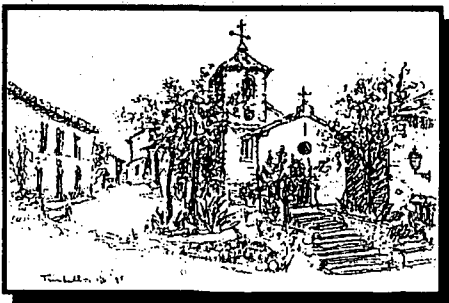
• **NENS SOLDAT.**— A www.child-soldiers.org trobareu informació sobre la utilització de nens soldat, la seva situació, la seva recuperació, etc.

Altres bisbats

• **TORRECIUDAD.**— Del 21 al 28 de juliol tindran lloc les Jornades Universitàries dels Pirineus, amb el títol *Construir la paz en el siglo XXI*. Hi haurà taules rodones, seminaris i conferències-col·loqui. Més informació: Josep Lluís de Prada, tel. 932 014 777.

• **EVANGELI.**— Del 27 al 30 de juliol, curs sobre *Orar con el Evangelio de Juan*, animat per Rosa Carbonell i Mariola López, a la casa d'espiritualitat de les Religioses del Sagrat Cor a Santa

María de Huerta (Soria). Més informació: tel. 975 327 445.

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida a participar en una experiència de silenci i contemplació del 26 al 27 de juliol. Més informació: tel 966 516 710 i 966 660 726.

• **TALLER INFANTIL.**— Del 28 al 31 de juliol, taller per a nens sobre les cultures amb el tema *Una cultura de Cuento*, organitzat per l'Equip de Diagnòstic, Atenció i Desenvolupament de la Casa Encesa, a Madrid. Més informació: tel. 915 063 875.

• **TROBADES MISSIONERES DE SILOS.**— Del 2 al 10 d'agost, Cristians Sense Fronteres organitza la trobada «Nou Mil·lenni» per a famílies i joves que volen viure en comunitats parroquials el repte missioner.

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Del 2 al 14 d'agost, camp de treball amb els missioners a Ourense; per a joves de 17 a 25 anys. Més informació: tel. 616 506 322.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a religioses de l'11 al 20 d'agost, dirigits per Mauricio Martín del Blanco, a Aranda de Duero (Burgos). Organitzen: benedictines. Més informació: tel. 947 500 573.

• **CAMP DE TREBALL.**— Per a majors de 18 anys, amb persones amb discapacitat intel·lectual, del 16 al 30 d'agost a Cercedilla (Madrid). Organitza: Llar Don Orione. Més informació: Francisco Valencia, tel. 917 118 500, a/e: hogardonorione@hotmail.com

• **TROBADA DE VERGES CONSGRADES.**— Del 20 al 24 d'agost Navarra acollirà la XIII Trobada Nacional de l'Orde de Verges a la casa de les MM. Marianistes de Huarte. Félix Larínaga participarà com a ponent.

• **AULA DE TEOLOGIA.**— La Pastoral Universitària i el Servei Religios de la Universitat Pública de Navarra ha organitzat l'aula de Teologia d'Adoin, del 22 al 31 d'agost. Està titulada «Descans, teologia i lideratge» i s'adreça a gent que, dins d'un ambient intel·lectual i en contacte amb joves, vol estudiar Teologia en un clima de pregària i descans.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 24 al 29 d'agost, dirigits per Bernardo Álvarez, a Ourense. Més informació: tel. 988 221 154; del 24 al 31, dirigits per Eliseo Rodríguez Gutiérrez, a Lleó. Més informació: tel. 987 300 001.

• **PRADO.**— Del 25 al 29 d'agost, sessió sobre l'espiritualitat del Prado. Organitzada per aquesta comunitat a la casa d'exercicis Santa Teresa per pregar, reflexionar i dialogar sobre les claus de l'espiritualitat del Prado. Més informació: tel. 914 700 717 i 606 663 327, a/e: pradoe@wanadoo.es

• **ARS.**— Del 31 d'agost al 4 de setembre, viatge per a sacerdots a Ars, visitant l'ermita de Romchamp i pernctant un dia al convent dominic de La Tourette. Més informació: tel. 696 800 286 (César González), a/e: cucopescador@terra.es

• **FORMACIÓ.**— Del 8 al 12 de setembre, curs de formació del professorat

d'ensenyament secundària amb el tema *Nuevas formas de aprendizaje en lenguas extranjeras*, dirigit per María Sagrario Salaberri. Organitza: UIMP, al Palau de la Magdalena. Més informació: tel. 942 298 709.

Barcelona

• **FESTA DE SANT JAUME.**— El 18 de juliol, a les 21.00, a l'auditori de la Torrassa, pregó de festes a càrrec de José Conde, regidor de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, amb l'actuació de la coral Mare de Déu dels Desemparats i del grup de teatre Picarols; el 20, a les 10.30, primera etapa del Camí de Santiago virtual de l'Hospitalet a Collserola; a les 19.00, grallers; a les 20.30, missa del pelegrí a la parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats de la Torrassa; el 24, a les 21.00, revetlla de Sant Jaume, cantada d'havaneres amb el grup Mar Brava; el 25, a la parròquia, a les 8.00, laudes i missa; a les 10.00, jocs infantils; a les 12.00, eucaristia pel difunt Mn. Jaume Busquets; a les 20.00, eucaristia solemne; a les 22.00, ball amb l'orquestra Sabor Sabor; el 26, a les 22.00, ball amb l'orquestra Boira; el 27, a les 12.00, eucaristia dominical; a les 19.00, cançons i balls regionals amb la participació de la germandat *rociera* El Pastorcillo Divino i el grup de dansa del Centre Aragones de l'Hospitalet.

• **TIBIDABO.**— El 20 de juliol, a les 16.00, eucaristia de sanació presidida pel P. Manuel Rodríguez, missioner

EXERCICIS ESPIRITUALS

Per a senyores:

Agost: del dilluns 4 al divendres 8

*Homes i joves,
des de 18 anys:*

Agost: del dilluns 18 al dissabte 23
Setembre: del dilluns 22 al dissabte 27

Cap de setmana per a tots

Octubre: del dissabte 4 a les 11h.
al diumenge 5 a les 19h.

«No manifestem descoratjament per res, ni per les pròpies faltes. Abans, una gran confiança en el poder de la misericòrdia de Déu.»

P. Francesc de Paula Vallet i Arnau (1883-1947) fundador dels Cooperadors i de les Cooperatrius Parroquials de Crist Rei i de l'Obra de Cooperació Parroquial.

75 aniversari
Fundació dels
Cooperadors
Parroquials
de Crist Rei
1928-2003

Totes les tandes, excepte la del cap de setmana, comencen a les 20 h i acaben a les 18 h.

Casa
«Ntra. Sra. de
Montserrat»

Plaça Font del Lleó, 21
08140 Caldes de
Montbui (Barcelona)
Tel./Fax: 938 654 496

CURSETS DE CRISTIANDAT

Casa d'espiritualitat de Banyoles, 31 juliol - 3 agost

Tres dies per conèixer i aprofundir el fonamental cristià

Tel. 972 571 758

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes
(2100 0681 01 0200194299)

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teletel.es

Des del carrer

L'Esteve encara s'emociona quan recorda la Nasser. El seu descobriment en un hospital de Bagdad ha estat una de les experiències més pregones viscudes en els més de 60 dies d'estada a la capital iraquiana. Tan pregona que fins i tot ha donat lloc a un llibre, «Llàgrimes per la Nasser», on es recull l'emotiu testimoni d'aquest enviat especial a la guerra de l'Iraq. El llibre és dels que posa la pell de gallina, ple de sentiment i de vivències escrites en primera persona. Concentra dos mesos intensos de treball, envoltat de pors i angoixes, però també d'esperança. Els beneficis de l'obra aniran a parar íntegrament a Mans Unides.

Esteve Soler, periodista de TV3, acaba de publicar «Llàgrimes per la Nasser», el seu testimoni com a enviat especial a Bagdad

«El somriure de la Nasser hipotecava qualsevol argument per iniciar una invasió militar a l'Iraq»

—Encara plora per la Nasser?

—La veritat és que sí, encara ploro, tal com ho vaig fer el primer dia que la vaig conèixer en aquella planta d'oncologia d'un hospital infantil de Bagdad. La Nasser era la més petita dels infants que hi havia —víctimes, la majoria, de l'urani empobrit fet servir per a les bombes—, i tots en vam quedar enamorats. El seu somriure, que ens va costar aconseguir, hipotecava qualsevol argument per iniciar una invasió militar contra aquella gent. Cada dia durant els bombardejos vaig pensar amb patiment en la Nasser i va ser llavors quan se'm va passar pel cap fer un llibre amb els testimonis i les vivències que la gent no coneixia de la guerra. El meu desig era poder ajudar les víctimes. La idea no va anar més enllà fins que Planeta em va proposar escriure un llibre.

—A més de pensar en les víctimes, ha servit també aquest llibre com una mena de catarsi?

—Segurament hi ha una mica de tot. No havia pensat mai a fer un llibre però quan vaig descobrir el patiment d'aquella gent, cristal·litzat sobretot en la Nasser, vaig pensar que si a través de la meua feina i les meves experiències viscudes podia ajudar, em semblava la

cosa més maca. D'altra banda, sense buscar-ho, també ha estat com una teràpia per a mi, perquè he pogut treure de dins tots els sentiments que vaig tenir. El fet d'haver-los d'explicar, d'haver-los de posar negre sobre blanc, m'ha ajudat força.

—I amb la intenció sempre clara que tots els beneficis anirien destinats a una ONG.

—Això ho vaig tenir claríssim des del primer moment que vaig saber que editorial Planeta s'interessava per fer aquesta obra. Vaig posar només dues condicions. La primera, que se'm donés un cop de mà per escriure un llibre, perquè no n'havia fet mai cap. I segona, que jo no en volia ni un euro, sinó que volia que anés a una ONG.

—Per què Mans Unides com a beneficiària?

—Perquè hi tinc molta confiança ja que al llarg de la meua carrera com a reporter he vist molta solidaritat arreu del món, en molts conflictes, portada a terme per aquesta organització. He pogut comprovar en directe com treballa de valent per ajudar, de manera humil, silenciosa, sense parafernàlies. Recordo de manera especial la imatge de dos capellans a la guerra de Kosovo, que a

diferència d'altres ONG, que anaven amb tot terrenys últim model, anaven amb un 127. Els vaig veure traient el cotxe del fang, intentant ajudar la gent tant com podien. Vaig pensar que a aquella gent els movia alguna cosa més que a la resta, alguna cosa molt important. Quan he cedit els beneficis a Mans Unides, una ONG de l'Església catòlica, he tingut al cap aquella imatge que vaig viure a Kosovo. Per experiència, a més, puc dir que la majoria de les ajudes vehiculades des de l'Església són molt interessants i molt efectives sobre el terreny.

—En comparació amb altres conflictes, amb altres realitats colpidores, l'ha deixat especialment tocat la guerra de l'Iraq?

—Desgraciadament estic acostumat a veure molt patiment de la gent. Des de fa dos anys cobreixo la informació que genera el conflicte entre israelians i palestins i ha estat l'etapa més sagnant del conflicte. A l'Iraq, però, va ser una invasió militar, 20 dies de bombardejos intensos, en què van caure moltes bombes. Ha estat el patiment més concentrat que he viscut mai.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

A propòsit de la religió a l'escola

Em dol el clima mediàtic que s'ha produït arran de la reforma de l'ensenyament religiós a l'escola. Alguns comentaris fan pensar que hem avançat ben poc en l'entesa civil entre creients i no creients. No és que somiï en una coincidència de punts de vista de fons, impossible per definició. Sí que continuo aspirant a la comprensió mútua, al pacte, a la convivència amable. He llegit coses, aquests dies, que m'han recordat el tancament, per una banda, i el sectarisme, per l'altra, d'èpoques passades...

Em dol, sobretot, perquè dono molta importància al diàleg entre els catòlics i els agnòstics —en graus i amb matisos diversos— d'aquest país. Són aquests els qui constitueixen, en realitat, el gruix més important dels nostres «germans separats». Separats, val a dir-ho, amb històries de doble direcció: ells de nosaltres i nosaltres d'ells. ¿Podríem entusiasmar-nos amb el desitjable progrés de l'ecumenisme i del diàleg interreligiós... i deixar de banda els qui són més i tenim més a prop?

Hi ha, en primer lloc, el tema de la religió com a element integrant de la cultura. Semblava que havíem arribat a un cert consens sobre

la necessitat d'oferir-ne, a l'escola, una informació bàsica. Quants comentaris en converses, en articles, en cartes als directors de diaris... sobre els déficits lamentables dels més joves en aquest punt. Em sorprèn ara que alguns defensin el silenciament escolar del fet religiós. Em pregunto si el concepte de laïcitat republicana, tan car als nostres veïns del nord, no porta a tractar els alumnes des de l'abstracció: és a dir, no des de la suma respectuosa de les seves diferències, sinó des de la resta de totes.

Pel que fa al tractament confessional de la religió, comprenc més algunes raons dels qui en són contraris. Però que no oblidin, si us plau, un fet essencial: és una matèria optativa. ¿Com poden dir alguns comentaristes que tornem als temps en els quals la religió catòlica era una assignatura imposada obligatòriament? Aquí ens trobem amb una divergència que és bo explicitar i aprofundir, per tal d'entendre'ns: molts pensem que la responsabilitat de l'educació és, prioritàriament, dels pares, els quals la confien a l'escola; molts altres n'atribueixen la primera responsabilitat a l'escola i, en definitiva, a l'administració.

Per la part eclesial, hauríem d'aprendre d'aquesta polèmica la necessitat de més diàleg. Diàleg interior —hi ha pluralitat de criteris entre nosaltres, els catòlics— i diàleg social. Convèncer les autoritats i no convèncer la societat pot ser pastoralment contraproduent. Sobretot en ambients socioculturals com el de Catalunya, però no exclusivament aquí. Aquest diàleg ens ha de permetre, entre altres coses, diferenciar el que pertany als principis, del que pertany a la praxi, com ara l'avaluació de la religió com a assignatura. En part, és aquesta manca de diàleg la que provoca reaccions desaforades com la ja esmentada dels qui comparen la situació actual amb la de l'època de la dictadura.

Ara mateix

Rauxa

Pocs dies després que ho fes Càritas, l'ONU ens ha recordat el problema persistent de la pobresa, en aquest cas a escala mundial. L'informe presentat la setmana passada per les Nacions Unides revela que malgrat el creixement econòmic global, en la dècada dels noranta la misèria al món, paradoxalment, en lloc de reduir-se va augmentar. Així, en aquests deu anys, 15 països —com ara Sud-àfrica, Costa d'Ivori, Rússia o Moldàvia— van patir un retrocés important en l'Índex de Desenvolupament Humà, una mena de baròmetre que té en compte l'educació, els ingressos per habitant i l'esperança de vida. L'informe també deixa clar que l'Àfrica negra acumula les xifres més pessimistes i que probablement en aquesta part del món la pobresa no es reduirà fins a la meitat abans de l'any 2150!

Aquesta informació facilitada per l'ONU no ha estat pas cap sorpresa i posa en evidència les gravíssimes mancances en el funcionament econòmic i polític del nostre món. Queda ben clar que el desenvolupament econòmic a escala mundial no garanteix necessàriament un desenvolupament humà paral·lel perquè el sistema pel qual es regeix el món es mou per valors purament econòmics. Contrarestar aquesta manera de fer tan injusta i promoure els valors humans i un desenvolupament per a tothom, és una tasca en la qual l'Església, i també la resta de religions, hi tenen molt a fer.

Eduard Brufau

Una fita: abatere la misèria